

המיקום

יודי מרטון

תוכן

3	פתיח - גם בראשית גם הווה
8	1. הכשרה
13	2. הפתעות
19	3. ניסיון
24	4. ג'ולין
30	5. ההשערה
33	6. המרכז
39	7. סהרה
43	8. וואו
49	9. מערכת -המנטר-
54	10. מנוחה וסיור
58	11. גב"צ + ?
61	12. השדרוג והחזרה
64	13. המפקד דניאל
66	14. הזוג המשמעותי
71	15. שבועיים באפס זמן
75	16. המנגנון
79	17. הפתרון הגאוני
83	18. הנופש
88	19. הורסונוסאים
91	20. תובנות לשינוי וחזרה הביתה
97	21. התלבטויות, החלטות, דמוקרטיה, כשלון?
104	22. השינוי
108	23. פנינו שוב לכוכבים
116	24. זה לא זה
122	25. העיר הלבנה והתפכחות התודעה

פתיח - גם בראשית גם הווה

לאורך השביל שירד במורד ההר, פרחו מרבדי פרחי אביב בצבעים שנעו מסגול בוהק ועד לצהוב לבנבן. האוויר היה קריר ובישומי האביב נמהלו בבריזה נעימה שריחפה על גופו. הנוף היה מקסים, והירוק השתרע על פסגות ההרים. שקט היה מסביב, ונדמה שהזמן כאילו עמד מלכת והמתין ל'מה הלאה'. אבל זה לא תרם למצב רוחו להשתפר, לאור המאורע האחרון. והמחשבות שאולי היה יכול לשמור ולמקם זאת אחרת, הטרידו אותו מאוד.

דניאל מיקמנרו, נודד וסורק רשמי של הגילדה למיפוי. ידע שאולי איבד את היכולת המנטאלית להמשיך לסרוק ולנדוד לאור הכישלון שלו. וזאת על אף התקוות הרבות שתלו בו, ואין סוף רצונותיו ועקביותו.

הוא אחרי מאמץ עילאי ואבדן גדול, מצא את ה'מיקום' ואיבד אותו. דורות של גדודי סורקים ודומיהם, שעברו בכל רחבי מרחב הזמן והיקום האפשריים חיפשו ולשווא. אין סוף של תקוות נבנו, אבל הוא זה שמצא – ואיבד אותו.

כדור הארץ שנת אלפיים ושלוש מאות, היה חם, חם מאוד. רוב הקרחונים הפשירו, וכל הערים הגדולות שהשיקו בעבר לים כגון אמסטרדם, ניו יורק, תל אביב, ונציה, ולונדון ... היוו כבר מזמן משכן לדגים ולזיכרונות.

השפלה ברוב המקומות הייתה ברובה יבשה וצחיחה כמדבר. אזורים שבעבר פרחו בירוק צחחו. רוב החיים ששרדו היו במרומי פסגות ההרים הגבוהים, היכן שהאוויר היה אמנם דליל אבל קריר יותר מהשפלה. הם היו מאוכלסים בישובים קטנים ואוטונומיים, עם רוב של אוכלוסייה כפרית, שהתבססה בעיקר על חקלאות פשוטה שעיקרה היה גידול למרעה של צאן ובקר. וכן על אגדות, שאולי יום יבוא וה'מיקום' יגאלם מהנסיגה והדעיכה של המין האנושי, כתוצאה מהרס ההולך והמתמשך של אקלים כדור הארץ.

האליטה, המועצה העליונה של ארץ, שכביכול שלטה, הייתה מורכבת מקומץ מדענים, פיזיקאים, מתמטיקאים, אסטרונומים אנשי רוח ומחשבים וכן פרקטיקאים (כן הם אלה שיישמו את ההלכה למעשה, ונכון הם אלה שבעבר נקראו פוליטיקאים...). הם ששרדו את כל מוראות המרעין בישין שפקדו את כדור הארץ, והמשיכו בכובד ראש במחקרם לפתרונות הצלה של הקיים.

מארג הזמן נפרץ, ביום שה'ראשון' גילה. הזיכרון והאגדה התערבבו יחדיו אבל האמת נשארה. והוא ידע להגיע לכל מקום שלא ידע אותו כדי למצוא האם תהיה החלופה, פרץ תקווה לאדם.

ידע ומיסטיקה התערבבו יחדיו. מצד אחד קישוריות הזמן והמרחב והיכולת להבין איך. ומצד שני התכונה החדשה והבלתי מובנת של האדם להשתמש ביכולת הזו שהוגדרה כבלתי אפשרית, אלוהית כמעט, לעבור למקומות אשר הדעת והכלים הרגילים לא חשבו כי ניתן.

ה'ראשון', מלפני למעלה ממאה שנים, רובי אנדרגון, מתמטיקאי ופיזיקאי מחונן בן 25.

הוא היה בחור גבוה ושחום, עיניו שחורות ובוחנות, שיערו השחור והחלק היה משוך אחורה, וקווצת שיער תמידית גלשה על עיניו. היה לו הרגל קבוע של הסטת שיערו לאחור, פעולה ממיסת לבבות, בייחוד לצד הנשי.

רובי היה מקובל, נעים הליכות.

ועל אף חזותו המען דון ז'ואניט, רצינותו ובגרותו היו ניגוד גמור להופעתו.

כי רובי ראה עצמו כאידיאליסט, דון קישוט מודרני הנלחם בטחנות הרוח של הנסיגה הנובעת מהתעללות האדם בטבע.

אבל לא כמו בסיפורו של מיגואל דסרוונטס, שם האמת הייתה וירטואלית, הידע והיכולת החדשים אשר רובי היה אמון עליהם היוו את חוד החנית האמתי במאבקו להצלה.

כי הוא היה אמון על תורות חדשות בחקר מבנה החומר והיקום, שיטות מתמטיות ואנליסטיות, פיזיקה קוונטית וכדומה. זאת תוך כדי שימוש מושכל ברכיבי הזיכרון והחישוב הקוונטים שלו אשר זה מכבר שימשו כהרחבה פנומנאלית של היכולת האנושית.

ואולי זה נכון ואולי לא, אבל הטענה של רובי הייתה שהגילוי היה ביום שהוריד את ה'מתג'. אותה יכולת וירטואלית מחשבתית שאפשרה לכבות ולהדליק את אותם הספיחים שבמוחם של בני האדם. זאת אופשר לאחר מחאתם של ה'נכונים'

("ירוקים" בעבר - קצת אירוני, לא?) שטענו שחלפו הימים של חשיבה אנושית גרידא, והאדם הנו רק הרחבה טכנולוגית.

כן, רובי אנדרגון, היה מרוצה מאוד באותו הבוקר, לאחר הערב שבו קיבל את הפרס היוקרתי של גילדת המדענים ה"מאוחדים" - פרס ה"בראשית" (סכום של מיליון אשראיונים טבין ותקילין...). אשר ניתן לו על מחקרו המבריק בתחום אנליזת המרחק הווירטואלי וגוויני מסות בממד הקוונטי, וכן על פיתוח שיטות מתקדמות למזעור מולקולארי של חומרת מחשוב קוונטי.

פרס זה אפשר לו להתרכז נטו, על אף גילו הצעיר, במחקרו המתקדם והחשוב לאנושות ללא שום התחייבויות אקדמית וקהילתית.

כנציג פעיל של ה"נכונים" וכאחד מיוזמי הרעיון של ה"מתג", ידע רובי שהניתוק אומנם אפשרי, אבל, רק הוא ומתי מספר אחרים ידעו שהנתק אומנם מופעל, אבל עדיין מספר רכיבים, "שומרי הגחלת" קרא להם, ממשיכים בפעולתם הסימביוטית עם המוח האנושי, לצורך הפעולה של ה"ספיחים".

וזה היה במקרה! כי באותו היום של הורדת ה"מתג", הרגיש רובי וידע שהיכולת השכלית שלו עדיין מוגברת. ואז שכל כולו עם עצמו ועצמו בלבד, אָאוּרָקָה!!! הוא ידע! כן הוא ידע כיצד לעבור ולהגיע ולזרום ולקפוץ בן יקומים מקומות וזמנים בהינף של רצון וירטואלי.

לשמחת הכלל, ולמזלו הטוב, הבין רובי אנדרגון שעליו מיד להפעיל בחזרה את ה"מתג" כדי להקליט ולשמור את אשר ידע והרגיש. כי למה אומנם לא הבין אבל איך וכיצד הבין ואכן הבין!

רובי הבין שדבר ראשון שעליו לעשות זה לפתח רכיב דמוי נגיף, נוגד דחייה וירלית, בעל כושר סימביוטי מלא עם גוף האדם, שדומה במאפייניו לרכיבים הקוונטים אשר במוחו.

על הרכיב להיות בעל זיכרון מגה גדול, כושר סריקה ומיפוי של המולקולות הסובבות אותו, ומעל הכול בעל כושר מבוקר לביצוע תהליך מסה-פוטוני.

תהליך שב"זמן לא זמן" צריך להפוך את החומר שבסביבתו המידית לזרם רציף של מידע המנותב כמידע אלקטרו פוטוני, לנקודת יעד של נקודת מעבר

ייעודית וייחודית במרחב, וזאת דרך גודל קטן בסדר גודל מפמטומטר (גודל פרוטון בודד).

במקום היעד המידע יתגבש על ידי הפיכת אנרגיה למסה בתהליך ה"מסה-רפלקטור" שהתגלה לאחרונה במעבדות ה"מאוחדים".

לאחר תקופת מחקר ופיתוח שבה עבד רובי בגפו, ואשר לקחה מספר שנים. תקופה שלדעת רובי הייתה האתגרית והמאושרת ביותר בחייו. הצליח רובי לפתח את הנגיף המלאכותי הראשון, לו קרא "פוטומוסו" אשר היה בעל יכולת התרבות מבוקרת מקושרת לנגיפים שבסביבתו ומתוזמנת.

מיליארדי נגיפי ה"פוטומוסים" הוחדרו לגופו של האדם על ידי כך שהאדם הוכנס למיכל פעפוע למשך מספר דקות, ולאחר ההחזרה וגרימת השילוב הסימביוטי החלה פעולת אתחול אפיון וקישור למוחשבתו של בן האדם, וה"פוטומוסים" נכנסו לפעולה של המתנה לשיגור.

ברור היה שפעולת ההתרבות וההשתנות של ה"פוטומוסים" הייתה ביחס למרחבם הדינמי בגוף האדם החי והפעיל, וחיי הנגיף היו תלויים בסימביוזה מלאה עם הגוף החי בלבד.

את המעברים הראשונים של רובי אנדרוגן אפשר היה להגדיר כבסיסיים, וקרובים מאוד למיקומו במרחב הזמן כסורק. הם כללו מספר שלבים מועט וטריוויאלי - שמירה הולוגרמית של מרחבו הנוכחי. הפעלת קליטה ואנליזה "מוחשבית" (מוח/מחשב). זיהוי נקודת מעבר מתוך אין ספור בהירויות וגוונים נקודות המעבר שאפיינו נתוני זמן/מרחב/מסה/טמפרטורה/מרקם (יוסבר...). דיווח ותיעוד חיצוני. שליחה עצמית על ידי נגיפי ה"פוטומוסו". התגבשות מסה-רפלקטורית. התפכחות. זיהוי המקום. התרשמות כוללת (שבעתיד דרשה גם מחקר סביבתי מתקדם). שמירה והתקפלות מיידית בחזרה.

הזמן לשהייה לצורך חזרה היה קצוב ומועט בהתחלה, ותקופה ארוכה לקח לגבש תהליכים מורכבים יותר, אשר אפשרו מעברים רחוקים וממושכים יותר, גם בן פלנטות ויקומים.

"זה היה משעשע בהתחלה", כתב רובי בזיכרונותיו, "מצאתי את עצמי ברחוב סמוך, מופיע לפתע כפיצוץ בלון ילדים ליד דוקטור מרכוס שטייל עם כלבו. בהלתו הייתה כל כך גדולה, שנאלצתי להיעלם מיד בחזרה, ולחזור רגלית שנית לרחוב הסמוך. שוב לפגוש את הדוקטור, ולנסות להכחיש להסביר לתרץ ולהתנצל, במשך שעה ארוכה, על אשר קרה ואשר נראה לדוקטור ששייך לאגדות שקרא בילדותו".

רובי "הראשון" המשיך במסעותיו, ולדאבון כולם נעלם ולא חזר לאחר כעשרים שנים של נדודים במרחבי היקום - והוא היה המקור, הבסיס להקמת הגילדה למיפוי. אשר באמצעות שיכפול והעתקה של הזיכרון של ה"ראשון", והבנת התהליכים ותיעודם. נוצרה היכולת להכשרה מתאימה של הסורקים והנוודים. רבים מהם היוו בעצם שפני ניסיון שבמודע וברצון, לשם הקרבתם על "מזבח שמירת הקיים" שנועד לצורך בניית השיטה. שיטה שהיוותה בסיס נכון לחיפוש לחלופה להתיישבות בכדור הארץ, עבור בני המין האנושי בפלנטות אחרות בעלות מאפיינים דומים לארץ.

1. הכשרה

דניאל מיקמנרו, מחזור חמישים ואחד, עבר את המיונים הראשוניים בו נדרש להיות נטול אנוכיות ובעל כושר שיפוטי מובהק. אופיו החזק והיציב וכן כושרו הגופני וההגנתי הגבוהים עזרו להצלחתו. דניאל היה בן לאביו, נוח מיקמנרו, נווד וחוקר "רגיל..." (לא סורק ונווד...) בעל שם. אביו לקח אותו כמעט לכל מקום אשר אליו נדד וחקר נתונים גיאולוגים והישרדותיים על פני יבשות. הוא דרש ממנו משמעת מגיל צעיר של "בני, קלוט כמה שיותר, הסתכל התבונן ונסה להבין, כי מה שצברת היום יהיה לך למחר."

החווה החקלאית הישנה, שכללה מספר מבני עץ, שמשה את קבוצת הסורקים החדשה שעברה הכשרה. החווה הייתה ממוקמת על פסגת אחד ההרים המבודדים, וכללה את המדריכים ואנשי המקום שדאגו לאספקה מקומית של צרכי הנוכחים.

את עשרת הקנדידטים, הכשיר דנוור, סורק ותיק, אשר צבר ניסיון רב, ושרד את אינ ספור הגיחות שעשה במרחב.

קשיחותו של דנוור, והקפדתו על פרטי הפרטים, עזרה לשרידותם. היא הקשתה מאוד על חניכיו. היה ברור שכל רצונו היה להישאר רק עם הטובים ביותר, אלה שיישמו בדיוק את ה"תהליך", וזאת כדי למנוע מעצמו את ההתמודדות עם האובדן הוודאי שינבע מכישלון.

"מיקמנרו!" צעק דנוור "כמה פעמים אני צריך להגיד לך כיצד לבצע את התהליך הפשוט והראשוני הזה? שהוא - "בדיקת ציוד, הקלטה, קליטה, זיהוי, דיווח, קיפול, שליחה, גיבוש, פיכחון, זיהוי, התרשמות נכונה, מחקר, ווידוי שמירה והתקפלות". פלט ברצף מהיר בנשימה אחת, ונאנח.

"אני לא מבין למה אני צריך לזכור משהו שהוא כל כך ברור מאילו" סינן דניאל. האם קרה אי פעם שבתרגולים של היעדים הידועים מראש האלה, מישהו לא חזר? הדבר היחידי שקרה, היה שהוא לא בדיוק ידע לתאר את שהתרשם ממנו. ולא התרכז במטרה של ה"מיקום", אלא בחן את הפרטים הקטנים שהסתברו בדיעבד כלא רלוונטיים.

"את אביך נוח, הכרתי אף הכרתי" אמר דנוור, "הוא ידע לברור את הבר מהקש, ולא כמוך עם ראש הקש שלא יודע מזה בר ומזה מוץ."

דניאל ידע שהמטרה הייתה פשוטה, צא גלה חקור ובעיקר שרווד. תוך כדי כך תעזר ושמור! וזאת לאורך כל המסע. הקלט את כל הפעולות המנטאליות השכליות החישוביות והמחקריות שחווית, ושתף אותם עם האחרים כרצונך (וזה עוד דבר שה"נכונים" הקפידו לדרוש, בכדי שלא תהיה אפשרות של תסמונת "האח גדול" בסימביוזת אדם מכונה, אשר בוחשת ויודעת הכול, אלא רק על סמך דרישה).

אבל דניאל רצה להבין.

וזה היה בעוכריו, רוב הסריקות הישנות והחדשות התבססו על אקראיות הבחירה. הפעולה הבסיסית של זיהוי נקודת מעבר, הייתה בנויה על חיפוש במרחב זמן נוכחיים בלבד של נקודות שאפיינו מסה/טמפרטורה/מירקם הדומים לארץ. לא הייתה אפשרות כל שהיא של מיון הנקודות מראש לפי מידת התאמתם האמתית, ודניאל ידע על סמך מה שלמד מאביו של "נסה להבין" שהחיפוש הזה גוזל זמן רב.

"שיטה, אני חייב למצוא שיטה טובה יותר" אמר לעצמו, כי תוך כדי התרגולים המרובים שדנוור העביר אותם. הוא לא התרכז בתוצאה של המיקום הנבדק אלא בתהליך עצמו. דבר שגרם לו לאבד ריכוז ומידע בכלליות של המקומות אליהם הגיע.

"אני על תנאי, וזה מוצדק", חשב לעצמו דניאל.

"בסדר! בסדר!" אמר בעזות לדנוור, "אשתדל יותר."

"אשרי המאמין, עוד חזון למועד, קודם בצע ואחר כך דבר" הזעיף פניו המדריך. "ועכשיו, אני רוצה, ביצוע אחד נכון ומושלם, כי הקבוצה מחכה, צא מיד אני מאשר" דרש בתוקף.

דניאל נעמד דום בריכוז של משימה, מוחו נתן הוראה לרכיב המתאים "הכנס למצב הקלטה, סריקה מונחת מספר 9."

וכאן יש מקום להפסיק ולתת מעט רקע. אותם עשרת הקנדידים, אחרי שהתקבלו להכשרה, עברו סידרה של "הרחבות" באמצעות רכיבים זעירים נוספים ברמה המולקולארית של מחשב וזיכרון קוונטים, אשר היו בעלי יכולת חישוב מקבילי ואשר יועדו לצורך משימתם.

ההרחבות האלה כללו את כל המשימות והנתונים ההולוגרמים של הסריקות הקודמות של סורקים ונוודדים, אשר הוגדרו כהצלחה בלבד, או כהצלחה חלקית לצורכי לימוד.

לא הייתה אפשרות לתעד את הכישלונות והגורם להם, אלא רק את מיקומם של נקודות המעבר במרחב, אשר מהם לא הייתה חזרה של הסורק ביש המזל. ואשר גורלו לא נודע ואשר שימשו כנקודות אזהרה לכשלים של אל חזור. (אבל עד היום ישנם מספר חשדות שכמה מהכישלונות היו בעצם הצלחות שלא דווחו... וזו הסיבה שבשלה נדרשה נאמנות מוכחת גבוהה של הקנדידים!)

דניאל בדק את חליפת ההגנה את הציוד לשרידה ולבדיקה. שמר את מיקומו הנוכחי. ציין את מתארו הגופני וציודו - והפעיל.

הסריקה המונחת ציינה שני מעברים, מעבר למיקום המעבר הבא במרחב, ומעבר במרחב למיקום המבוקש.

המעבר למיקום ההתחלתי במרחב היה תלוי מקום וזמן, שאותו התחילו לתעד מתקופת ה"ראשון" רובי אנדרגון (כמובן שלא היה אפשר לעבור לעבר שהיה לפני ה"ראשון" ...).

העברה האלחוטית למרכז הרישום של הנתונים ההולוגרמים של נקודת המעבר, על אף שהייתה ידועה ובדוקה מראש, נעשתה בהינף רצון מוחשבי. מידית לאחר מכן עבר דניאל לשלב הבא שהיה השנוא עליו מכול - שלב שליחה העצמית באמצעות נגיפי ה"פוטומסו". שלב זה דרש מהסורק מאמץ גופני ניכר, שבו גופו כולו התנגד נואשות למעבר הפזה, מהמצב החומרי למצב הישותי רוחני שאופיין ברצף של קרן אור ברוחב פוטון בודד.

השליחה העצמית הייתה תמיד קסומה בעיניו, קשת רחבה של צלילים אורות והבזקים עברו בישותו בזמן לא זמן.

רוחו ריחפה בן עולמות נהדרי יופי ומלאי צבעים.

ונדמה היה כאילו לקח את סם ה-LSD המפורסם, עליו סיפרו שהיה בשנות השישים של האלף הקודם, עת נערי הפרחים ריחפו להם בשמיים אחרים, והחופש היה חופש לצורך התגלות אמיתית של הנפש.

השלב הבא היה השלב המפחיד מכולם. וזאת תוך כדי תודעה והבנה, שהיו לאורך כל הדרך פעילים. ואפילו המחשבות והאופטימיות של התרוממות הרוח הרגעית של זמן השליחה לא מנעו את הפחד הזה. כי ברגע החלת ההתגבשות המסה-רפלקטורית. גברו החששות והיראה של "מה יהיה, והאם אשרוד את זה" וזה תמיד הצמיתו לגמרי.

גופו התגבש כהרף עין. תוך ייסורים מטאפיזיים עצומים. על אף שנדמה לחווה עצמו שאירוע זה לקח דקות ארוכות.

סורקים שראו את חברם בשלב הזה ציינו שהפעולה הייתה מיידית, ולא כמשך החוויה שתוארה, ושפתאום יש מאין מופיע אדם תוך כדי פיצוץ שדמה לפיצוץ בלון, אשר נבע כתוצאה של הופעת גופו במרחב ודחיפת האוויר שבמקומו.

תהליך ההתפכחות היה מוזר. הראיה השמיעה חוש הריח והמגע והרגשת הסביבה שנפתחו מיידית הכו תמיד בהלם פתאומי את ה"מתעורר".

זה היה כאילו הקיץ מחלום של שינה עמוקה כאחת, בברוטאליות של פעמון שעון קפיצים ישן מעורר, חפץ שזה מכבר עבר מהעולם, שכוון סתם כך לצורך התעללות בישן.

ואיפוא אני ומתי ולאן הגעתי, השאלות התרוצצו חופשי תוך כדי אימות מוכני מול הספיחים הממוחשבים. אשר מיד סרקו את הסביבה באמצעים החושיים של הסורק, והשיבו מענה למפעילים האנושי.

רוב המיקומים שהיו בשלב הראשון של תרגול הקנדידטים, נמצאו במקומות ידועים ונטולי סיכון מראש. חלקם היו על פני כדור הארץ, וחלקם על פני כוכבים שהיוו חלק ממערכת שמש/כוכבי לכת שדמו במאפייניהם הכללים לארץ.

אף לא אחד מהם היה ראוי להתיישבות האדם. אבל הם לא היוו איום לסורק אשר היה חנוט בחליפה שלו, שכללה הגנה בפני חום קרינה וסיפקה למספר שעות חמצן ואמצעי מחיה מתאימים.

השמיים היו ירוקים ועננים צהבהבים שייטו בהם. האדמה הייתה בוצית דביקה ואדמדמה. שמש כתומה ברום עם הילה בוהקת הכתה בחום. המרחב היה שטוח והשתרע לכל עבר, ללא כל גבעות משמעותיות, וזאת עד לאופק הזהוב שנראה בצלילות רבה.

רוח שקטה פיזרה את עצמה לכל עבר, והבחנים של דניאל הראו שמרכיבי האוויר היו בעיקר של חנקן מיתן עם עקבות זעירים של הידריד פחמני.

סלעים ואבנים לא נראו, ונדמה היה שכל העולם הזה שידר, שכח אותי, אני לא כאן בשבילך.

דניאל התכופף, ולקח דגימה מהבוץ לתוך שקיק חד פעמי של ה"אנליזטור" אשר הציג מיד את רמות הפחמימנים, וסרק למצוא האם ישנם עקבות של מיקרואורגניזם כל שהם.

התוצאה, כמצופה, הייתה שלילית, הכול היה חומצי וקיצוני מדי וזה היה ברור "כי במידה וזה היה ה"מיקום" אז למה להמשיך לחפש?" חשב לעצמו...

הוא שמר, תוך כדי דיווח מלא של התרשמותו, את כל הנתונים היבשים של החוויה ומקום והחל בתהליך חזרה שדמה לחלוטין לתהליך ההגעה, חוץ מזה כמובן שידע לאן פניו מועדות...

"דווח" רעם בקולו דנוור, לאחר שדניאל התפוצץ לידו, "רגע רגע, תן להתפכח", רעם בתשובה, ותוך כדי התמתחות חזקה ה"מוחשבת" שלו שידרה אל המרכז את סריקתו האחרונה.

"טוב, יפה, פשוט, קלאסי, כמו שצריך, סוף סוף" אמר דנוור, לאחר שקלט את הנתונים מהמרכז "ועכשיו, רוץ מיד והצטרף לחברך לסדנה הבאה בצריף הקיצוני" פקד.

2. הפתעות

עשרת הסורקים הצעירים, כולם בשנות העשרים לחייהם, היו עם יכולת "מוחשבית" במצבה המיטבי. הם ישבו במעגל במרחק של כשני מטרים זה מזה, כדי למנוע פגיעה בזולתם בזמן תרגול המעברים למיניהם.

"התכנסו כולכם ביחד במעגל סביבי" דרש דנוור. "פשוטו את חליפתכם, כי היום לא נתרגל יותר, כי האחרון שבניכם, מיסטר דניאל מיקמנרו, סוף סוף עשה את זה, ושמחתי היא שמחתכם" אמר בציניקניות.

"היום ננתח מעברים ראשונים, ביחד, של נקודות וכל אחד מכן יציין ונשקול את האפשרויות. אל תשכחו, גבירותיי ורבותי, שעד עכשיו קבלתם הכול מן המוכן ללא כול סיכונים".

עבודה בצוות תוך כדי הפריה ומחשבה הדדית רק תעזור לנו, ולצורך כך אני הולך לספר לכם דבר שאף לא אחד מכם ידע או אפילו קמצוץ ממנו שמע"

רחש עבר בן הנוכחים, הפתעה וספק נראו בעיניהם, דנוור נתן להם במשך דקות ארוכות להתלחשש ולהתרגש.

ואז בבת אחת זה קרה, בום מוחי אדיר.

כולם הרגישו וחשבו מוחשבית עם כולם בהרמוניה צעקנית ומתוך מהומה חסרת גבולות בטירוף. מחשבות זרמו מכל אחד לזולתו, ואז פתאום נדם הכול והשתתק.

ההמולה הייתה רבה.

כעס ותדהמה והיסטריה עברו בן כל הקנדידטים.

"אבל ידענו שאין דבר כזה שליטה חיצונית כל שהיא!" התפרץ בצעקה ג'ון.

"ומה את חושבת לעצמך! מדלן? אמרו "שלושת המוסקטרים" (כינוי שהודבק לחבורה שהגיעה מאוסטרליה), "זה לא נכון מה שאת חשבת במוחך העקום, התנצלי מיד - אחרת..."

"שקט, שקט!!! צעק דנוור, תוך כדי רקיעה רמה ברגלו, וכשחיוך רחב שרוע על פניו.

דומיה השתררה.

"זה לא מה שאתם חושבים. רק רציתי להראות לכם את היכולת המכסימלית שלכם להיות ביחד, פרצתי בכוונה את כל המגבלות. יש לנו אישור מיוחד וסודי ביותר מה"נכונים", לשלב הזה שאתם עוברים בקורס.

האישור הוא אך ורק, ואני מדגיש, לאלה שספקנים ביניכם! לשלב הזה בלבד, שבו נחקור יחדיו את נקודות המעבר החדשות והבלתי ידועות, וניישם בבקרה מלאה את שמצאנו על ידי אחד מכם בכל פעם."

"ומהיכן אנחנו יודעים שזה לא יהיה שוב בעתיד, ללא רצוננו, החדירה הזו לפרטיותנו", סינן שוב ג'ון.

"פשוט מאוד" אמר דנוור.

"עכשיו הרגשת מיד שפרצו לך לתודעה, ותמיד תדע את זה - ואתה תמיד תוכל לחסום את עצמך. זו אחת הפעולות הבסיסיות שה"נכונים" דרשו שמערכת המוחשבית שלכם תעשה. פשוט הייתם כל כך מופתעים שלא הפעלתם את החסימה, שהיא פעולה אינטואיטיבית לחלוטין, אז בואו ננסה שוב"

ואז שוב בבת אחת כולם האזינו מוחשבית לכולם, וכמעט מיד השתק מוחם ונחסם לגישה על ידי כולם, כי הרצון היה ומיד היכולת הובנה.

"תבינו עוד משהו" הדגיש דנוור למראה ההבנה וההסכמה ששררה על פניהם.

"אתם יכולים במשך הזמן ללמוד איך לנתב ולסנן את המידע המוחשבי שאתם רוצים ומעוניינים לשתף. הכול כרצונכם. אבל ההפעלה הזו של הקשר בניכם היא אך ורק בשליטתי המלאה מכורח תפקידי כמדריך מאושר. החסימה היא שלכם. ומי שלא רוצה לא חייב."

והוסיף "אבל הוא גם לא חייב להמשיך את הקורס בשלב הזה, ואנו נהיה פטורים מנוכחותו" ציין בהחלטיות.

הנהגון הסכמה עבר בן כל החניכים, ופה אחד אישרו כולם את ההמשך.

"ולאחר סיום השלב הזה, לא תהייה יותר האפשרות הזו קבילה ואפשרית."
סיכם דנוור.

התקשורת בניהם נפתחה שוב, ואז דרש ואישר המדריך לכל אחד מהם לחפש
נקודות מעבר במרחב ולדווח.

ונפסיק לרגע את עלילתנו.

ומהי נקודת מעבר ? אתם שואלים את עצמכם?

הקמטים במארג מרחב הזמן הקוונטי בו אנו שרויים, גילה ה'ראשון' - הוא
רובי אנדרגון, פזורים בקצף המיתרים המרכיבים את כל הישות החומרית
ואנרגטית של יקומנו, בגדלים זעירים לאין ערוך.

הם קטנים אפילו יותר מהקוורקים שמרכיבים את היחידות האטומיות החלקיות
והבסיסיות ביותר, בגדלים שנעים ביחידות שגודלם לא יותר מאשר גודל פלנקים
בודדים.

חורי התולעת שבקמטים האלה מאפשרים בעל מרחב דרך לקידוח מנהרת מעבר
המאפשרת קישור בין החלקים השונים של מרחב זמן.

דבר זה היה ידוע מקדמה דינן, אבל כיצד למצוא ולגלות מעברי תולעת כאלו
להם אנו קוראים נקודות מעבר, גילה ה'ראשון'.

הוא שם לב שישותנו המורחבת והמוחשבת עם התודעה והיכולת הפנומנאלית
לאנליזה של אין ספור נתונים באפס זמן, "מרגישה" וחווה כרצונה אין סוף
"גוונים" ו"בהירויות" (הרגשה מוחשבת בלבד, לא ניתנת ל"ראיה"...). שונות
במרחב הקוונטי הזעיר.

הפכנו את עצמנו למעין מיקרוסקופ היכול ל"ראות" חורי תולעת הפזורים
למכביר בסביבותינו.

המיקום / יודי מרטון

אותם חורים מעבירים דרכם כל הזמן אינפורמציה של מה שנמצא מעבר. והנתונים האלו ניתנים לאבחון אפיון על סמך הידוע לנו על מסת כדור הארץ, כוח משיכתו, מרקמו האטמוספרי ומהות המרכיבים הכוללת שלו..

ולראיה ראו את היכולת המופלאה של פוטון בודד להתפצל ולעבור דרך שני חריצים וזאת בניסוי המפורסם, שהיום ידוע שתוצאתו נגרמה כתוצאה ממריחה מרחבית של פונקציית הגל שלו, שנובעת גם מהמעבר בין המרחבים שונים דרך אותם חורי תולעת הפזורים למכביר...

וניתן לתרגם כל נקודת מעבר לעוצמות סופר עדינות של גוונים ובהירויות אשר באנליזה נכונה תגיד לנו האם בצד השני ישנה מסה המתאימה לנו.

ו נ מ ש י ך!

עשרת החניכים נכנסו למצב תודעתי של זיהוי.

כל אחד מהם היה חפץ לזהות ראשון נקודת מעבר רלוונטית אשר לא הייתה קיימת ברשומות.

המאמץ היה גדול, ודרש זמן לא מועט על אף הסתירה שבכך, הרי כוח המוחשבי שלהם היה בלתי מוגבל בזמן כפי שנאמר, אבל עדיין האינטואיציה המוגברת הייתה אנושית.

לאחר שעה ארוכה, דרש במפתיע דנוור מכולם להפסיק, רק ארבעה הצליחו למצוא משהו קביל, ודנוור שיחרר את התודעה הציבורית שוב לצורך שיתוף המצאי.

"שימו לב לסימנים שהממצא הראשון מראה לנו", דרש המדריך, "שילוב הגוון בהירות במקרה הזה מאוד מטעה. המסה אמנם זהה כמעט לארץ, אבל בהירותו של הגוון מרמזת על משהו שאתם צריכים להיות מודעים אליו.

הגודל הפיזי של אותו כוכב הינו כעשירית מכדור הארץ, וצפיפות החומר בהתאם, הבהירות במקרה הזה היא נמוכה יותר אמנם בחלקי עוצמה, אבל במידה והייתם מגיעים לכוכב הזה, לחזור ממנו היה די קשה"...

גם המקרה השני והרביעי לא היו תואמים את הצפיות. אבל להפתעתו של דנוור המקרה השלישי היה טוב - טוב עד למאוד.

"דניאל מיקמנרו, אתה מפתיע אותי" אמר, "דווקא אתה מכולם, טוב הסבר את ממצאך" דרש.

דניאל הפתיע את כולם ואמר תוך כדי שנעמד - "עד עכשיו דרשו מאיתנו רק "גוון" ו"בהירות". אני שמתי לב למשהו נוסף שלא הביאו אותו בחשבון, והוא ה"צליל".

ה"צליל" מורכב מאפיון האמפליטודה של הפעימה של נקודת המעבר במרחב. אומנם ההשתנות של ה"צליל" נראית שולית. אבל שמתי לב שבמקרים שנדדתי לנקודת מעבר שהייתה בעצם חזרה לארץ עצמה אז ה"צליל" היה זהה. אבל כאשר עברתי לפלנטה שמרכיבה היו זהים מבחינת "גוון" ו"בהירות" לארץ אז גובהו של ה"צליל" היה שונה"

התדהמה של כולם הייתה גדולה.

אבל לא גדולה כשל דנוור המדריך, "הכול טוב ויפה, אני מאוד מתרשם, אבל איך אתה יכול להוכיח את הטענה שלך, 100 שנים עברו מאז "הראשון", ואף אחד לא עלה על זה. לכאורה אתה טוען שזה פשוט, אבל אתה לא חושב שאנחנו צריכים איזה שהיא הוכחה כל שהיא" התריס דנוור שפניו סמוקות כדם.

"חשבתי על כך, שיהיה ספק, והצדק איתך", אמר דניאל.

"את הבדיקה עשיתי תוך כדי התרגול, וכן עברתי על יתר המקרים אשר היו ידועים לנו מראש, ואני מדבר על אפיון שעשיתי על עשרות אלפי נקודות שהוגדרו מוצלחות בלבד.

בניתי גרף של "צלילים" עבור כל אחד מהם, תוך כדי שעברתי על ההולוגרמות המרחביות המוקלטות שלהם, וניתחתי את "צלילים" על סמך האנליזה שפתחתי.

וציינתי את התוצאות על גבי הגרף אשר אותו אני מעביר עכשיו לכולכם".

המיקום / יודי מרטון

הגרף ש"ראו" במוחם אכן הראה מקבילה "צלילית" מדויקת של ארץ, וסטיות קלות של ה"צליל" כאשר ה"גוון" וה"בהירות" היו של פלנטות זהות לארץ.

אבל גובה ה"צליל" היה שונה במהותו במקרים האחרים על אף הדמיון ה"הרמוני" שלהם.

"אני חייב להביא את הנתונים הללו לבדיקה של הממונים עלי" אמר דנוור בהסכמה, ותוך כדי סבר פנים של איך אני לא חשבת על זה מקודם...

"אתה מבין דניאל, למרות שעל פניו נראה שעלית על משהו חריג ומדהים. עדיין בכל זאת אתה טירון, ויתכן שהאפיונים והאנליזות שלך לוקים בחסר, ורק המומחים יכולים להעיד על כך"

לאחר ששכחו הרוחות, מעוצמת הגילוי, של הנוכחים, ונרגעו. פנה דנוור לקהל ושאל "עכשיו שאנו יודעים די בוודאות, שיש בידנו נקודת מעבר בטוחה, על סמך הגילוי המפתיע של דניאל וכן על סמך הניסיון שלי, אני זקוק למתנדב הראשון אשר יסרוק אותה וידווח לכולם"

מלמול עבר בן הנוכחים כשהמילה "דניאל" צצה ועלתה תדיר בניהם.

ללא כל היסוס, קם דניאל ושאל "לא היה ברור לכולכם שאני אהיה זה שאסרוק את אשר גיליתי?...?"

המעבר התנהל בצורה חלקה ביותר. דניאל לא שכח לבדוק מראש את תקינותו של הציוד. חשיבות המשימה לצורך ההוכחה עבור הגילוי הייתה משמעותית מאוד עבורו. והוא היה נחוש לבצע אותה "לפי הספר."

תהליך ההתגבשות היה פחות טראומתי, ודניאל התעורר.

הנוף סביבו היה מוכר מוכר עד למאוד, השיחים, נוף הפסגות עם צמחיית הבתה הדלילה, השמיים התכולים המעוננים קלות, המולת הציפורים שהובילו מרעש הופעתו והאוויר הדליל.

דניאל לא הבין בהתחלה.

מה קורה, האם המעבר נכשל?

ואז, הכתה בו ההכרה וההבנה, הוא דילג בסך הכול אל "מעבר לפינה". והוא נמצא במורד ההר.

וכשהרים את ראשו, ראה גבוה מעליו את גגות הצריפים של החווה, "רעש ההופעה, אני מקווה, לא הגיע אליהם" חשב במעט חרדה.

דניאל התרומם והתקדם במעלה ההר, שומר על זהירות וקומה שחוחה פן ייחשף. מרחוק ראה את החבורה ישובה עם דנוור המדריך שעמד בגבו אליו - "הם הרי מחכים לשובי" אמר לעצמו.

"מה אעשה, הרי זה ברור שבמידה ואחזור כפי שמצפים ממני, זה יהיה ברור מההקלטה שלא השגתי מאום, וכל ה"תיאוריה" היפה שלי תתמוגג בלעג של דנוור והמסובין"

דניאל התיישב מאחורי קפל קרקע כדי שלא יבחינו בו, אחז בראשו וחשב.

"הרי זמני בידי, אני לא חייב לחזור מיד, מבחינתם פרק הזמן שאהיה פה הינו פרק זמן לא קיים, אני מתאר לעצמי שעוד מעט אופיע בחזרה ואדווח, כך שעל אף הסתירה, יש בידי מספר דקות לחשוב על ההמשך"

"אני אעבור לנקודת מעבר אחרת, אולי מזלי ישתפר, וחרפתי תוקטן" קיווה.

דניאל התאמץ מאוד למצוא נקודות שהמאפיינים שלהם היו שונים מהנקודה האחרונה, המאמץ היה גדול, אלפי הנקודות שעברו במוחשבתו לא תאמו את צפיותיו. דומות מדי, מסוכנות מדי.

היאוש החל לנקר בו, אבל דניאל המשיך במלוא תשומת הלב, לרוץ קדימה במוחשבתו.

דקה ארוכה עברה (ואל תשכחו, חישובים קוונטים הם כמעט נטולי זמן...) ואז הגיעה התובנה הגדולה.

"ייחודיות, זה מה שאני צריך, צביר של זהויות במרחב נתון לא נותן לי מענה נכון, אני צריך לבדוק ייחודיות של נקודת המעבר, בידודה והופעה יחידנית שלה תצביע על נדירותה, ואז רוב הסיכויים שהיא באמת הנקודה שלי" שמח דניאל, וצהל מההברקה של עצמו.

דניאל הכין עצמו מידית למעבר לנקודה הייחודית שמצא, ומאפיינה היו ברורים, הביטחון שלו בעצמו היה גבוה, "זה יצליח" חשב חיובית.

הוא פקח את עיניו, האור היה מסנוור ובוהק, החיישנים שלו הראו טמפרטורה של 40 מעלות צלסיוס, תחושה מדברית.

ואכן חול, הרבה חול, דיונות על גבי דיונות של חול היו מסביבו, שמש כפולה עמדה מעליו, וציינה עובדה פשוטה אחת, אני לא בכדור הארץ, "הצלחתי" שמח.

רמות החמצן היו ברמה של כעשרה אחוז, כמויות הפחמן הדו חמצני העידו, אולי, על צורות חיים אירוביות, אבל היובש הכמעט מוחלט של האוויר, גרם לפקפוקו במציאת חיים במקום.

זה לא עודד אותו.

הוא הוציא את ציוד האנליזה ואז הרגיש זמזום מטריד מסביבו, וזעזוע קל של החול עליו עמד.

זה גרם לו להבין מיד שהוא לא מעוניין כרגע להתמודד עם הבלתי ידוע הצפוי לו.

כך שבמידה וקטסטרופה כל שהיא מתקרבת אליו, רצוי שיקליט ויתעד מיד, ויעלם בחזרה. ואת המחקר עצמו של נקודת הציון הזו יעשה תוך כדי בקרה מלאה של המדריך ובהנחיתו, החליט.

הוא דילג מיד בחזרה אל נקודת המוצא, אל המדריך וקבוצתו.

הוא הופיע פתאומית, במרכז הקבוצה, בהתפוצצות הרגילה, והתפקח תוך כדי חיוך רחב מאוד על פניו.

אבל להפתעתו הרבה שם לב שכולם מסתכלים עליו במבט תהייה מאוד מפוחד.

חליפתו הכסופה, והציוד שעל גופו היו חרוצים שרוטים לאורך ומחוררים.

דניאל הבין מיד שנחלץ בדקה התשעים מהפלנטה החולית ההיא, וכנראה הותקף, בדרך כל שהיא, בשנייה שלפני המעבר ממצבו הפיזי לישותי.

הוא התבונן בעצמו ונבעת, שמח על מזלו הטוב...

דנוור ניגש אליו ועזר לו לקום, "דווח מיד למרכז, על כל מה שעבר עליך, כי בתופעה כזו טרם נתקלתי, ולא זכור לי מהרשומות שלנו מקרה דומה" ציין בחלחלה.

על פניו נראה שדניאל הותקף על ידי אורגניזמים כלשהם, אשר תקפו אותו מעצם היותו שם, פעולתם הייתה מהירה מאוד, כך שאם היה מתעכב זה היה נגמר באסון מבחינתו.

למזלו הרב הפעולה הראשונית שלפני השליחה הייתה ציון מתארו הגופני וציודו, על ידי המערכות המוחשביות שבמוחו ונגיפי ה'פוטומסו' שבגופו. וזאת נעשה באמצעות סיפרות מלא של המצאי במרחב, של כל מרכיביו עד לרמתו האטומית.

המיקום / יודי מרטון

כך שלפני השליחה בחזרה מאותה פלנטה ולפני המעבר ממצב הישותי לרוחני, סרקו מערכותיו בזריזות מחדש את הנמצא והשוו אותו למבנה הנתונים השמור, ומה שנשאר ממנו שוגר.

כך שעל אף שחלק ממרכיביו היה חסר, עדיין מה שנותר עבר ללא כל זיהום מהמקום בו הוא ביקר, והדבר כנראה מנע פורענות אשר עלולה הייתה להיגרם.

דניאל פשט את חליפתו, ועוד לפני שהספיק להניח אותה במיכל הבטיחות אשר נועד למקרים שיש חשש אפילו מינורי לזיהום, לצורך השמדה מוחלטת.

הסתערו עליו חברי הקבוצה, והתחילו להפגין אותו בשאלות:

"ספר מה הייתה החוויה המזעזעת הזו" אמר בדאגה הצוער ג'ו.

"אתה בסדר?" הוסיף דנוור המודאג (כישלון כזה בשיגור האמתי הראשון של קנדידט לא התאימה לו כל כך).

"מיד תדעו, שדרתי, ומיד תקבלו את המידע המלא" אמר דניאל.

הצוערים והמדריך קיבלו משוב מוחשבי מפורט מהמרכז שכלל את נתוני הסריקה, מבט מלא על הפלנטה החולית, ואנליזה מפורטת של מרכיבי המקום.

זה לא היה מעודד כלל ועיקר.

מן הזמן המועט ששהה דניאל במקום, קשה היה לאפיין אותו בצורה מלאה, אבל דבר אחד בטוח, יש חיים והם מסוכנים.

"אני מרגיש קצת מוזר, שום דבר מיוחד אני מדגיש, אבל אתם ואני מודעים למה שקרה, והייתי אומר ששווה לחזור לשם ולנסות לחקור את המקום, אבל הרבה תועלת אני לא מאמין שיש בכך" אמר דניאל. "עזוב מיד את הרעיונות הללו" פסק דנוור, "הכוכב הזה מסוכן מבחינתנו, אין לנו כרגע אמצעים ומשאבים להתמודדות עם האורגניזם התוקפניים האלה, החליפות שלנו מיועדות אמנם לתנאים קיצוניים, אבל לא לזה, לא למקרה הזה" המשיך.

המיקום / יודי מרטון

רוב הקבוצה הסכימה עם המדריך, חוץ מדניאל שנותר ספקן, נידמה שגם ג'ולין, אחת הצוערות. היא נגשה אליו ואמרה לו בשקט - "אנחנו חייבים לדבר, אני חושבת שאני יודעת מה שקרה" אמרה בלחש, ועיניה בורקות.

4. ג'ולין

דברים רבים אפשר היה להגיד עליה, על ג'ולין, היא הייתה שונה וחריגה, בעלת חשיבה מקורית ונועזת, ועכבות לא היו מסממניה.

בחזותה המושכת, שכללה שיער ערמוני שופע, עיני שקד ירוקות, וגוף קטן ומצודד, עם חיוך פנינים קבוע - יכולה הייתה תמיד להפעיל את הקסם שבה, של ההסכמה תמיד לרצונה.

כי ג'ולין תמיד צדקה.

גם כאשר לא צדקה.

היא, בת זקונים יחידה להורים משכילים מפנקים ומפרגנים, למדה שהגב החזק שנתנו לה אפשר לה לפרוץ גבולות, וללמוד לא רק על דרך הישר אלא גם תוך כדי גיחות של "למה כמה ואיך" בעולם הידע הרחב שרכשה.

בגיל שמונה עשרה עזבה כבר את הבית, ועברה לגור בגפה בבית ששכרו הוריה עבורה, היא סיימה את התואר הראשון במדעי ה"מוחשבולוגיה" תוך כדי הספיקה להפיל בפחה מספר גברברים מרותקים ושרופים.

להחלטה להתקבל לקורס הסורקים הגיעה בגיל עשרים ואחת המופלג, לאחר שידעה עליו.

לא על הקורס.

לא על האתגר.

אלא על דניאל מיקמנרו!

כי דניאל מיקמנרו לא הבחין בה בהתחלה, דניאל האידיאליסט והנאיבי רק ראה ורצה עידן חדש, אמת, שלו ושל כולם, והיא שאפה להיות הראשונה בעולמו - לכשיתגלה.

את דניאל פגשה לראשונה בפאב של מכללת ה'מאוחדים', לשם הגיעה לצורך קבלת המסמך האחרון בתואר הראשון שלה.

דניאל עמד מתווכח וצועק ליד שולחן עמוס בכוסות בירה ומועמדים לקורס.

הדיון הסוער היה האם כל הממצאים של הסורקים צריכים להיות סודיים, ובאיזה שלב ואם בכלל עליהם להפוך לנחלת הכלל, כי הרי הכלל הוא זה שיכריע בסופו של דבר על המעבר ל'מיקום' לכשיוכרוז על ידי הנהלת ה'מאוחדים'.

דניאל טען שאם כל הידע הזה יהיה משותף וזמין לכולם לאורך כל זמן החיפוש, תמיד יהיו גורמים אשר ינצלו זאת לרעה, או שישתמשו בצורה לא נכונה בנתונים.

לראיה הביא את משפחת בוננ, אשר בנם פול היה סורק ונוודד שנעלם באחת הגיחות ולא חזר. הצער והאבל היו אומנם גדולים, אבל, באמת, איך הם בדיוק עברו לטירת מקסל המפורסמת, לאחר האובדן, איך?

"שטויות, מה הקשר" אמר מארק - אחד משותי הבירה - "סתם קנאה, אבי המשפחה ואשתו ידועים שידם בכול, הם שותפים בפרויקטים מגוונים ושונים, וכל העסקאות שלהם כשרות לחלוטין. זה לא קשור בבנם, תאמין לי אני יודע, אבי מעורה היטב במה שקורה " פירט.

"ובנוסף, אתה לא חושב שקצת מוזר שעיקר התרומות, לפני ואחרי, אשר נתרמים למכללת ה'מאוחדים' באים מהם?" המשיך.

"ועוד עלי להוסיף, גם אתה וגם כולם יודעים שאי אפשר לחזור מסריקה מבלי שה'מרכז' יקבל דיווח מלא, נכון?!" פסק.

"טוב אולי אתה צודק, הגזמתי, במקרה הזה, אבל אתה מסכים שהמאמץ צריך להיות אך ורק של הסורקים והנוודדים, לא היינו רוצים שגורמים לא מיומנים יעשו את זה" אמר בהחלטיות דניאל, ופניו סמוקות.

"אתה כזה נאיבי, זה ברור כשמש שכל מה שאמרת הינו נכון, אבל מה אתה מחדש בוויכוח הזה" המשיך להתנצח עמו מארק.

"פתטי הבחור, הוא לא לעניין" חשבה לעצמה ג'ולין.

ואז שלף דניאל מיקמנרו את ארנבו מהכובע ואמר "כי אני פגשתי את פול"

"אתה פגשת את פול?" הרעישו כל הנוכחים, ובקבוקי הבירה נפלו גלשו מהשולחן, מתנפצים בהמולה שפרצה.

בעל הפאב זעק לפתע מאחורי הדלפק, ורעם בקולו "היי אתם שם תירגעו, לפני שתמצאו את עצמכם בחוץ, קפיש?".

החברה הנמיכו את קולם, הסקרנות שיתקה אותם, "ספר" דרשו.

"כן, זה היה במקרה, פה בפאב הזה, לפני מספר שנים, בשעות הבוקר המאוחרות" פירט דניאל. "זה היה כאשר באתי לראיון ראשון לקבלה למכללה ללימודי תואר ב"פסיכולוגיה מחשבולוגית מעשית", הם אמרו לי לחכות כי חל איזה שהוא עיכוב. המשיך...

"פול היה שיכור כלוט, ועצבני כמו בתולה במחזור, ופלט כל הזמן משפטים שהבנתי מהם שלא מאמינים לו" סיפר בהתלהבות.

הסקרנות והריכוז והשקט של כולם היו בשמיים - "תמשיך תמשיך" התחננו.

"ישבתי לידו וניסיתי לדובב אותו, לסחוט ממנו מידע נוסף כל שהוא" המשיך דניאל, ופניו מתוחים מההתלהבות של הנוכחים.

והוא המשיך "אבל קרש, קיר, שיכור אבל לא כלום, פול פשוט לא אמר לי למה הם לא מאמינים לו"

"והדבר היחידי שאמר - זה לא יתכן, הם אמרו לי, זה פשוט לא הגיוני! והוא לא פירט יותר"

"אבל אני הבנתי מהקשרם של הדברים שהוא גילה משהו מאוד משמעותי, וה"מאוחזדים" סירבו להאמין לו או שמה שהוא דיווח היה מפוברק, אפילו שעל פניו זה היה פשוט לא הגיוני, כפי שידוע לנו" הוסיף דניאל.

"וכמובן הכול ספקולציה שלי" הדגיש.

מבטי אכזבה רבתי היה על פני כל הנוכחים.

"ולמחרת היום שמעתי שהוא נעלם, ולא שמעו ממנו מאז יותר, כך אני יודע וגם אתם." המשיך, והוסיף "ומאז התעורר חשדי למהו לא כשר בפול".

"אני לא מאמין, אתה כישלון שאין כדוגמתו, מה כל כך היה קשה לדובב שיכור, ההנחות שלך הם סתם השערות" רתח מכעס מארק.

"זה רק אומר שהוא אומן בצורה טובה, אתה לא חושב, מארק, דורשים מאתנו יושר ואמינות כתנאי קבלה, בחן את עצמך! אתה לא רציני מארק" זעם דניאל. "הרי הוא כמעט סיפר, אבל המעצורים שלו היו מתוכננים בסדר, לא?" זרק לו דניאל "אפילו אם בגד, הוא עשה זאת בדיסקרטיות".

"וזה רק אומר שאני צדקתי, שרק הסורקים שהם בעצם חלק מהמאוחזדים צריכים לדעת, כי הם אמינים, ובסופו של דבר הם אלה שיביאו אותנו ל"מיקום" הטוב, ולא לאיזה שהוא מקום לא אחראי" התלהב דניאל, והפטרויות שלו אמרה כול.

הוויכוח המשיך ונמשך ונדמה שלא יגמר לעולם, החברה ניסו לשלוק עוד מידע מדניאל, ואז נגשה ג'ולין לדניאל נגעה בכתפו ואמרה לו "בוא".

דניאל התרומם מוכנית, עזב הכול, קם, והלך אחריה.

הם יצאו החוצה, וירח צהוב מלא עמד בשמיים, רוח קרירה נשבה, הסביבה הייתה שקטה, קול אוח מרוחק נשמע, אפלולית העצים והשיחים הרגיעה.

ודניאל, מבטו לא מרוכז ומהרהר "טיפש, טיפש למה לא יכולתי לשמור על לשוני?" אמר לעצמו..

"אני לא מבינה" התפלאה ג'ולין, "למה באת איתי עכשיו, אני רק אמרתי בוא".

"לא יודע, זה היה כנראה במקום מבחינתי, הייתי צריך כנראה מפלט מהוויכוח המטומטם הזה, שלא הייתי צריך להיכנס אליו, ואת כנראה הוצאת אותי מהסחרחרת הזו ומפי הגדול" אמר בטבעיות.

"ורגע בעצם, מי את? אני לא ראיתי אותך לפני כן, הרי את לא באת לבחינות?" אמר תוך כדי שהסמיק לפתע ("איזה מזל שיש רק אור ירח..." הרהר) כי הבחין לפתע עם איזה עלמה נאה הוא משוחח.

"שמי ג'ולין, ושמך הוא דניאל אני מבינה. יש משהו בכך שאני לא מבינה, פשוט כך, ואני סקרנית מאוד להבין" אמרה.

"תראה אני לא מאמינה לכל מה שספרת, זה רק חלק ממה שקרה" אמרה ישירות, "אתה נראה לי ישר מדי, אתה הבנת שיש כאן חריגה אמתית מהנהלים הידועים לכולנו, לכן נאלצת לשקר כי הבנת שדברת יותר מדי, לא סיפרת באמת על כול מה שהיה בינך ובין פול, נכון?" התגרתה בו ג'ולין.

"סליחה, את אומנם חמודה מאוד, אבל למה שאני אנהל אתך שיחה על זה, מעבר למה שסיפרתי לנוכחים" התפלא דניאל.

ג'ולין משכה אותו בידו לספסל שעמד מתחת אחד העצים, הצביעה עליו ואמרה "שב" בתוקף, הוא ישב נבוך.

"תבין, אני אומנם לא שייכת, ובמקרה הגעתי לכאן, אבל יש לי תכונות אחדות שמעצבנות הרבה אנשים, אני עקבית עקשנית חוצפנית ישירה אבל נאמנה ואמינה, תאמין או לא" הדגישה, "אתה מוצא חן בעיני, נקודה, המקרה שסיפרת מעניין אותי יותר מכל הדברים האחרים בעולמי כרגע" אמרה בהפגנתיות מוגזמת.

דניאל היה מופתע, הוא עוד לא ניתקל בחייו במישהי כה יפה וכה בוטה.

"ותבין" הוסיפה "מקודם התלבטתי האם להצטרף לקורס הסורקים, כי זה נראה לי קצת התאבדות, כל המעברים האלו, אבל לאחר הסיפור הזה שלך אני רואה שיש תקווה, אפילו מינורית, שיש דברים בגו, וכנראה בכל זאת אפשר לגלות עולמות חדשים".

דניאל הבין שהוא כבר לא יכול להתחמק ממנה, וכנראה לא בדיוק רצה...

"נכון, וזה מביך למדי להודות, אבל את מבינה מה שהוא סיפר לי זה כנראה פצצה אמתית, שידועה רק לי ולבכירים שם ב"מאוחדים", אני סיכנתי את עצמי עכשיו, ולכן אני חושב שאני לא כל כך מעוניין לספר לך, בכל אופן לא כרגע,

המיקום / יודי מרטון

אני צריך להכיר אותך ממש טוב לפני כן, ולבטוח בך" אמר בהחלטיות, וקיווה שתקבל לקורס יחד אתו.

"ואני מבין שאת די רגילה שישר נפתחים אליך, את מושכת וכנראה לא ממש רגילה שמסרבים לך" הוסיף.

"נכון" אמרה ולא יספה.

5. ההשערה

הקבוצה ישיבה עדיין ושוחחה עם המדריך, ודניאל וג'ולין לא דיברו יותר, הם חיכו בסבלנות עד לפיזור הנוכחים לצורך ארוחת הערב ולמנוחה הקצרה בחדרים, וזאת לפני המעבר לשלב הבא של היום. שהוא לימודי ערב תיאורטיים בהבנת תהליכי המעבר.

הם החליטו לוותר על המנוחה הקצרה בחדריהם.

הייתה להם כחצי שעה בלבד.

הם נפגשו כרגיל, מאחורי הצריפים במורד ההר מתחת לעץ האלון שצמח שם לתפארה.

"מה את רוצה ממני עכשיו, מה לא הגיוני היה במה שעברתי, זה לא היה ברור, ממה שחוויתי וכולם ראו וחוו מוחשבת את שעברתי" התריס כנגדה.

"אתה שכחת להתבונן" אמרה בציניות "אתה זה שאמרת שאביך אמר לך תמיד "בני הסתכל התבונן ונסה להבין" - האם באמת התבוננת? " גערה בו, וכולה אדומה מהתרגשות.

"כן את ואני ראינו שהחליפה שלי הייתה חרוצה שרוטה לאורך ומחוררת בכל מיני מקומות." התפלא דניאל מתגובתה הקיצונית.

"לא שמת לב שהייתה מעין עקביות בפגיעה בחליפה ובציוד, באורך, בעומק ובצורה של הנזקים, כאילו היה כאן משהו מתוכנן" שאלה, "זאת הייתי אני הראשונה שנגשתי אליך והתבוננתי בך ביתר תשומת לב" הדגישה.

דניאל היה המום, בדמיון הכי פרוע שלו לא חשב שיש כאן איזה שהיא בעיה מעבר להשערה שמשהו מהפלנטה ההיא תקף אותו.

"אני חושבת שיש כאן איזה שהוא כשל מערכות של נגיפי ה"פוטומסו", אתה הרי יודע שהם קיימים בכול הציוד שלנו, בחליפה, בערכת האנליזה והישרדות, וכמובן בגופנו".

"בזמן תהליך ההמרה המגה מהיר שאנחנו עוברים, שבו מתבצע תהליך המסה-פוטוני, דבר ראשון שעובר לנקודת המעבר הינו החליפה והציווד, כך שבמקרה שיש כשל מערכתי כל שהוא, אז הגוף עצמו לא ניזוק".

והוסיפה...

"בד החליפה תפור שכבות שכבות, של חומרים מורכבים, והסיבים שלו הם בעיקר אורכיים, הנגיפים הושתלו בתהליך הייצור בצורה מסודרת מאוד, לא כמו בגופנו ששם תהליך הפעפוע פיזר אותם בצורה אקראית"

ג'ולין נאנחה שראתה את מבטי ההבנה על פניו של דניאל.

"ומכך" הסיקה "משהו הפריע וחסם את תהליך השיגור עצמו בהתחלה, ולאחר מכן מיד המערכות שלך התאוששו, והתהליך המשיך בצורתו הנכונה"

דניאל התפריץ לתוך דבריה - "גאוני, פשוט גאוני מצדך, אז אני מבין שאנחנו צריכים ללכת בעצם מיד למקום אליו הגעתי בדילוג הראשון שלי, אשר היה כושל מבחינתי, אבל היווה את נקודת המעבר הראשונה בדרך חזרה מהכוכב שלי"

"אתה צודק, וכדאי שנזדרז כל עוד יש לנו אור שמש מלא" התלהבה.

ג'ולין ודניאל רצו אל מורד ההר, מהמקום ממנו ראה דניאל גבוה מעליו את גגות הצריפים של החווה, הם מצאו את המקום די בקלות, על סמך רמיסת העשב, והחשיפה של שכבת העפר העליונה, כתוצאה ממשב הרוח החזק שעורר גופו ברגע הופעתו במקום.

הם ראו את מה שציפו לראות, פיסות ארוכות וצרות ברוחב פחות ממילימטר אשר היו סיביות ובצבע כסף, הן היו הקרעים שהתעופפו ושוגרו מחליפתו כפי שג'ולין שיערה.

הם אספו ככל שניתן את כל הממצאים. וג'ולין אמרה בקול רם ומתלהב - "ולמה? למה זה קרה, מה גרם למערכות שלך להשתבש? אנחנו חייבים לדווח מיד לדנוור ולמרכז."

הם הספיקו להגיע לחדריהם בזמן ולהתארגן, דניאל שם את הסיבים בתוך שקית אטומה, והגיע יחד עם ג'ולין לצריף אשר בו התנהלו הלימודים התיאורטיים.

הם החשו וחיכו בסבלנות מורטת עצבים להפסקה, ואז ניגשו ג'ולין ודניאל לדנוור ואמרו "אנחנו חושבים שיש לנו ממצא מאוד מעניין לספר לך, אפשר?"

דנוור חיך ואמר "שוב תגלית או רעיון מבריק, הספיק לי ליום אחד ה"צלילים" שלך, עד עכשיו אני שומע "מנגינות" בראשי" גיחך וצחק.

"אני לא חושב שעכשיו זה יהיה לך כל כך משעשע ומצחיק, לדעת מה שגילינו, זו היא תגלית אשר מראה על סיכון ממשי לכול הסורקים"

דניאל הראה לדנוור את מה שגילו והסביר.

דנוור היה בהלם מוחלט, ועל פניו ראו בהלה אמתית.

"פעם שנייה שאתה מפתיע אותי, זה באמת מדהים תקלה כזו, אשר לא הייתה בכל ההיסטוריה של הסריקה" הרצין דנוור, בהקשיבו לסיפור של דניאל ובהסתכלו בהתפעלות בממצאים.

"ברור לך שיש אולי כשל רציני במוחשביות שלך, או שמשוהו בכוכב החולית שלך גורם למערכות להשתבש בצורה מוזרה, מעניין עד למאוד מה יגידו על כך במרכז" אמר.

המדריך כינס מיד את כל החניכים, והסביר את שקרה.

"מחר בבוקר לא תהייה שום פעילות, לאור מה שגילו ג'ולין ודניאל, קחו חצי יום חופש, עד שנברר עם המרכז" אמר לחניכים המופתעים.

"ואתה דניאל, אתה, וגם את ג'ולין, במידה ואת רוצה, באים איתי מחר למרכז לתחקור ותשאול, ובדיקת המוחשבולוגיות שלך."

6. המרכז

שעת הבוקר הייתה מוקדמת מאוד.

דניאל וג'ולין היו מוכנים ונרגשים למדי, דנוור היה נמרץ ביותר.

"בואו" פקד.

הכול היה במרחק פסיעות קטן בלבד ממרכז ההזרחה שלהם.

מבחוץ בנין ה"מרכז" היה מאכזב למדי, הוא היה בסך הכול אחד מהצריפים שהיו על ההר אשר הוקצה למטרה.

הוא חיכה להם, לדנוור ושני חניכיו, ג'ולין ודניאל, והציג את עצמו בקול בס ורועם כ-מקס ד'יום - מנהל ה"מרכז". הוא היה איש גבוה ורחב גרם, בעל קרחת בוהקת, כבן חמישים, לבוש במכנסי ג'ינס זרוקות וחולצת טריקו שחורה.

החיוך הרחב של מקס נדמה שנימתח היה מאוזנו האחת לשנייה.

הוא עמד ליד הכניסה לצריף שהייתה דלת עץ אורן פשוטה.

מקס פתח להם את הדלת כשוער והרעים שוב בקולו "חיכינו לכם".

לפניהם היה פרוזדור ארוך ומואר באור רך וצהוב, קירותיו ותקרתו היו ספוגי עץ. ארבעתם פסעו לאורכו, ותוך כדי כך שמו לב, שעל קירותיו היו תלויות בליל של תמונות צבעוניות וממוסגרות, אשר הקשר היחידי ביניהן היה שכולן היו ציור של דמות אחת בלבד, אשר הייתה יושבת או עומדת או רוכנת, ללא כל תנועה שהיא בוהה נכוחה.

זה היה מוזר.

"אלה תמונות שצוירו על ידי הסורקים והעובדים במקום בתקופות שונות" הסביר מקס, "את סיפורן אגלה לכם בסוף ביקורכם".

המיקום / יודי מרטון

בסוף הפרוזדור הם ראו גרם מדרגות אשר הובילם מספר קומות אל מתחת לפני האדמה, והוביל אותם לדלת מתכת גדולה, אשר נפתחה חרישית בצורה אוטומטית לפניהם.

אור בהיר וחזק קידם אותם מעבר לדלת, מסביב לחדר הגדול ראו ישובים מספר קטן של אנשים על כורסאות נוחות ליד שולחנות, בוהים, לא נעים ומסתכלים בריכוז רב בנקודה וירטואלית אשר הייתה לפניהם.

דנוור היה מרוצה.

ג'ולין ודניאל, הסתכלו סביבם כלא מבינים.

במרכז החדר הגדול עמד שולחן מתכת גדול ורחב, ועליו עמדה קובייה מוכספת אשר גודלה היה לא יותר מאשר מכונת כביסה בנונית.

"ברוכים הבאים לאחד מהמרכזים שלנו" אמר מקס בחביבות.

"אני יודע שיש לכם הרבה מאוד שאלות לשאול, וגם לנו, בייחוד לדניאל, אבל קודם כול, אולי, נשתה איזה כוס קפה קטן בחדר הישיבות שלנו. תבינו אנחנו לא יושבים כל היום, אבל ה"ישיבה" כאן זה פשוט הדרך שלנו ל"התנתק" מעט" צחק "ואני בינתיים אתן לכם רקע על מה שקורה כאן" הסביר, "ואתה דנוור, אתה יכול ל"התחבר" בינתיים, או להצטרף אלינו אם רצונך בכך".

חדר הישיבות היה מרווח, סטנדרטי, עם שולחן עץ רחב במרכזו וכסאות נוחים מסביבו.

כול אחד הכין לעצמו כוס קפה והתיישב.

הכול היה נינוח עד למאוד.

דניאל שלא יכול היה להתאפק יותר התפרץ בשאלה - "האם אני מבין נכון? והקובייה הזו שראינו היא בעצם ה"מרכז" - המוח הקוונטי ששמע עליו"

"נכון וזה ברור למדי" אמר מקס, "אבל כל דבר בעתו, קודם כול אני צריך לברר אתך שלב אחרי שלב, את פשר הכישלון בשיגור שלך בחזרה לנקודת המוצא"

"לשם כך אני צריך אישור שלך, דניאל, לאפשר לי ל'חבר' אותך" אמר מקס.

"לקובייה הכסופה אתה מתכוון?" שאל דניאל.

ומקס הוסיף "כן, ואם גם את רוצה ג'ולין, גם את יכולה"

שניהם כמובן הסכימו.

"תהליך האישור יראה לכם מוזר בהתחלה. אתם תישאלו דרך התקשורת המוחשכולוגיות שלכם מספר שאלות שיתכן שיראו לכם תמוהות ואקראיות, אבל תבינו, השאלות הללו נועדו לצורך בדיקת הקשב שלכם ונכונותכם להתחבר" הסביר מקס ד'יום.

"התשובות לשאלות הם - נכון - לא נכון - מסכים - לא מסכים ולא מבין, שום תשובה אחרת היא לא רלוונטית" המשיך להסביר.

הוא ביקש מהם לשבת זקוף לעצום עיניים, ולנסות לא לחשוב על כלום.

השאלה הראשונה הגיעה.

"מי חישב את קיצו לאחור"

"לא מבין" מוחשב דניאל.

"אתה דובר אמת"

"נכון" מוחשב דניאל.

"ג'ולין יודעת הכול"

"נכון"

"כמובן" מוחשב דניאל.

קוויניטק ביקש מדניאל אישור נוסף לצורך ריקון מלא, של כל המידע ממוחשבו, של כל המסע האחרון שלו לכוכב החולי.

דניאל אישר.

החוויה הייתה כמעט אחת לאחת, הכול היה שם, משלב הדילוג עצמו דרך מורד ההר, לכוכב החולי ובחזרה, כולם חוו את שדניאל עבר...

"מדהים" מוחשבה ג'ולין, "זה כאילו עברתי אני עצמי את החוויה שלו, האם הדבר אומר שבמידה וארצה אוכל גם לשתף אותו בחוויות אחרות שלי? מפחיד!" הרהרה לעצמה.

קוויניטק ניתח והציג נתונים שונים ומורחבים יותר על סמך המידע שאסף ממוחשבו של דניאל.

"הכול בסדר, על פניו לא צריכה להיות שום תקלה" העביר להם מוחשבית מקס.

"אז מה בעצם הבעיה" שאל וירטואלית דנור.

"שוב רק אני מרגישה ויודעת? ואתם לא!" הביעה התרגשות רבה ג'ולין "מה גם אתה קוויניטק לא שמת לב?"

"למה" הרעישו כולם בא זמנית, כולל קוויניטק.

"שדניאל הוא לא דניאל המקורי שלנו"

"מה? איך? אנחנו לא מבינים" מוחשבו כולם.

"הוא כפיל מלא" שידרה ג'ולין.

"ועל סמך מה את אומרת את זה" שאל דניאל בעצמו, בפליאה מרובה.

המיקום / יודי מרטון

"אינטואיציה נשית גרידא, הוא פשוט לא מחבב אותי יותר כפי שהיה בעבר, וזה הרגשתי מהרגע שחזר, וזהו לא רגש אישי בלבד שלי, נכון דניאל?" מוחשבה ג'ולין בכנות רבה.

"כי כאשר הלכנו אל מאחורי הצריפים במורד ההר מתחת לעץ האלון שלנו, ואני מדגישה שלנו, לא חיבקת אותי כחבר וידיד לקבל חיזוקים ממני, כפי שעשית בעבר, ישר התחלת עם הסיפור שלך, ישר פרצת קדימה" שידרה בעצב.

"זה לא אומר כלום, סתם הייתי מתווח" אמר בתקיפות דניאל.

"הרגש שלנו והעצמיות שלנו הוא מעבר לקשר שיש לנו בין מוחנו ומוחשבתינו, אנחנו אומנם לא הודינו אחד לפני השני אף לא פעם על חיבתנו הרבה, אבל בתוך תוכנו ידענו על כך כבר מהפגישה בפאב" שידרה בעצב...

דניאל לא הבין, הוא ראה את עצמו לפניו לשנייה אחת בלבד, ואז הבום הרגיל נשמע והוא עצמו נעלם, "לא מבין מה קורה פה" פלט בחוסר אונים.

ומסביבו עדיין המידבר וחול של דיונות עד לאופק הצהוב.

והזמזום המטריד המשיך והמשיך להטרידו בכל גופו, וויברציות משגעות ברגליו, דניאל לא וויתר ועל אף חוסר ההבנה ניסה שוב לשגר את עצמו שוב אבל ללא הצלחה יתרה.

אני תקוע פה, אמר לעצמו בייאוש, עוד מספר דקות החום יכניע אותי והחמצן בחליפה יגמר.

דניאל החל להתקדם במעלה הדיונה הקרובה, בתקווה לראות האם יש מסביבו איזה שהוא רמז על המופלא ממנו שקרה.

"תשתחרר" זמזם קול במחשביותו, "תן לנו אפשרות ליצור עמך קשר" דרש אותו גורם.

"מה?" צעק בקול רם דניאל, וחזר על דבריו "מי אתם? איפוא אני?" אמר במוחו בבעתה רבה.

"תירגע" זמזם הקול, "הכול בסדר, אתה בטוח כאן, אין מה לדאוג".

ענן אבק חולי הופיע באופק, מעלה שכבות חול לאוויר העומד, השמש הכפולה נעלמה בערפל.

דניאל ניקה את אבק החול מהמסכה שעל פניו, וראה להפתעתו שעומדת לפניו רחפת אדומה קטנה, עם תקרת זכוכית, בה ישבו זוג.

הגג נפתח, והם יצאו מהרכב, בחור ובחורה, לבושים בחליפות מתכתיות נוצצות שהגנו עליהם מפני החום הכבד, על עיניהם היו מסיכות אבק, דניאל שם לב שהם נשמו בקלות.

הבחורה הגבוהה אמרה "ברוך הבא, בוא הכנס לרכב, הכול יוסבר לך אל דאגה".

ודניאל אכן דאג.

הרכב היה נוח קריר ושקט, עשרות שאלות התרוצצו במוחו הקודח, הם התקדמו במהירות ועברו לאזור מעבר לדיונות החול, אשר היה ירוק עם שיחים צבעוניים שבצבצו פה ושם בין העשבים, המעבר היה חד וגבול ברור היה בין החולות לשטח הירוק, דניאל תהה איך החולות לא עוברים אליו.

"היכן אני?" התפלא.

לאחר כחצי שעה הגיעו למתחם של שמונה מבנים לבנים גליליים ולבנים, שהיו מסודרים במעגל במרווחים קבועים, במרכזם בנין גבוה מאוד גם הוא גלילי וצבוע בלבן. בשבילים הסתובבו אנשים בצורה חופשית ללא חליפות.

הם עצרו ליד המבנה הגלילי הגבוה, דניאל העריך אותו בגובה של לפחות 50 קומות. הבחורה והבחור פשטו את החליפה החיצונית, הורידו את המסכה והשאירו את הפריטים ברכב. דניאל יצא מהרכב ושם לב שהטמפרטורה הייתה נוחה, הוא הוריד את המסכה מפניו ונשם רגיל, על אף האינדיקציה של רמות חמצן נמוכות יחסית שהיו כפי שדגם לכשהגיע.

הם התיישבו בספסל סמוך, והבחורה ששמה היה אן והבחור ששמו היה דון, שאלו אותו אם הוא מוכן שהם התחברו במוחשבותם אליו.

דניאל כמובן הסכים.

הידע היה באמת מפתיע ומפחיד, כל התושבים של המושבה המוזרה הזו, היו תעתיקים של סורקים אמתיים.

דניאל שאל בקול רם "גם אני?"

אן אמרה שלפי זיהוי השידור שלו הוא אמתי, והיא די בטוחה, אבל הם חייבים לבדוק את זה שוב כי זה משנה מאוד את התמונה. די ברור להם כיצד, יש להם אינדיקציות שמאששות זאת, הם ינסו להבין אם הוא עונה עליהן בצורה גורפת.

דניאל היה מבולבל, מה זה לא מפריע להם שהם לא האמתיים?

הם התקדמו לכיוון הפתח של המבנה, החלל הפנימי היה צבוע בצבע תכלת עדין, משדר רגיעה, מאחת הדלתות יצא דנוור והתקדם לעברו.

דניאל היה ממש מופתע, דנוור ניגש אליו לחץ את ידו ואמר "ברוך בואך לעולמינו, אני רואה שאתה מופתע – ולא! אני לא מכיר אותך לפי הבעת פניך".

הם הכניסו אותו לחדר אורחים קטן, אשר היו בו שירותים בעיצוב לא מקובל ומקלחת בה המים זרמו ברצף מהתקרה, אמרו שיוריד את חליפת ההגנה ויסתדר, עוד כשעה יקראו לו.

סט בגדים נוחים היו מקופלים על ספסל מעוצב, הוא התרחץ במים החמימים, ולבש אותם והם משום מה התאימו לו בדיוק, דניאל היה בחור גבוה ...

לאחר כשעה דפיקה בדלת, וללא הסכמה שלו אן נכנסה מחייכת – "בוא" אמרה.

דניאל עקב אחריה תהה איך המקום נוצר? איך העבירו את כל הציוד? איך בנו אותו? למה האזור פורה? מאיפוא יש חמצן ומים בכוכב המדברי? למה החול לא מכסה אותם? למה הטמפרטורה כאן נמוכה יותר? המוח שלו סירב להירגע...

אן הוליכה אותו אל דלת מעלית, היא טיפסה במשך כמה דקות לקומה העליונה של הבניין הגבוה.

הוא נמצא בחלל גדול עם חלונות מסביבו שצפה אל הנוף.

הבניינים הגליליים, שסבבו את הבניין המרכזי, היו עם גגות קעורים, אשר עליהם היו מראות מבהיקות שהחזירו את אור השמשות – אנרגיה סולרית הבין.

המקום היה נווה מדבר, ומכל הכיוונים עטפו אותו דיונות של חול.

"היכן אנחנו?" שאל בפליאה.

אן ענתה לו בפשטות "בכוכב סהרה, כך קראנו לו, נמצא במרחק אלפי שנות אור מכדור הארץ, כל הכוכב סלעים וחולות – חוץ מפינת גן העדן שלנו, לשאלה המתבקשת יש כאן מיקרו אורגניזם פוטוסינתזים במרחבי הדיונות אשר אין להם שום השפעה עלינו – זו רמת ההתפתחות הכי גבוהה שמצאנו במקום".

המקום מוגן באמצעות מעטפת רוח נגדית הפועלת בצורה אוטומטית, ואשר בזמן סופת רוח בצד המדברי נוצרת בזרימה חזקה ואופקית ומונעת מהחול לכסות אותנו.

מעבר לכך, מערכת קירור בנויה לאורך כל המגדל הגבוה ומקררת את הסביבה שלנו באמצעות זרמי הסעה.

ולדניאל נוספו עוד המון שאלות, מהיכן יש ליצורים המיקרוונים החיזורים האלה נוזלים שבלעדיהם אין חיים?

אן הובילה את דניאל הנרגש בחזרה אל המעלית הם ירדו במשך זמן רב יותר מהעלייה לקומה העליונה, כשיצאו מצא את עצמו בתוך חלל ענקי מואר היטב באור מנורות, בחלל המערה העצומה היו המוני עמודים ענקיים במרחק גדול אחד מהשני שתמכו בתקרה, הוא שם לב שהם היו בעצם בתוך אגם מים תת קרקעי עצום.

דניאל היה בשוק, אן נתנה לו את הזמן להתפעל, ואז התחילה בהסבר:

“לפני כ-80 שנים רובי אנדרוגן היה הראשון שהגיע לכאן, אנחנו המפוצלים הגענו בעקבותיו בעקבות השנים וללא אפשרות לחזור, מסתבר שרובי עצמו גרם לא במזיד להתפצלות ששיחק במנגנון לא ידוע לו.

המקום בן אלפי השנים, שנותר על כנו ללא שינוי, פועל ללא תקלות כל שהן, הוא נוצר על ידי תרבות מתקדמת חייזרית ורחוקה שיצרה את המקום בטכניקות אשר לא ידועות לנו, החלל שאתה רואה נמצא בעומק כקילומטר והוא בגודל של בערך ימת באיקל בדרום סיביר ברוסיה – קוטר של 200 ק"מ, המים מתוקים וראויים לשתייה, ולא אין בהם חיים – להפתעתנו הרבה.

אחה כדרך אגב.. נזכרתי שכחתי לציין שהרחפות במקור הם שלהם – כלי תחבורה שעדיין פעיל לאחר כל כך הרבה שנים ומונע בדלק גרעיני.

העמודים מפעפעים את המים, בטכניקה אשר לא מובנת לנו, אל פני השטח. המיקרו אורגניזם נעים במחזוריות מהשטח העליון של הדיונות לצורך הפוטוסינתזה אל החלק התחתון הלח – התהליך הזה כמו בכדור הארץ פולט חמצן ופחמן דו חמצני – רוב החול שאתה רואה בצד הזה של הכוכב מלא בהם.

אין לנו תיעוד של איך נראו אותם חייזרים, שאנחנו קוראים להם הסהרונים, אנחנו משערים על סמך מה שיש במקום שהם היו מאוד דומים לנו בני האדם, אבל הם היו מתקדמים בסדרי גודל יותר מאתנו, המקום כנראה שימש כזירת ניסויים או כקרח קפיצה לעולמות אחרים שלהם.

הצד הזה של הכוכב פונה תמיד לשמשות הרחוקות, הצד האפל נטול חיים, והוא גם חולי וסלעי – הטמפרטורות בו הם הרבה מתחת לאפס ואין לנו מה לחפש בו.

אתה עדיין לא יודע, אבל גם האוכל שלנו מופק במקום בצורה של עוגות קטנות וטעימות מאוד, שמכילות את כל אבות המזון הידועים לנו – ולא זה לא משעמם – משום מה הטעמים מתגוונים, ואנחנו מופתעים כל פעם מחדש.

ולשאלה הגדולה שלך, שבטוח שתשאל, אתה, או יותר נכון המפוצל שלך, כן גילית את המקום מבחינת אנשי הארץ, כי כל מפוצל יודע וכל מקור לא יודע וחוזר מבחינתו ללא ידע על המקום. מנגנון הפיצול נוצר, כנראה, על ידי הסהרונים והוא לא ברור לנו לשם מה שימש – הוא גורם שבזמן ההתגבשות של גוף הסורק הוא בעצם מוכפל ומתהווה פעמיים – כיצד אין לנו מושג, אתה היחידי שהמפוצל שלו חזר לכדור הארץ עם הידע על "סהרה", לא ידוע לנו למה.

אחרי שדניאל גמר להתפעל וקיבל הבטחה מאן שהיא תשוט איתו יותר מאוחר במרחב העצום של האגם, אמר לה – "למה לא עכשיו? מי יודע אם יהיה זמן אחר כך".

אן הסכימה והתקשרה לדון להגיד שהם יגיעו לאחר השיט, הם ירדו במדרגות שהובילו לרחפת קטנה שחנתה במעגן, זה היה מרתק.

העמודים היו ענקיים, כל עמוד בקוטר של כמה עשרות מטרים, ובגובה של לפחות מאה מטרים ובעומק לא ידוע, מכלולי תאורה לבנה היו בהיקפם והם האירו את הסביבה למרחק גדול, עומק המים הצלולים היה גדול מאוד, ואן אמרה לו שאין להם דרך לדעת כמה באמת.

היה מעט קלסטרופובי המרחב העצום של אין ספור העמודים והמים הצלולים ששיקפו אותם, האור שיקף אותם לעומק רב שנמוג בחשיכת המעמקים.

לאחר כשעה כשהתקדמו למרחק רב מאוד ובלתי ברור מהמעגן, אן ראתה על פניו של דניאל את הלחץ שמשום מה נכנס אליו, ואמרה "אל תדאג הרחפת יודעת בעצמה לחזור לנקודת המוצא, זה נראה לא ברור מכאן לאחור כל הסיבובים שלנו" – מיד פניו של דניאל נרגעו.

אן נגעה בצג הפעולה בסימן החזרה, והרחפת הגבירה למהירות שיא וחזרה לאחור כרבע שעה למעגן בצורה מושלמת. דניאל אמר לעצמו שהוא חייב אולי לחקור את המקום, הוא הרגיש שיש כאן משהו מעבר, משהו עם סיבה, הוא שאל את אן אם הוא יכול לשוט בעצמו והיא הביעה פליאה על השאלה "כמובן!" הגיבה.

הם עגנו ועלו למעלית, וטיפסו לקומת הכניסה.

דון ודנוור ואיש תמיר זקוף ומבוגר מאוד קיבלו את פניהם ביציאתם מהמעלית, דניאל הבין שלפניו נמצאת האגדה עצמה – רובי אנדרוגן – הוא היה צריך להיות לפחות בן מאה ועשרים שנים וניראה מצוין.

דניאל התרגש מאוד וניגש ספונטנית וחיבק את רובי "אנחנו חייבים לך המון" אמר.

רובי הגיב בחיוך.

החבורה התקדמה לכיוון דלת גדולה וכשפתחו אותה, ראה דניאל אולם די גדול עם שולחנות וכסאות ולוחות בקרה – ברקע ריחפו הולוגרמות עם כיתוב משונה ותמונות תלת ממדיות של הסביבה ושל מצב המכונות שמתחזקות את המקום.

חלק מהנוכחים חבשו מעין קסדה מחודדת ומשונה על ראשם, דון הוליך את דניאל לעמדה ואמר לו שהוא יעמוד עכשיו לבחינה, ואין חשש הכל בטוח.

דניאל התחבר, הוא אושר מיידית כמקורי. הוא התחבר למרכז המחשוב של הבקרה והרגיש מיד בבית, בפרק זמן קצר צלל לנבכי המקום והבין בערך את משמעותו, הועבר לו שהוא היחידי שיודע ואל לו להעביר זאת הלאה – למה? שאל את עצמו.

אחרי שהתנתק ניגש אליו רובי וחיבק אותו שוב, ואמר לחבורה שהוא רוצה לשוחח איתו ביחידות.

רובי לקח אותו לחדר צדדי שהיו בו מעין כורסאות נוחות, הם התיישבו ורובי פתח "אז אתה יודע! אני מבין, ראיתי בסימנים שאותם רק אני יודע לקרוא, שאתה הצלחת להתחבר למקור, אני לא הצלחתי – ספר!" דרש.

דניאל חייך ואמר "הבטחתי, יש לי המון ידע על משמעות המקום, מערכת המוחשבת שלי אכסנה הכל, אבל לדאבונוך אני מנוע מלהעביר את מה שנודע לי – מצטער".

רובי נשמע כועס ומתוסכל "אבל למה?"

דניאל חייך בהבנה, וענה שחיוך על פניו "כי הידע הזה מאפשר לי לחקור הלאה ואולי למצוא סוף סוף את ה'מיקום' – המקור דרש חיסיון כדי למנוע שימוש לא נאות במשאביו – הוא יידע אותי שמכל המפוצלים במקום רק אני כשיר לידע, ואתה רובי, שאתה אמתי כמוני, תיודע על ידי רק כאשר אקבל אישור, מצטער ומקווה להבנתך".

רובי התרצה – "חיכיתי עשרות שנים, אחכה עוד קצת" אמר וחייך.

דניאל מיקמנרו, הבין שמעבר ל"צליל" שגילה בנוסף על ה"בהירות" וה"גוון" יש גורם נוסף שיעזור לו לאכן מיקומים נכונים – ואותו עליו להגדיר וללמוד ולדעת כיצד לאפיין בעזרתו את ה"מיקום".

הם יצאו מהחדר, השלושה חיכו להם בחוץ וסימן שאלה גדול על פניהם, רובי פנה אליהם ואמר "דניאל יודע, דניאל הוא האחד והנכון, הוא זה שיקבל את הידע, אל תשפטו אותו, הכל לטובה, אנחנו רק יוצאים נשכרים מכך".

דון הוביל אותם לקפטריה, אולם עם צבעים רגועים, היו בו שורות של דלפקים גבוהים עם שרפרפים גבוהים ועגולים הפזורים במרחקים קבועים, הם התיישבו ודניאל שם לב שהיו ישובים כעשרה מפוצלים נוספים.

על השולחן מולו היו שתי עיגולים זוהרים בצבע צהוב וכחול, דון הורה לו לנגוע בהם, חלון נפתח בדלפק ובתוכו הייתה עוגה עגולה חמימה עם ריח מתוק, בחלון השני כוס עם מים קרים.

"תאכל זה מאוד טעים, כל פעם הטעם שונה – אבל תמיד מלא ניחוח ארומה ומאוד טעים, אין לנו מושג מהיכן ואיך העוגות האלה נוצרות, והם תמיד קיימות, והם מאוד משביעות, תוכל לקבל אותן רק ארבע פעמים ביום, המערכת מזהה כמה קיבלת ומקציבה לך בהתאם".

דניאל טעם, הטעם היה נהדר ובמרקם של עוגה בחושה.

"שמתי לב שכולם כאן נראים צעירים ובריאים, זה בגלל העוגות?"

המיקום / יודי מרטון

אן חייכה ואמרה "דיאטה בריאה ונכונה, לא פלא שרובי שלנו בריא כמו שור, ועדיין בגילו המופלג מתפקד כצעיר, חוץ מזה יש לנו מרכז ספורט עם כלים קצת משונים אבל נוחים לפעילות".

דניאל סיים את העוגה ושתה מהמים הצלולים, לכשסיים הניח את הכוס בתוך החלון והיא נעלמה והופיע שוב עם מים.

רובי אמר לו שהמערכת מרגישה שהוא קצת יבש לכן היא דואגת שישתה עוד...

אח גדול ומתחשב חשב דניאל.

הוא רצה עוד עוגה ולחץ על הכפתור הצהוב.

הוא לא קיבל.

אן אמרה לו שמספיק לעכשיו, והיא תיקח אותו לחדר שמוקצה לו.

החבורה התפזרה לעיסוקיה, ואן הובילה את דניאל לאחד מהמבנים החיצונים.

בדרך בזמן שצעדו ביחד, דניאל תהה ושאל "כמה זמן את כאן? מה את עושה בשעות הפנאי?"

אן הגיבה, והיה נראה שכאילו חיכתה לשאלה "אני בערך ארבע שנים ארציות במקום, כי מאוד קשה לעקוב אחרי הזמן כאן. היה לי מאוד קשה בהתחלה והייתי די בדיכאון, אבל מסתבר שהמערכת כאן בנויה למצבים כאלה, ונבנתה לי מעין תוכנית שיקום שכללה מוסיקה נהדרת, הקפדה על שעות שינה מנוטרות, תוכנית אימונים וצפייה בתכנים מעודדים, מעבר לכך טיילתי הרבה בסביבה ברגל וברחפת, ובסופו של דבר אני מאוד אוהבת את החברים שכאן ואת המקום".

דניאל התרצה, וחשב שבאמת המקום הוא נווה מדבר גן עדן

הם הגיעו למבנה העגול שבו היה מעין חדר מגורים משותף עם מקרן הולוגרמי במרכזו שהקרין עלילה מקורות הארץ. מוזר חשב דניאל – מהיכן הם שואבים

המיקום / יודי מרטון

את התכנים? שלושה מפוצלים ישבו ובהו במתרחש – הם נענעו בראשם, כשאן הציגה את דניאל, בחוסר עניין.

החדר שלו היה מרווח וכלל מיטה, שולחן עם מערכת בקרה, שירותים ומקלחת שזורמת כל הזמן. וחלון עגול שמשקיף על הירוק הסובב - על המדפים ראה בגדים נקיים ומצעים.

הם ממש מאורגנים הסהרונים האלה – מת להכיר אותם אמר לאן.

9. מערכת-המנטר-

לאחר שנח מעט, וללא ידע של השעה, כי הזמן כאן היה גמיש ללא יום ולילה, החליט ללכת למרכז הבקרה ולהתחבר, הוא חייב להמשיך לסרוק ולנדוד לא לפני הידע הנוסף מעבר לאנליזת הגב"צ (גוון/בהירות/צליל).

לאף לא אחד במרכז הבקרה היה אכפת שדניאל התיישב ליד השולחן עם לוח הבקרה, היה להם די ברור שהוא אחד מאיתם. ברגע שהתיישב, להפתעתו הרבה, מערכת המוחשבית שלו התחברה ללא הקסדה למוח הקוונטי.

דניאל הבין שמעצם הישיבה שלו מול לוח הבקרה ניתנה הסכמתו לחיבור.

המוח הקוונטי ה"סהרה" נקרא -המנטר- (משגיח שומר) תחזק את המקום באמצעות אין ספור מכונות מקושרות, שהופעלו חשמלית ממקור אנרגיה אטומי אין שם במעמקי האדמה, בהעשרה של גיבוי מהמערכת הסולרית היעילה בגגות המבנים. המערכות הפעילו תהליכי זרימה טיהור וניקוי של שפכים, יצירת מזון, שאיבת מים, קירור והגנה על המקום ועד לכביסות אוטומטיות של בגדי השוהים וניקיון כללי באמצעות רובוטים קטנים ואוטונומיים.

כל היצורים המקרוסקופיים ברחבי הדיונות היו בעצם דומים לפוטומסים שהיו בגופו, אבל לא בגודל וירוסים אלה בגודל של חד תאים כאמבה (כעשירית המילימטר), הם היו שילוב של אורגניזם חי ומיני רובוט זעיר עם מערכת בקרה ממוחשבת המקושרת ל-המנטר-.

ההתרבות שלהם הייתה מלאכותית, והם נוצרו במעבדות אוטומטיות שהיו פזורות במרחב החיים שלהם.

מסתבר, להפתעתו של דניאל, שהם היו מעבר ליצרני חמצן, המקור לכריית המזון האוטומטית עבור התושבים, מגופם הופקו העוגות המזינות בשילוב עם כימיית טעמים.

דניאל אמר לעצמו כמה זה מגעיל, אבל התעשת, שהבין שהם שילוב בין צומח וחי, וחזר להקשבה מוחית.

המיקום / יודי מרטון

הוא ביקש לראות בעיני מוחו לראות איך נראו ה"סהרונים" כפי שקראו להם כאן.

מסתבר שמוח קוונטי משוכלל ובעל תודעה מפותחת ורגשות כמו -המנטר- יודע לצחוק.

דניאל הרגיש משום מה משועשע ומושפע מהחיוניות שהועברה אליו.

הוקרנה למוחו הדמיה תלת ממדית של סהרון, אותו מבנה גוף כמו של בני האדם, ראש גדול עם פנים עגולות נעימות ובצבע ורדרד, ללא שום חתימת שיער, עיניים כחולות גדולות ומלוכסנות, אף ופה קטנטנים, אוזניים עגולות וצוואר ארוך, ידיים עם חמש אצבעות ארוכות משמעותית מידי אנוש.

הוא היה גבוה וצר ודי נאה לדעת דניאל.

הסהרון היה לבוש במכנסיים חולצה ונעליים ארציים לחלוטין.

בחור נחמד.

לא הייתה הפרדה בין זכר ונקבה כמו בכדור הארץ, רבייה הייתה לפי רצון הפרט, לא הוברר לדניאל כיצד היא בוצעה.

אבל זה היה לפני כששת אלפים שנים, מאז למקום אין שום קשר עם הסהרונים, הוא נשכח... אתם בני האדם, החיים החדשים במקום, והלא מוכשרים לדאבוננו של המוח הקוונטי -המנטר-.

דניאל הוא כרגע סוף סוף האחד והיחיד, כל היתר, המפוצלים ורובי נועדו להישאר במקום לכל ימי חייהם, שיהיו ארוכים ובריאים.

"כי התבונה שלך, והיכולת תואמים סהרון כפי שאתם קוראים לו" נאמר לו.

"ולמה המקום מיועד? ומהיכן אתם בעצם?" שאל דניאל.

המיקום / יודי מרטון

המקום הינו כפי שהבנת, נקודה מרכזית ביקום הנוכחי, אפשרות לקישורי מעבר נוחים לספירות אחרות, נקודת הייחוס הנוכחית מאפשרת נוחות גבוהה של מציאת עולמות חדשים.

איזה יופי חשב דניאל – נהדר!

לפני יותר מששת אלפים שנים בזמן שלכם, לפני שהייתה תרבות מפותחת כל שהיא בכדור הארץ, כוכב המקור שלנו, ורסונוס ביקום הנוכחי, היה מתקדם בצורה משמעותית, התחרות הייתה בנויה באופי שלנו, וללא מלחמות, כאצלכם, הגענו להישגים.

אבל היו גם כישלונות, מיהירות של הצלחת יתר – מכאן אי החזרה, ואיבוד המקום לתקופה כה ארוכה.

אתה התקווה לחזרה שלנו למסע הנדודים ביקום הזה ובאחרים, ולקישור בחזרה לכוכב האם ורסונוס, שכנראה עבר שינוי מסיבי מאז, הם, אני משער, תקועים במושבות הכוכביות שלהם, הניסיון נעלם.

לכן ההצלחה שלך כה חשובה.

דניאל היה ממש מופתע, מוחו הריץ שאלה "לא מבין, הם כבר לא יכולים לנדוד בין הכוכבים?"

"יכולים, גם יכולים, אבל לא כקפיצה דרך הממד הקוונטי כפי שאתם עושים, הם מוגבלים לטווחים מחושבים ולא אינטואיטיביים כשלכם, וכנראה זה לא מספק".

"אז למה לא השתמשת ברובי בזמנו לפני יותר משמונים שנים?" תהה דניאל.

ואז הגיע התלונה "כי רובי הגיע לכאן ונכנס למרכז הבקרה, כמו ילד קטן שמגלה צעצוע, התחיל לשחק בי, ולדאבוני יצר נזק שגרם למידע של הבאים לכאן להתפצל ולהשאיר כאן מפוצלים שהם בני אדם ריקים מיכולת מעבר ויכולת שידרוג כמוך, ולמחוק ידע על המקום מהשבים.

לא יכולתי לסמוך עליו יותר בגלל פזיזותו, אפילו שהבנתי שיש לו את היכולת, ולכן מעולם לא השתמשתי בו כפי שאדרוש ממך.

אותך הצלחתי להשאיר, לאחר תיקון חלקי שלי, ואתה הרגשת זאת בזמן שניסית להעביר את עצמך בחזרה בוויברציות ברגליך וברעד בגופך, וזאת לאחר "מאבק" שלי לנטרול רכיבי הפוטומסו שלך. הכפיל שלך נשלח במקומך, אני מקווה שללא שום נזק רציני".

דניאל הרגיש טוב עם עצמו.

-המנטר- ביקשה הסבר והעברת ידע על התהליך של מנגנון הסורק.

ודניאל יעביר את הידע בתמציתיות:

הוא תיאר בפרוטרוט כיצד הוא מזהה נקודת מעבר מתוך אין ספור בהירויות וגווני נקודות של המעברים במרחב הקוונטי באמצעות אפיוני נתוני זמן, מרחב, מסה, טמפרטורה ומרקם. לאחר מכן איך משתקללת ומתעדנת הבחירה על ידי ה"צליל" שמורכב מאפיון האמפליטודה של הפעימה של נקודת המעבר.

לאחר האנליזה הזו מבוצעת השליחה העצמית על ידי נגיפי ה"פוטומסו" לאותה נקודת מעבר.

בנקודת היעד מבוצעת התגבשות מסה-רפלקטורית, תהליך החזרה דומה – כל המידע נשמר במוחשבתו של הסורק.

מחשב-המנטר- הגיב בהבנה, והדגיש, רובי גרם לי להתלבש על ההתגבשות ויצר רפלקסיה שגרמה להתגבשות דואלית, שממנה נוצרו שתי גופים שאחד מהם נשאר במקום כמפוצל, הוא כנראה הפעיל מנגנון ישן שהוטבע בי, לצורך לא ברור לי, שהסיבה שלו נכחדה במהלך הזמן, ואשר איני יכול להפסיקה כרגע, אולי עם היכולת שלך אתגבר על כך.

ולידעתך רובי פשוט לא רצה לחזור, אפילו שהוא יכול היה לעשות כך (ורובי ידע מה שלא יהיה היה נשאר מפוצל שלו כאן).

המיקום / יודי מרטון

דניאל ביקש הפסקה, המידע והידע היו אמוציונליים מבחינתו, מחר (אפילו שאין מושג כזה על הכוכב הזה) ימשיך – והוא מבקש ש-המנטר- יחשוב בינתיים על יכולת נוספת מעבר לארבעת המרכיבים של הזיהוי שדניאל פירט.

10. מנוחה וסיוור

לאחר ארוחת העוגה והשתייה בקפטריה, הלך דניאל לחדר שהיה קריר ומזמין, דניאל נכנס למיטה והתעורר לאחר שמונה שעות שבראשו רצו חלומות מהמקום.

הוא החליף בגדים, ויצא רענן לסיוור במקום.

השלישייה חיכתה לו מחוץ לבניין, דנוור לא הצטרף.

איך הם ידעו מתי יקום?

רובי צחק ואמר "גם תהליך השינה מבוקר כאן לאופטימום, ידענו מתי הלכת לישון – לכן ידענו מתי תתעורר".

האח הגדול והטוב עוזר בבקרה לחיים ארוכים, הבין דניאל, לכן רובי נשאר כאן.

הרחפת הכילה את כולם, דניאל לבש את החליפה הכסופה להגנה מפני החום, והם יצאו מחוץ לנווה המדבר. אן הגישה לו את עוגת הבוקר והשתייה, ואמרה שהמערכת דאגה שהיא תעביר לו – אכן אח גדול ומתחשב.

הדיונות היו פרושות למרחבים עצומים, גודל הכוכב נאמר לו כגודל כדור הארץ, הקרינה של השמשות לא הייתה חזקה כשמש שלנו, בגלל המרחק הרב שלהן מהכוכב.

לאחר שיטוט במרחבי הסביבה, עצרה אן, שנהגה את הרכב, ואמרה לדניאל לרדת יחד איתה, היא הוציאה מתיקה מיקרוסקופ קטן עם צג הולוגרמי, חפנה חול בידה וכיוונה אותו אליו – ואז הוא ראה אותם, חד תאים דמויי תולעים שטוחות, שגופן מנוקד בנקודות כלורופיל ירוקות זעירות, הוא שם לב שיש להם יכולת תנועה די מהירה יחסית לגודלם.

אן אמרה לו שהמחזוריות שלהם לכיוון החלק הלח והתחתון של הדיונות היא גבוהה, ומשום מה אין להם איבוד נוזלים.

המיקום / יודי מרטון

זה היה ממש מעניין, אבל היא לא ידעה שהיא אוכלת אותם כל הזמן, רק הוא ידע ושמר את זה לעצמו.

הם חזרו לרחפת, ורובי אמר שעכשיו יוביל אותם למערת הקסמים, כפי שהוא כינה אותה.

דון ואן התפלאו איך הוא לא סיפר את זה עד היום.

רובי הגיב "כי רק עכשיו הבנתי שדניאל הוא התקווה שלנו, ולכן אני מעביר לכם ולו ידע שנרכש על ידי במשך שנים בסיוורים במקום".

רובי לקח את השליטה ברחפת מאן.

הוא תיקתק קואורדינטות והם, לאחר פרק זמן של כחצי שעה, הגיעו למען גבעה סלעית גבוהה, כאשר חנו לידה ראו פתח רחב חצוב בסלע.

הם נכנסו פנימה וראו את הקסם כפי שרובי אמר, מעינות של מים יצאו מפתחים עגולים בסלע ונשפכו לנחל, שנחרץ עמוק בקרקע במשך השנים הרבות, הוא הוביל אותם למעמקי האדמה במנהרה ארוכה.

"מה קורה פה?" שאלו שלושתם באחת, כי המראה היה מדהים.

רובי אמר שבכל מעין יש מנגנון של חיבור לעולם אחר משם המים נשאבים ומועברים בדרך של קישור מרחבי אל המאגר התת קרקעי, המנגנון הוא אוטומטי ותלוי בכמות המים הקיימת שמנוטרת כל הזמן, כך שלעולם אין הפסד מים באגם.

מעבר לכך, הצינורות שמובילים את המים, עשויים מסגסוגת מתכתית אנטי קוריוזית, ועוברים חיטוי ממיקרו אורגניזם, ומסוננים מהמלחים והסידן שגורמים להתגבשות בלתי רצויה במשך השנים.

לדעתו המנגנון לא הפסיק מעולם וכמויות המים הנשאבות והמועברות הם מינוריות ביחס לגודל האגם, כנראה שלפני אלפי שנים הזרימה הייתה חזקה מאוד.

ודניאל שיער ואמר "כל מה שנחפר כדי ליצור את חלל האגם, הועבר לאזור האפל של הכוכב, כנראה על ידי מכוונות אוטומטיות".

אן הגיבה "אתה כנראה צודק, כי בכל סיורי ברחבי האזור המואר לא ראיתי שום ראיה לפסולת החפירות, אמנם אחרי אלפי שנים הדיונות יכולות לכסות, אבל נראה לי שהם היו מאוד מסודרים בעבודה שלהם ועשו כפי שדניאל שיער".

הם החליטו ללכת לאורך השביל המקביל לנחל במנהרה, תאורה אוטומטית נדלקה עבורם, "הם מאוד מסודרים הסהרונים, זה היה ברור להם שלאחר כל כך הרבה שנים זה יעבוד" הדגיש רובי.

קירות המנהרה הגדולה היו חלקים, ובצבע אפור, והירידה הייתה מתונה ולאורך כשלושה קילומטרים, לא היה משהו שונה כל הדרך, והיא הייתה די חד גונית.

ואז הגיעו לאגם, שהוא באורות חזקים למרחק רב, מאיר את העמודים התומכים.

היה מעין חוף חולי רחב לאורך הקירות שסובבו את האגם, וכסאות נוח ישנים שנראו כאילו עזבו אותם אתמול, מונחים על החוף ופניהם לאגם.

"וואו" התפרצה אן "הם אפילו דאגו לחוף ים לרגיעה, אני נכנסת למים כבר שכחתי איך זה לשחות".

היא פשטה את חליפת ההגנה, ונשארה רק עם בגדיה התחתונים ורצה למים, הם היו רדודים בחלק הזה של האגם, רובי דון ודניאל הצטרפו בשמחה, והם שחו במים הקרירים שעה ארוכה ומהנה.

שחזרו ראו שבגדיהם מסודרים ומקופלים על הכיסאות, מגבות לבנות גדולות היו מונחות מעל.

דניאל היה בשוק, רובי צחק ואמר "הסהרונים האלה חושבים על כל דבר, רובוטי השירות חיכו כאן אלפי שנים במסתור, רק כדי לסדר לנו את הבגדים, אני מת לראות איך הם נראים".

דניאל הסתובב על החוף לחפש אותם – הוא לא מצא...

הם התלבשו ואמרו שיספרו לשאר המפוצלים על המקום.

המיקום / יודי מרטון

ותוך כדי שמחה בלב חזרו את הדרך במנהרה לרחפת ונסעו למתחם הירוק.

הגיע הזמן לעבור הלאה, חשב דניאל, ולבצע שיחה קריטית עם מערכת -
המנטר-, לגבי המרכיב הרביעי של הגב"צ לצורך זיהוי ה"מיקום".

11. גב"צ + ?

אולם הבקרה היה ריק ממפוצלים, כוס מים חיכתה לדניאל ליד לוח הבקרה שלו, דניאל הודה על המחווה אחרי שהתיישב.

-המנטר- הגיב בחוסר יכולת לזהות מרכיב רביעי, היא הציעה לו להרחיב את התודעה שלו על ידי שיתחבר אליו וישתמש במשאבים המרובים שלה.

רעיון נהדר הודה דניאל.

דניאל ו-המנטר- הפכו לישות אחת בזמן הנוכחות במרכז הבקרה.

האחריות שלו הועצמה, דניאל ידע שהוא חייב להיות מאוד זהיר במעשיו, ולא לחזור על טעותו של רובי.

הוא ניסה לחשוב, גוון מורכב מצבעי בסיס ביחסים שונים, בהירות מדגישה את עוצמת האין והיש, הצליל מאפשר עידון האפיון.

הוא ידע שרוויה היא מושג מתארת אינטנסיביות של צבע מסוים. הכוונה לגירוי הצבעוני היחסי של בהירות הצבע.

גירוי צבעוני גבוה הוא חד ועשיר, בעוד שגירוי צבעוני נמוך יותר נראה בצורה מעומעמת, הקרובה לאפור. ללא צבעוניות כלל הצבע הוא באופן "טבעי" אפור.

שקלול ערכי הרוויה יחד עם ערכי הגוון נותנות את הגדרת הצבעוניות.

שקלול הצבעוניות עם הבהירות נותנות את הגדרת הצבע. מכאן שעם שלוש התכונות: רוויה בהירות וגוון, ניתן להתאים כל צבע.

מה שהיה חסר, לדעת -המנטר- לאחר שהועצמה ביכולתו של דניאל, זה שקלול הרוויה ביחס לנקודת המוצא, כדור הארץ למשל, לא רק מסה כפי שחושב במקור, אלא גם שהרוויה תיגזר מתכונות המקום שמאפשרות חיים, השקלול חייב להביא בחשבון את מרכיבי החיים היחסיים, כגון מים, אטמוספירה, הגנה מקרינה, ויציבות ארוכת שנים, ועוד – מרכיבים רבים ביותר.

את המרכיב הזה, שהנוסחה שלו חייבת לתת תוצאה עם ערך מספרי ידוע, יש לצרף כשקלול לעוצמת הרוויה, והוא יקרא "התכונה".

איך לזהות את הערך המספרי של "התכונה" הזו בכוכב רחוק לא היה ברור לדניאל.

-המנטר- הציעה לבצע משהו שלא היה ידוע למדעני כדור הארץ.

מסתבר שהמידע על גוף/מאורע כל שהוא קיים כמרכיב של הזמן, ובזמן המבוקש ניתן לקבל את הידע עליו מהמיקום הידוע, זאת אומרת שבזמן המעבר בזמן הידוע של דניאל, למשל, הועברו איתו, ללא ידיעתו גם כל מרכיבי נקודת המוצא, שיטוט בזיכרון של -המנטר- לנקודת הפיצול בזמן, יאפשר לשלוף מידע זה.

"אבל זה זיכרון שלך!?" הדגיש דניאל באכזבה.

"נכון, אבל גם אתה יכול לקבל מידע זה בזמן בחינת הנקודות בקצף המיתרים".

"איך?"

"אני אבצע בכך את ההרחבה הנדרשת, ברשותך".

"אבל זה יהיה רק אני, ולא שום סורק אחר" אמר מאוכזב דניאל.

"אתה תהייה הסורק היחיד, לא צריך יותר מזה" אמר -המנטר-.

"לא מקובל עלי, העבודה שלי תהייה מרובה מדי" התחבט דניאל.

-המנטר- הגיב "אז תמיד תחנת המעבר הראשונית של הסורק החדש תהייה כאן, אחזור להיות תחנת מעבר...". – ודניאל הרגיש את הרצון והסיפוק של המערכת.

"ומנגנון הפיצול יבוטל?" שאל דניאל.

המיקום / יודי מרטון

”אני אעשה כל מאמץ, לדעת איך לבטל אותו, יחד עם היכולת המוחשביות שלך, אבל המפוצלים יאלצו להישאר כאן, אני אקלוט סורק חדש אחד בכל פעם, אורך התהליך יאופיין בזמן הביצוע עליך, מקובל דניאל?”

”כן” הגיב.

12. השדרוג והחזרה

-המנטר- הורה לדניאל ללכת לאכול ולנוח, לנקות את הראש באמצעות בהייה בתכנים הולוגרמים, לעבור מקלחת טובה ושינה של לפחות ארבע שעות.

"אתה צריך להיות בזרימה חיונית מיטבית, כדי שאוכל לשלב את התכונות החדשות עם המוחשבתיות שלך".

ודניאל הממושמע ביצע, היה לו מעניין מאוד לראות תכנים הולוגרמים שבאו מכדור הארץ, אפילו שהיו מיושנים מאוד.

הוא תהה האם אפשר לראות תכנים ישנים של כוכב ורסונוס...

השינה ערבה לו, הוא התארגן, עבר דרך הקפיטריה, פגש את רובי ועדכן אותו בתהליך שיעבור.

רובי היה ממש מופתע, הוא קצת היה חרד לפעולה שיבצע בו -המנטר-, דניאל הרגיע אותו ואמר לו שהפעולה לא מסוכנת, והוא הבא בתור – במידה וירצה.

רובי נבהל "אני בן למעלה ממאה, טוב ונוח לי, הייתי מעדיף להישאר בגן העדן הזה ללא כל שינוי".

"איך שאתה רוצה!" הגיב דניאל באכזבה, לאור ידיעת הכישורים של רובי.

אולם המרכז היה מלא במפוצלים, לא היה ברור לדניאל מה יש להם לחפש כאן.

הוא התיישב בעמדה שלו.

-המנטר- בירך אותו לשלום "אני דואג שלא ישתעממו, זה אחד התפקידים המרכזיים שלי במקום, חלקם פשוט מנתרים ומפעילים את המערכות בכוכב, וחלקם פשוט לומדים תכנים חדשים".

"מעבר לכך מצאתי איך לבטל את מנגנון הפיצול, על ידי בציעת חסימה שלו בזמן שהוא נכנס לפעולה, ולא על ידי ביטולו"

”יפה!” הגיב דניאל.

-המנטר- הורה לו לחבוש את הקסדה המחודדת המשונה על ראשו.

דניאל הרגיש שהוא צולל לתוך בור עמוק שאין לו סוף, והרגשה של עוצמה אדירה פשטה בו, הוא הבין שבסוף הנפילה הוא יוכל פשוט לעוף בחזרה למעלה.

הוא הגיע לעולם משונה רחב ידיים, הוא ריחף מעל יערות עצומים, ואגמים כחולים והרים ענקיים, נוף ללא סימני התיישבות, וכשנחת בקרחת יער ראה אותו.

הוא היה דמות ורדרדה עם פנים נעימות, הוא העביר לו במחשבתו ”ברוך בואך לעולמינו דניאל, אנחנו הורסונוסיונאים מודים על מה שאתה מעניק לנו, אנחנו ואתה רק נצא נשכרים מכך”, הדמות חיבקה אותו, ואז נעלמה והחזיון דעך. דניאל הרגיש סיפוק אדיר ועייפות של מסע מתיש.

ו-המנטר- ביקש שיוריד את הקסדה.

הפעולה ערכה כעשרים שניות שנראו כזמן ארוך, עוגה הופיעה לפניו עם כוס מים, גם עשרים שניות שסוחטים ממך משאבים רבים יכולים להיות מאוד מאתגרים.

דניאל הבין עכשיו כיצד ולמה, הוא היווה עכשיו חלק מכוכב האם ורסונוס, הוא היה שילוב של בן הארץ ושל כוכבם.

הוא אכל שתה והודה ל-המנטר- ויצא מאולם הבקרה.

הוא חזר להיות רענן מאוד, ותהה מה שם לו -המנטר- בעוגה, הוא הלך בשביל אל מאחורי הבניין בו התגורר, וטייל רגוע בין השיחים הנמוכים והעשב הירוק עד שהתרחק למרחק של כקילומטר, דניאל נעמד בין השיחים הצבעוניים ונשם עמוקות את אוויר המקום.

זה הזמן לחזור הביתה, הוא ידע שתהייה לו בעיה שייפגש עם המפוצל שלו, עברו לדעתו בערך ארבעה ימי ארץ.

הוא לא שיער את ההפתעה שחיכתה לו.

דניאל הפעיל את המערכת המשודרגת שלו לחזרה לכדור הארץ.

והוא חזר לחווה החקלאית הישנה במחנה הסורקים.

דנוור ויתר הסורקים עמדו שם וראו אותו מתגבש, תוך כדי בום קטן.

”נו ה’צליל’ שלך, עזר לך למצוא את ה’מיקום’? דווח!” הורה דנוור.

דניאל הבין שהוא חזר אחורה בזמן, לזמן שסיפר על ה’צליל’ – כל המאורעות שיהיו לא יהיו, אין לו מפוצל ואין להם ידיעות קדימה, אבל לו יש!

דניאל חש הקלה עצומה.

הוא חייב לתפוס את הפיקוד, דנוור חייב להקשיב לו, ובאמצעותו המרכז.

13. המפקד דניאל

'נו דווח' רעם בקולו דנוור, וה'מוחשבית' של דניאל שידרה, חלקי מידע אל המרכז.

"משהו חסר? מה לא דיווחת!" גער בו דנוור, לאחר שקלט את הנתונים מהמרכז.

דניאל הגיב ואמר לדנוור שהוא חייב לשוחח אתו, לאור מה שעבר בגיחה שלו, כי הדיווח המלא שלו תלוי בכך.

דניאל הבין שהוא חייב להעביר את המסר בצורה שלא תיצור אנטגוניזם, ושהמדריך חייב לזרום איתו לתהליך שהוסכם עם -המנטר-.

דנוור רצה בהתחלה להתנגד, אבל שראה את הרצינות על פניו של דניאל התעשת ואמר "אתה יודע מה – בוא וספר לכולנו, אנחנו מקשיבים".

כי דניאל נראה לדנוור פתאום בוגר לאין ערוך.

הוא סיפר לנוכחים המרותקים את כל מה שעבר, הוא פירט את תהליך השדרוג ואיך הוא צריך להתבצע.

יכולת "התכונה" בנוסף לאנליזת הגב"צ (גוון/בהירות/צליל), היא קריטית למציאת "המיקום", כל אחד מהנוכחים והמדריך וכל הסורקים הבוגרים יצטרך להגיע לכוכב ה"סרה" ולעבור את התהליך של העשרה באמצעות -המנטר-.

הפעולה היא ללא זמן כאן בכדור הארץ, ומבחינתנו מיידית.

דניאל סיפר להם על המפוצלים, ואמר לדנוור המופתע שגם לו יש תעתיק שם, ושהזיכרון שלו נמחק במעבר חזרה לכן לא היה מודע לכך.

אתה תהייה החלוץ הראשון דנוור, דניאל דיבר אליו כשווה.

דנוור הגיב בחיוב, ודניאל העביר לו את המיקום במרחב במחשביותו, דנוור נעלם וחזר מיד, זורח כולו.

המיקום / יודי מרטון

"זה פנטסטי!" צעק בקולי קולות, "לא הייתה לי חוויה כזו בכל ימי חיי, העוגה הייתה ממש טעימה, חבל שלא יכולתי לקחת סטוק שלה, וחבל שלא פגשתי את הכפיל שלי".

דניאל הבין מהקישור אל דנוור שהוא שודרג, אבל לא ברמה גבוהה כמוהו, וידע ש"התכונה" מוטמעת בו כראוי, כמו כן -המנטר- החכם מנע את המפגש של דנוור עם המפוצל שלו.

תוך פרק זמן של שעה כל הנוכחים עברו את התהליך.

המרכז שידר לכל הסורקים באשר הם, שהם צריכים לעבור את התהליך, דניאל קיבל את האוטוריטה כסורק הראשי והאחראי.

גם ג'ולין עברה, משודרגת על כדניאל, והיא חזרה גם עם הידע על הקשר שלה **בעתיד שהיה** (ויהיה שונה) עם דניאל.

היא ניגשה ולפני כולם נישקה אותו.

דניאל חיך וחיבק אותה בהבנה, -המנטר- הטוב מכה שנית, חשב...

הם היו בדרך הנכונה, דניאל תפס את הפיקוד על כל תהליכי הסריקות בהוראת המרכז, דנוור הבין שזה מה שצריך להיות - -המנטר- הבהיר לו שדניאל הוא האחד, הוא יהיה העוזר שלו וימשיך בהזרחה כמקודם.

דניאל וג'ולין עזבו את הקורס, הם היו הנבחרים להמשך.

14. הזוג המשמעותי

דירתה הקטנה והשכורה של ג'ולין הייתה מסודרת, אפילו מסודרת מדי, ונראתה כמשכן של מישהו שאוהב להיות בו – היא מזגה כוס יין אדום לשניהם, וכשסיימו להשיק את הצוותא שלהם, הובילה אותו ישר לחדר שינה, היא חלמה על זה רבות... גם הוא.

זה היה ברור נכון וטוב, הם התמזגו באהבתם, המיטה הייתה רכה ומזמינה, היא כאילו ידעה. החדר הדיף ריח בושם מענג.

איך איך היא ידעה שאגיע, תהה שוב דניאל.

גופה העירום היה משכר, והוא ליטף אותה כלא מאמין שהיא שלו, רצה לחוות כל קמט וכל חמוק אהבה שלה.

והיא הגיבה בהתאם, זורמת על גופו במסירות מוחלטת.

הם סיימו בהתפרצות משולבת של אורגזמה אדירה.

והמשיכו עד כלות.

לאחר פרק זמן ארוך של אהבה צרופה של כאלה שרוצים ונכונים, התרחצו ביחד והתארגנו להכין ארוחה משותפת.

המנטר- דאג לחיבור בניהם, הם מצד אחד עצמאיים, ומצד שני ישות עוצמתית משולבת, דניאל ידע שמעכשיו החיפושים שלהם אחרי ה'מיקום' יהיו תמיד ביחד.

דניאל אמר לג'ולין "אנחנו נפעל ביחד, וננסה להצליב מידע קוונטי על המעברים, ולכשנתכנס נעבור ביחד לשם לסריקה".

"אוף, אתה כזה ענייני, אנחנו ביחד רק חמש דקות" הגזימה "בוא ונהנה, יש לנו מספיק זמן להמשך" רטנה ג'ולין.

היא צודקת חשב דניאל.

המיקום / יודי מרטון

הם בילו יום שלם עם עצמם, מעבירים חוויות אישיות, מתחברים לידיעה משותפת, ואוהבים.

הסתבר לדניאל שעל אף כל הגברים בחייה, היא מעולם לא יצרה קשר אמיתי עם אף לא אחד מהם, הוא היה באמת הראשון שלה.

העיניים הירוקות היו שלו, והוא ממש שמח.

לאחר יום של לא לעשות שום דבר משמעותי מעבר למשמעותי של הקשר החדש, הם החליטו לעבור ולנטר עולמות חדשים.

הזוג נכנס לפעולה.

הם הפעילו את "התכונה" בנוסף לאנליזת הגב"צ, וגילו עולמות רבים בהמון יקומים וזאת עד אין ספור, טוב שגדודי הסורקים יכולים עכשיו לעדן את מציאת ה"מיקום".

ג'ולין התלוננה "זה המון עבודה, זה ייקח לכולנו עשרות שנים, אתה יודע שלא בהכרח יש מקום שמאפשר חיים ראויים להתיישבות האדם, מחלות לא ידועות, בעלי חיים תוקפניים, ושאר צרות לא ידועות, אולי אפשר למצוא גם משהו חמישי, אתה גילית את הצליל והתכונה, אולי ניתן למצוא משהו שנקרא לו "התאמה אנושית"."

דניאל צחק "ואיך בדיוק נאפיין את זה, זה משהו שאי אפשר לכמת בהסתכלות שלנו במרחב הקוונטי".

ולג'ולין הבליחה ההברקה.

היא אמרה לדניאל משהו שנראה לדעתו מופרע לחלוטין.

"אתה הגעת לכוך "סהרה", וראית את איך המקום נשלט על ידי מערכת המוח הקוונטי –המנטר-, רובי גרם לה לתקלה שתוקנה, שבעקבותיה נוצרו המפוצלים".

דניאל נבהל מהרעיון שהבין אותו.

“את רוצה לשכפל אותנו אין ספור פעמים ולשלוח לכוכבים?”

ג'ולין ענתה בהחלטיות “כן למה לא?”

“פשוט מאוד! מה נעשה עם כל המפוצלים שלנו – נשלוף מהם מידע ואז נחסל אותם?” אמר בהמון חשש דניאל.

ג'ולין הגיבה “דניאל יקירי, למה יש את המנגנון הזה בכוכב “סהרה”? הוא נוטרל הרי לפני אלפי שנים, והוחזר בטעות על ידי רובי, ועכשיו נוטרל שוב על ידי ביצוע חסימה של –המנטר-, זאת אומרת שהם השתמשו במנגנון כזה לחיפוש כוכבים להתיישבות ומשהו השתבש להם, אבל מה? ואיך?”

“אתה נהדרת ועם מוח עקום לחלוטין שחושב מחוץ למסגרת וכל זה יוצא מפנים יפות” חייך דניאל ונישק אותה.

“אז חוזרים ל“סהרה”?” שאלה.

“נראה לי, אבל חייבים לדווח ולהתייעץ קודם כל עם מרכז “הנכונים”, את זוכרת שאני עכשיו אישיות רצויה ומשפיעה ואחראי על הסריקות”.

“כמובן” ענתה ג'ולין.

הם המשיכו עוד קצת את חיי השיתוף והזוגיות שלהם.

והזמן לפעול הגיע...

הם ידעו שבמרכז חיכו להם, דניאל וג'ולין היו מבחינתם צוות חלוץ חדש, הם הרגישו מצויין ונכון.

...

מקס ד'יום - מנהל ה"מרכז" הרעים בקולו “דניאל אתה מחדיר בנו עניין אמיתי ומבטיח, מה עכשיו קולגה?”

דניאל הרגיש חשוב.

”חכה שג’ולין, בת הזוג שלי, תציג את הנושא החדש” הוא אהב את הצליל
’בת הזוג’.

הם ירדו בגרם מדרגות עד לדלת המתכת הגדולה, במרכז החדר הגדול חיכתה
להם הקובייה המוכספת שהייתה, כפי כבר ידע, המוח הקוונטי של המרכז (שהיה
פחות מפותח מ-המנטר- כנראה), וכמו כן צוות גדול של ”הנכונים”.

דניאל וג’ולין התחברו ישירות, ללא בדיקות, למוח המרכז, יכולת חדשה
שהייתה להם לאחר השדרוג שלהם.

וג’ולין הציגה את רעיון המפוצלים.

צעקות והתנגדויות נשמעו מכל עבר.

אנחנו לא נייצר בני אדם חדשים לצורך סריקה, זה לא לעניין, זה יגרום לפיצוץ
אוכלוסין ובעיות אתיות רבות, כולל בעיות פסיכולוגיות קשות נאמר.

מקס אמר שאפילו אם זה ייקח מאה שנים למצוא את ה”מיקום” הוא לא יעשה
דבר כזה לצורך החיפוש.

גם מוח המרכז וכל הנוכחים התנגדו נמרצות, זה לא היה נראה להם, והם צדקו.

אבל דניאל, פעם ראשונה בחייו, היה אסרטיבי וצעק ”ש ק ט !!! – אתם כמוכן
צודקים כולכם – אבל, ויש לי אבל גדול!”.

אפילו ג’ולין הופתעה מהתגובה שלו.

הם לא ציפו לזה. מקס המנהל הסתכל על דניאל ואמר ”דבר!”.

”יש כאן למה משמעותי!” אמר דניאל, ”למה הורסונוסאים, שהיוו תרבות
מפותחת מאתנו בסדרי גודל, כבר לפני אלפי שנים, המציאו מנגנון כזה? היה להם
פתרון שאנחנו לא מודעים לו ולא מסוגלים להבין אותו. ג’ולין ואני חייבים לדלג
ל”סרה” ולתחקר את -המנטר-”.

הייתה הסכמה כללית, שהותנתה באישור שלהם לאחר שהם יחזרו.

“אל תזוזו, חכו!” הוא סימן לג'ולין שהבינה אותו.

ותוך כדקה ג'ולין ודניאל נעלמו בבום מחריש אוזניים בחלל הסגור...

וחזרו מיד באפס זמן, שעדיין הדי הבום הקודם משתלבים בבום החדש...

הם היו לדבריהם כשבועיים ב"סהרה" – וזה היה מאתגר ביותר.

זה היה, כמו תמיד, משונה אבל די ברור.

15. שבועיים באפס זמן

המרכז חיכה להם...

ג'ולין ודניאל הגיעו ל"סהרה", והתגבשו מאחורי אחד הביתנים, -המנטר- קידם אותם בשלום בבואם, והם נכנסו ישירות למרכז הבקרה, כולם בירכו אותם ויצאו מהמקום בהוראת המערכת.

הם הציגו לו את הנושא של חידוש הפיצול, והאם יש דרך לבצע אותו אצלם בכדור הארץ.

וגם איך התמודדו עם המפוצלים בעבר הרחוק.

-המנטר- השתתק.

הוא אמר שאין לו פתרון כרגע, והוא יודע שיש את מערכת גיבוי שלא הופעלה מזה זמן רב, היא קיימת כאן במקום ובה כנראה קיים הידע, אבל משום מה הידע עליה ומהיכן ניתן לשחזר אותה לא קיים אצלו, מישהו לאורך השנים הרבות מנע ממנו לדעת את זה – ובטוח שיש סיבה לכך.

היה ברור לחלוטין שאכן המידע הזה קיים במקום אבל היכן?

דניאל נזכר ואמר "באינטואיציה שלי בזמן הסיור באגם העמודים התת קרקעי, חשבתי למצוא זמן לסייר לבדי במקום – כי זה מקום מעולה לגלות בו משהו נוסף וחדש".

"הגזמת!" אמרה לו ג'ולין, "מקום בגודל שלושים אלף קמ"ר עם אלפי עמודים, ייקח יובלות למצוא שם משהו! וחוז' מזה למה דווקא שם? למה לא היכן שהוא במרחבי הדיונות או כאן באזור הירוק?".

"פשוט מאוד" ענה "כי זה צריך להיות זמין, ולהישמר היטב ללא פגעי הזמן הממושך, ולא נגיש כאן למעלה פן יגרם לו נזק במהלך השנים במזיד או במקרה".

גם -המנטר- וגם ג'ולין הסכימו איתו לאור הטיעונים האלה.

המיקום / יודי מרטון

הם ירדו במעלית למעגן, ודניאל ציין שזה אולי ייקח המון זמן למצוא, וכדאי שישרטטו מפה של כל האזורים אשר יהיו בהם ונבדקו על ידם.

היה משהו מייאש מאוד במרחב העצום שהלכו לבדוק.

ואז עלה רעיון מבריק במוחה הלא שיגרתי של ג'ולין, היא אמרה שהמקום בגודל בלתי אפשרי לחיפוש – אבל יש משהו שיודע!

“מי?” – צעק דניאל בקול רם.

“הרחפת!” היא אמרה.

צג הרחפת היה עם משטח מגע, וברגע שיושבים בה הוא היה נדלק ומוכן לפעולה, עליו היו אייקונים שאפשרו ניווט אוטומטי או ידני באמצעות מוט ההיגוי מימינו.

היה גם אייקון לחזרה אוטומטית למעגן.

לא היה עליו שום רמז למה שהם חיפשו.

ואז –המנטר- שהיה כל הזמן מחובר למחשביותם, הגיב.

הוא אמר שהוא בתור מרכז הבקרה, הוא מנטר את כל המכונות כולל הרחפות במקום לצורך תחזוקה שוטפת, הוא יודע שיש לו אפשרות לשנות את התצוגה ברחפת, אבל מעולם לא ידע איזה סוגי תצוגה והפעלה יש לרחפת באגם.

הם אמרו לו להתחיל להריץ את התצוגות אחת אחרי השנייה.

רקעים שונים, מיקום אייקונים שונה, סימבולים אחרים לאותם פונקציות הפעלה.

ואז ג'ולין התפרצה ואמרה “זה לא הגיוני, למה אנחנו לא יכולים לעשות את זה בעצמינו?, אם –המנטר- לא רואה מה שהוא משנה”.

שתי אצבעות ימין, עם שתי אצבעות שמאל על הצג והזחה ימינה ביצעו את אותה הפעולה.

אף לא אחד חשב על זה לפני כן.

וג'ולין כן, אחרי עשרים ניסיונות.

אחרי פרק זמן גילו את התצוגה שכללה סימן חדש ושונה לחלוטין – מעין ריבוע צהוב וקטן.

דניאל נגע בו והרחפת התעוררה והובילה אותם, במשך כרבע שעה למרחק של כשלושים קילומטר בן העמודים, לעמוד שהייתה מקובעת בו דלת מתכת גדולה, בצבע העמוד, ומשטח עגינה צר לפניה.

הם ירדו מהרחפת, ודניאל פתח את הדלת בקלות, בפנים על מדף שכב לוח רבוע בגודל כעשרים סנטימטר שהיה דק ומוזהב, ללא שום חיבורים חיצוניים – מעין התקן זיכרון או מחשב לוח ללא צג.

ג'ולין סגרה את הדלת, והם התיישבו ברחפת בחזרה, ג'ולין החזירה את צג הרחפת לתצוגה המקורית, ומשם למעגן הבית – מתרגשים מאוד.

במרכז-המנטר- חיכה להם, בשולחן הבקרה נפער חלון קטן בו הניחו את הלוח.

-המנטר- השתק למשך דקות ארוכות.

ואז הוא הסביר להם:

”טוב אני יודע מה קרה, ולמה, אני מסוגל להפעיל את מנגנון הפיצול בצורה נכונה, הסיבה לנטרולו הייתה הבעיה האתית שהייתה להם בעקבות מרד מפוצלים, לכן הוחלט להצניע אותו.

מסתבר שבמסגרת החיפושים שלהם אחרי מקומות התיישבות הם השתמשו במנגנון דומה לשלכם, שהופעל באמצעותי בלבד ולא באמצעות הפוטומסים בגופכם, יש לנו כאן תאי שיגור.

מספר סורקים הגיעו למקום ואני פיצלתי אותם לנקודות הבדיקה הכוכביות.

כאשר חזר המפוצל נשאב ממנו הידע ועבר אוטומטית לסורק המשגר והמפוצל פשוט נעלם כי גמר את תפקידו, הפעולה הזו יכולה להיות עם מאות מפוצלים בו זמנית.

מסתבר שהיה כשל במערכת, והמפוצלים נשארו, אלפים שלהם, והם כולם הוחזרו לכוכב הבית ורסונוס בדרך הרגילה.

עד שפתרו את הבעיה במערכת שלי, הם היו צריכים להתמודד עם המסה החדשה של החדשים.

ואז הוחלט בהחלטה שרירותית ואיזומה להפטר מהם.

זה לא יצא לפועל!

הם מרדו – אבל המרד דוכא והסכמות התקבלו, גם כתוצאה מזה שהסתבר שאחד המפוצלים היה כפיל של אישיות מהנהגה העליונה - מנגנון הפיצול תוקן ובוטל ולאחר מכן גובה בטבלה שאתם מצאתם.

הורסונוסאים הפסיקו לחפש בשיטה הזו מקומות חדשים, כל זה היה לפני אלפי שנים, ולכן נשכחתי, ורובי החזיר אותי לחיים, די נמאס לתחזק מקום ריק".

16. המנגנון

-המנטר- אמר להם שעכשיו, כאשר חזר הידע אליו, הוא יעדכן אותם בתהליך הסריקה כפי שביצע אותו בעבר הרחוק מאוד:

סורק ורסונוסאי הוכשר בכוכב האם להבין את משמעות הנתונים הרבים של כוכבי המטרה.

הסורק נשלח לכוכב "סהרה" שמהווה תחנת שיגור מרכזית לרחבי היקומים.

מנוחה! כי השיטה "הישנה" של שיגור ורסונוסאים מכוכב לכוכב היוותה מעמסה רבה על גוף הסורק.

הסורק הגדיר מטרות שיגור, אשר היו אופייניות רק לו, והעביר אותן אלי כאן במרכז הבקרה, תהליך שהיה יכול לקחת מספר ימים.

הסורק הוכנס לתא שיגור אטום מאוורר היטב, וזאת לאחר חיטוי מסיבי של גופו למניעת זיהומים בכוכבי המטרה.

זוהו נקודות המעבר במרחב הקוונטי, הסורק נסרק על ידי מערכת דיגיטציה עד לרמת הקוורקים והוכן מבנה נתונים מדויק שלו על ידי.

גוף המידע נשלח כמפוצל, מתא השיגור, לכל נקודות המעבר.

הוא התגבש בכוכב המטרה על ידי שזירה קוונטית מקושרת שהתגלתה על ידנו בזמנו, היא היוותה תופעה במכניקת הקוונטים בה המצבים הקוונטיים של שני עצמים או יותר חייבים תמיד להיות מתוארים בהתייחסות אחד לשני, זאת למרות האפשרות שהעצמים מרוחקים פיזית זה מזה, כך שנעשית סימולציית התגבשות לוקלית בתא השיגור שגרמה למקבילות איחוד בכוכב המטרה. אפילו במצב בו העצמים רחוקים זה מזה בשנות אור, או ביקומים אחרים.

בוצע תהליך הקפאת זמן לוקאלית (משהו שאין לנו בני האדם חשב דניאל) עבור הסורק.

המיקום / יודי מרטון

כל מפוצל שחזר, התגבש לגוף ממשי ואמיתי, בתא השיגור והקליטה שלו, והוא הורדם מיידית. נשלף ממנו המידע על הכוכב שסרק, ונשמר על ידי לצורך אכסונו בלבד, ואז הועלם בפרץ אנרגיה שהעלים כל זכר ממנו.

... וכאן היה הכישלון והבעיה שלי, אתם הגעתם כמידע לא מנותב עבור תא מסוים, המערכת שלי ניסתה כנראה לשחזר את המקור, כאשר חשבה שלא יתכן שהסורק לא נימצא בהקפאת זמן, ולכן ניסתה להעביר מפוצל שלו לתא קליטה פנוי כסורק שהגיע עם מידע ולא הצליחה, הסורק המקורי הוחזר לכדור הארץ והמפוצל שלו נשאר כאן, חוץ ממך דניאל – בלבול מוחלט – הסורקים שלכם לא היו צפויים וגרמו לכשל מערכתי שלי.

ונמשיך... לאחר גמר הסריקות הופסקה הקפאת הזמן וכל המידע של הסריקות הושתל במוחו של הסורק, מידע על החוויות, הרגשות, הכשלים ההתלבטויות והרלוונטיות להתיישבות.

הסורק חזר למרכז הבקרה ובמשך מספר ימים סיכם את חוויות החיפוש שלו.

פרידה, וחזרה לכוכב האם, במידה ומצא כוכב ראוי, תוגמל בהתאם.

הוכנו מהגרים לכוכב החדש וחללית מסע, והם דילגו במרחב היקומים לביתם החדש.

זהו, פחות או יותר, נאנח -המנטר-.

דניאל וג'ולין פלטו ביחד "וואו" גדול.

"רגע רגע לפני שנמשיך" ביקש דניאל, "בטוח שהם הורסונוסאים, יצרו הולוגרמה שלך כדמות אמיתית, אתה יותר מדי מציאותי".

"אתה צודק, הרבה שנים לא ביקשו ממני להופיע, ושמי האמיתי הוא ונסוס" אמר -המנטר- והופיע.

המיקום / יודי מרטון

ונסוס, היה דמות גבוהה בעלת סבר פנים נעים, הוא הופיע לפניהם, לבוש בגלימה כחולה מעוטרת בסימבולים זהובים, הפנים הוורודים פנו אליהם ואמרו בקול נשמע וללא תנועות שפתיים "זה אני".

ג'ולין אמרה שחבל שאי אפשר לחבק אותו, הוא כל כך חמוד.

ונסוס הגיב וחיך "חמוד עדיין לא קראו לי, אני לא חושב שאני יכול להיות מוגדר כזה, ענייני ותומך אולי".

אחרי שהתרגלו אליו פנתה ג'ולין אליו וביקשה לראות את מרכז השידור.

"כמובן" ענה ונסוס, "אבל הוא כבר לא כל כך רלוונטי, כי אתם משתמשים במנגנון שונה לחלוטין".

דניאל ביקש "בכל זאת בבקשה"

"בסדר!" התרצה ונסוס.

"גשו למעלית, היא תיקח אתכם עמוק מתחת לאגם, ששימש גם כמגן מפני רעשים בזמן השידורים של המפוצלים." הסביר ונסוס.

ג'ולין ודניאל הלכו למעלית, והיא הובילה אותם במשך זמן רב מהרגיל אל תוך מעמקי האדמה.

כשיצאו נדהמו, אולם מואר היטב ועצום השתרע לפניהם, שורות אין סופיות של תאים שקופים מחוברים בחוטים אל מבוך של צינורות שהובילו והתנקזו לעמודי תמיכה מרכזיים.

בכניסה שמו לב לכעשרים תאים צילינדרים, כפולי קירות שקופים ומרווחים, שמיטה לבנה מונחת לאורכם, הם היו כנראה עבור הסורקים המוקפאים בזמן.

לתאים השקופים הייתה דלת סגורה ואטומה, אבל חלק גדול מהדלתות בהמשך, בזמן שהתחילו לסייר במקום היו פתוחות לרווחה, זכר למאורע בו היו מפוצלים ששרדו, הבינו את מצבם וחילצו את עצמם מהמקום.

“זה היה צריך להיות נורא!” אמרה ג'ולין.

המקום היה באמת גדול, והם לא ראו סיבה להמשיך להיות בו.

הם אפילו הצליחו לראות את אחד מצבא הצללים של המקום, רובוט תחזוקה וניקיון, גוף גילי פשוט אפור ונמוך, עם ראש כדורי, שמחוברים אליו מספר זרועות אחיזה והוא נע בצורה מרחפת ללא גלגלים.

והוא ניסה לסלק אותם כפסולת לא רצויה, ובשנייה שכמעט ונגרם להם נזק פיזי, הוא פנה לאחור, הם הבינו שונסוס הציל אותם.

ובנוסף רק עכשיו הם הבינו, ושאלו את עצמם, איך הם מתכוונים להתפצל בכדור הארץ ולשלוח מפוצלים לכוכבי המטרה לאבחון? ללא המנגנון של ה"סרה"?

הם חזרו לונסוס, ודניאל אמר שבאמת זה מרתקת היכולת הווירטואוזית של הורסונוסאים, אבל הם חייבים לחשוב יחד איתו על פתרון הגיוני עבורם.

הרעיון היה בהחלט מורכב והצריך חשיבה לא רציונאלית בעליל.

וזאת הייתה ג'ולין שהגתה אותו בסופו של דבר, מוח מבריק עם פנים יפות.

17. הפתרון הגאוני

דניאל וג'ולין הלכו לכיוון החדר שהוקצב להם, רובי פגש אותם בדרכם ושאל מה התפתח עד כה, הם לא ראו סיבה למה לא לעדכן אותו, והעבירו לו את כל הידע, הם ביקשו ממנו שיצטרף אליהם, כאחד שיודע הרבה, לאחר מכן לצוות החשיבה יחד עם -המנטר-.

אבל זה יקרה, אמרו לו, רק אחרי שינוחו, ויאכלו.

חיכתה להם הסוויטה שהייתה מיועדת כנראה לאח"מים שהגיעו למקום, המקום היה עם חדר שינה, סלון, ופינת האכלה אוטונומית.

ג'ולין אמרה שהיא חייבת מקלחת, כדי להתרענן ולהצליל את מוחה.

דניאל שמח על ההזדמנות, עזר לה להתפשט, ומקלחת הזרמים קילחה את גופותיהם הערומים ביחד.

האהבה שוב פרחה, ולדעת ג'ולין הם היו הראשונים שעשו את זה כאן במשך אלפי השנים של המקום.

דניאל אמר לה, תוך כדי שהוא נישק את גופה המזמין, שהיא מאוד טועה – כי יש כאן גם מפוצלים וגם מפוצלות...

הם אכלו עוגות מפינת ההאכלה - מחליפים טעמים בינם ובין עצמם – ג'ולין אמרה שכוס קפה לא היה מזיק לה עכשיו.

ונסוס כנראה כל הזמן עשה להם מוניטוריןג, כי הופיעו על שולחן ההאכלה שתי כוסות קפה מהבילים.

“אני אתן לו על הראש שנחזור, האינטימיות שלנו חשובה לי” אמר דניאל.

הקפה היה סינטטי אומנם – אבל טעים וארומטי.

“אתה צודק!” נשמע במוחו של דניאל “אתם הראשונים שביקשו כוס קפה, ומהרגע הזה אפסיק לנטר אותכם, סליחה שוב”.

אחרי מנוחה טובה, חזרו הזוג למרכז, רובי כבר חיכה להם שם, ונסוס הופיע כהולוגרמה לנגד עיניו המופתעות של רובי.

“אני כאן עשרות שנים, שוחחתי איתך אלפי שעות, ורק עכשיו אתה מופיע?”
רטן רובי.

“לא ביקשת, וג'ולין כן ביקשה” הגיב בחיוך ונסוס.

“וקוראים לי ונסוס, רובי יקירי” הגיב המוח הקוונטי ונסוס ההולוגרמי.

דניאל אמר “טוב, אנחנו כצוות חשיבה נחשוב איך לבצע את תהליך הסריקה החדש עם מפוצלים, וזאת באמצעים שלנו”.

דניאל סיפר לכולם על הנושא החם האחרון ממעבדת המחקר הפיזיקלי והקוונטי בכדור הארץ.

“הרעיון שבוצע בהצלחה היווה פריצת דרך, היה נושא המעגליות המחזורית של מעבר דרך סדרה של מעברים, מתוכננים מראש, בחורי תולעת המופיעים במארג הזמן הקוונטי השרוי בקצף המיתרים.

מעבר הזמן היה לוקלי לחלוטין ולא השתנה, והיה בעצם לופ מנהרתי אין סופי של המידע האלקטרו פוטוני המנותב. היציאה ממנו הייתה על ידי הפרעה מכוונת באמצעות ‘בקשה’ לצורך ניתוב המידע בנקודת המוצא בחזרה למשגר המידע, וזאת בזמן הרצוי על ידי המפעיל...”

“רגע רגע רגע” אמר רובי, “זה עדיין לא מובן לגמרי, איך הם גילו את סדרת המעברים?”

ודניאל הגיב “לפי מחקר ישן יותר, עקמומיות המרחב, יכולה להיות בכל נקודה בהתאם למסה הכבידתית, כדור הארץ נע סביב השמש כתוצאה מכך, הם מצאו שאם ייקחו נקודה במרחב שעוברת ליד חור שחור קצת מעבר לאופק האירועים שלו, חורי התולעת סביבו ינתבו את המידע שלנו במעגל סביבו לעד”.

ונסוס שהיה שותף פעיל בקבוצה ביקש הבהרה “ואיך הם יצאו מהלופ?”

"על ידי העמסה באינפורמציית אפס שהוא זרם נתונים ללא מידע בנקודת ההתחלה שגורמת תוך פרק זמן ידוע לפריצה של המידע שנמצא בלופ בחזרה לנקודת המוצא".

ג'ולין הגיבה "וואו זה מסובך! ולמה זה עוזר לנו?"

דניאל ענה "לא יודע אם זה עוזר, אבל זה עוזר בזה שאנחנו יודעים שאפשר להקפיא מידע של גוף לתמיד".

ואז אחרי שתיקה ממושכת מאוד של הנוכחים, ג'ולין ענתה בהברקה גאונית בעצמה.

"יש לי רעיון שפותר את כל הנושא של המפוצלים, לא משנה כמה הם יהיו, ותמיד ישאר רק סורק אחד בסופו של דבר".

והיא הסבירה:

"הסורק ישלח ללופ, קרן המידע המסה-פוטונית תתפצל לפי חוק סְנֶל המורחב שהתגלה בשנת 2125 על ידי 'דרו ז'וזף' והיוותה הרחבה של חוק הפיזיקלי העוסק בשבירה של קרן, במעבר בין מספר בלתי מוגבל של תווכים, בעלי מקדם שבירה שונה, שהיו בעצם לא עדשות פיזיות אלא עדשות וירטואליות כבידתיות.

כלומר מספר רב של תווכים בהם מהירות האור שונה. כמספר החיפושים שצריך לכוכבי היעד.

כל חזרה של סורק, שתקלט, לא תתגבש על ידי הפוטומסים, תעוכב על ידי עדשה וירטואלית כבידתית, ותשולח בזמן מדויק לתחילת מידע הלופ כתוספת משולבת, תהייה חפיפה בכמעט ברוב מהמידע, כל המידע הנוסף יתווסף למידע שכבר קיים אצל הסורק, בסופו של דבר לאחר שיגור כל המפוצלים ללופ הסורק, תישלח אינפורמציית האפס לשחרור, והסורק יתגבש מחדש עם כל מידע הסריקות".

כולם נעלמו דום, דניאל הגיב "נשמע פשוט, אבל מורכב להפליא, נהייה חייבים לבצע זאת בהתחלה עם שפני ניסיונות, נקרא לתהליך: הכפלה, שימור מקור, פיצול, שליחה, איסוף, הטמעה, אנליזה ומסקנה – השפשה אנאליטית".

המיקום / יודי מרטון

רובי הפתיע ואמר שבעצם הזוג לא היו צריך להגיע ל'סהרה' כי הם לא קיבלו שום מידע לעזר כאן.

ג'ולין אמרה שהוא מדבר שטויות, ללא החיבור המעשיר שלה עם ונסוס היא לא הייתה מגיעה בעצמה לרעיון הגאוני הזה.

ונסוס חיך ואישר בניד בראשו ואמר לרובי בציניקניות "אתה מצטער שלא חשבת על זה בעצמך, נכון?"

"אוף אתה צודק, כרגיל – נכון!" רטן רובי.

רובי עבר זמנו, על אף הישגיו האדירים.

הזוג, לאחר הפתרון המבריק, החליט לנפוש, באפס הזמן שבמקום, במשך הימים הקרובים – כי ידעו שכאשר יחזרו העבודה תהייה מרובה ביותר ולא יהיה להם זמן לנשום.

18. הנופש

הם יידעו את ונסוס בתוכניות שלהם.

עברו בסך הכל כשעתיים מאז שיצאו מהסוויטה שלהם, הם הלכו להתארגן לפני לכתם למערת הקסמים, כפי שכינה אותה רובי.

כשהגיעו לחדרם ראו שונסוס דאג להם לבגדי ים מתאימים, אבל רק לחלק התחתון של גופם.

כי לורסונוסאים לא היה חזה נשי כמו לבנות האדם, דניאל צחק ואמר שממש זה לא עקרוני בגד ים, הם יהיו שם בגפם וזה ממש לא נחוץ.

מצא חן הרעיון בעיני ג'ולין.

ארבע עוגות היו מונחות על דלפק ההאכלה, ארוזות ללקיחה, מים הבינו יוכלו לשתות מהאגם באין מפריע.

הרחפת חיכתה להם בחוץ, הם לבשו את חליפות ההגנה הכסופות.

נוף הדיונות הצהובות עטף אותם מכל עבר, הרחפת שייטה מעדנות ישירות לגבעת הסלע, ונעמדה מול פתח המערה.

הם פשטו את חליפות ההגנה ונכנסו – המים מהפתחים בסלע זרמו באותו הרצף כמו ביום שרובי הוליך אותם לכאן.

השביל הארוך הוביל אותם לחוף האגם, על כסאות המנוחה היו מקופלות מגבות לבנות.

“ונסוס דואג לנו” שמח דניאל.

ואז זרקה ג'ולין את השאלה הפרובוקטיבית “למה בעצם ונסוס כל כך נחמד אלינו ואל כל המפוצלים?”

ודניאל הגיב בפליאה "מאיפוא הגיעה השאלה הזו, ודווקא עכשיו, אולי פשוט בגלל שהוא צריך להיות נחמד לכל יצור אינטליגנטי באשר הוא?"

ג'ולין המשיכה בשלה "בטוח שיש לו מטרה בכך!"

"ברור" ענה דניאל "ליצור קשר בחזרה עם הורסונוסאים, כדי שימשיכו במסע החיפושים שלהם מהבסיס שלו, הוא שואב מידע מאיתנו לצורך מניעה של התקלה של הישארות המפוצלים כפי שהיה להם בעבר".

"אתה צודק, סליחה על זה שפקפקתי בטוב ליבו של ונסוס" התרצתה ג'ולין.

"טוב אולי תעזבי את העיסוקים שלנו, באנו לנפוש כאן ולהיות זוג משוחרר" ביקש דניאל.

הם התפשטו ונשארו ערומים, ג'ולין אמרה שבו ונעשה תחרות שחיה עד לעמוד הקרוב שהיה במרחק של כמאתיים מטרים.

הקרוב היה צמוד, וכשהגיעו לעמוד, ריחפו במים מקניטים אחד את הגוף של השני, אחרי שהתעייפו חזרו לחוף מתנשפים מהמאמץ.

ג'ולין אמרה שהיא ניצחה.

דניאל אמר שהוא אפשר לה לנצח.

"אתה שובניסט גברי" גיחכה ג'ולין.

"אבל אני השובניסט הפרטי שלך" צחק דניאל.

הם פרשו מגבת על החול, ותינו אהבה ממושכות, השקט והאינטימיות תגברו אותם.

אחרי מנוחה על הכיסאות הנוחים, והסתכלות על הנוף הסוריאליסטי של אין ספור העמודים, החליטו ללכת לאורך החוף המקביל לקירות האגם.

הם התלבשו והלכו יד ביד פוסעים על החול הנעים.

ואז הם ראו אותו, מעין ארון שעמד צמוד לקיר.

“זה לא סתם כאן!” אמרה ג'ולין.

דניאל פתח את הדלת – צג גדול עם תמונת נוף יפיפייה הוצג עליו.

הוא נגע בו.

ואז מוסיקה סימפונית נהדרת פרצה מכל הכיוונים, האורות ריצדו בצבעים רכים ורבים, ונוף האגם השתנה לנוף מוקף הרים גבוהים שלפניהם עצים גבוהים למרגלות האגם.

הולוגרמה צבעונית דינמית, עם ציורי ציפורים כחולות בעלות מקור אדום וכנפיים לבנות שעפו במרחב.

“וואו איזה יופי” צעקה ג'ולין.

“זו כנראה תמונה מעולם הבית שלהם” חייך דניאל.

החוויה הייתה כה מציאותית, שג'ולין ניסתה לתפוס ציפור שעברה ביעף מעל לראשה, וכמובן היא תפסה רק חופן של אוויר...

הם התיישבו על החול מתבוננים ומתפעמים, והזמן עבר והחוויה הארוכה השתנתה מול עיניהם, משכרת אותם.

ומרחוק ראו מעין רפסודה גדולה מתקרבת אליהם.

עליה עמדו רקדנים ורסונוסאים בתלבושת ססגונית ביותר, כולם גבוהים מאוד, המוסיקה התחלפה למנגינה סוערת וקצבית, והם רקדו ריקוד וירטואוזי עבורם.

הם שרו תוך כדי בשפה רכה ובלתי ברורה שדמתה מאוד בניגונה לאיטלקית, שפה ארכאית, שרק מתי מספר בכדור הארץ יודעים אותה, ונותרו רק השירים שלה.

הבגדים שלהם התחלפו, והיו נוצצים יותר, וזאת תוך כדי שהם שרים – וכל זה לפי קצב המוסיקה.

הנאה מושלמת.

אבל הם היו רק הולוגרמה נהדרת.

וממש קשה היה לדעת את זה.

וכשסיימו דניאל וג'ולין נעמדו ומחאו כפיים בהתלהבות.

והחזיון של הנוף והרפסודה נעלם.

"עוד פעם, עוד פעם אחת! לחץ על התמונה, בבקשה" ביקשה ג'ולין.

אבל המסך נכבה – החוויה הייתה חד פעמית.

"בואי נמשיך לטייל, עוד מעט יחשיך" אמר דניאל.

"מצחיק מאוד" חייכה.

הם המשיכו לאורך החוף לחפש אטרקציות נוספות.

לא היו.

הם חזרו לכיסאות שלהם, מגבות חדשות היו מקופלות על המושבים.

גן עדן פרטי.

לאחר טבילה עירומה נוספת, אכלו מהעוגות וחזרו לרחפת.

אן ישבה ברחפת מחכה להם.

סימני השאלה עפו באוויר.

המיקום / יודי מרטון

”יש לנו אורחים, ונסוס הבטיח שלא יטריד אותכם בנופשון שלכם, ואמר לי לחכות לכם כאן בחוץ, הוא זה שהחזיר את הרחפת והורה לי ללוות אתכם חזרה למרכז” הסבירה.

”מה קרה? משהו רע?” תמהה ג'ולין.

”ממש לא! הם הגיעו, רובי משתגע, הם הורסונוסאים, והם ממש יפים, הם הגיעו כדי לשוחח איתנו פנים אל פנים, במיוחד בגללכם נאמר” אמרה אן נרגשת ביותר וחסרת סבלנות.

19. הורסונוסאים

הם לבשו את חליפות ההגנה, ואן פשוט הטיסה את הרחפת.

במרכז חיכו להם כל המפוצלים, רובי ניגש אל הזוג ואמר שחיכו להם ומקווה שהם נהנו מפסק הזמן, הוא הזמין את כולם ללובי המרכז.

בפנים עמדו שניים, תמירים גבוהים עם פנים עגולות, יפים וורדרדים, לא היה ניכר עליהם גילם, אצבעותיהם היו ארוכות מאוד, אשר היו משולבות לפנים.

הגלימה שעטפה את גופם, הייתה בצבע ארגמן עם עיטורים מוזהבים.

הם היו מרשימים ביותר.

והם דיברו כמו ונסוס בשפה הבן לאומית בכוכב ארץ - אנגלית, ללא שמץ של מבטא זר.

קולם היה עמוק וחס והם הציגו את עצמם כהודיס וגוספיוס.

דממה, רק קולם נשמע.

והודיס החל בברכה "ברוכים הנמצאים, בני האדם, אני מקווה שונסוס מנעים לכם את שהותכם במקום".

כולם נדו בראשם לחיוב.

"לפני זמן קצר" המשיך הודיס "הצליח ליצור עימנו קשר שומר המקום ונסוס-המנטר-, לאחר שעברה תקופה ארוכה מאוד מהיום שעזבנו, הטכנולוגיה שלנו התקדמה משמעותית מאז השיטה המיושנת שהייתה מיושמת במקום, וכתוצאה מכך התיישבנו במחוזות נוספים ברחבי היקומים".

"כל הכבוד לכם!" נשמע מהקהל.

הודיס וגוספיוס חייכו, והודיס המשיך "הפיזור במושבות השונות היה איטי יחסית, ועד היום לא מצאנו שיטה לפיזור מידי ומהיר".

המיקום / יודי מרטון

"ונסוס-המנטר- המקומי, ששודרג עכשיו על ידינו בצורה משמעותית, שלח לנו מידע, באמצעות הסורק שלכם דנוור, על הטכנולוגיה של הפוטומסים ועל הרעיון המבריק של ג'ולין לפיצול הסורקים, זה קידם בצורה מאוד משמעותית את המסעות שלנו למושבות חדשות, וזאת על ידי התאמה הטכנולוגיה לצרכינו".

"דנוור שוהה אצלנו מזה זמן רב, מבחינתכם ללא זמן מקומי כאן ב"סהרה", כפי שאתם מכנים את המקום".

רחש רב נשמע בקהל.

"גם אנחנו עכשיו מכילים את אותם הפוטומסים בגופינו כפי שיש בכם, והגענו לכאן באמצעותם, כמו כן עשינו מספר שדרוגים במבנה שלהם מעבר להתאמה לנו, נשמח להעניק לכם את הידע עליהם".

דניאל הגיב "אני מבין שדנוור ישאר אצלכם בכוכב ורסונוס, כי אני לא רואה אותו כאן בחזרה".

ונסוס הופיע לפני כולם, ג'ולין דניאל ורובי הכירו אותו וכל היתר הופתעו מאוד.

ונסוס הגיב על דברי דניאל "שלום לכולם אני הוא ונסוס, ונכון, דנוור יצא לפני מספר שעות מכאן, לאחר שהעשרתי אותו בידע, ונכון הבנת דניאל הוא לא רצה לחזור, טוב לו בכוכב שלנו כנראה".

הודים אישר.

וגוספיוס שאל "יש מי מכם שמעוניין לחזור בחזרה לכוכב מוצאו? אנחנו יכולים עכשיו לתקן את הבעיה שלכם בחוסר היכולת לשדר את עצמכם לארץ"

אף לא אחד רצה.

למה לוותר על החיים הנוחים, אפילו שהאוכל קצת משעמם.

ונסוס דאג לכל מחסורם...

המיקום / יודי מרטון

דניאל וג'ולין היו היחידים אמרו שיחזרו – הם חייבים – אבל רק עוד כשבוע.

גוספיוס חייך – "זה ברור, לא היה לי ספק בכך".

הודיס אמר לזוג שהוא רוצה לדבר איתם ביחידות יחד עם ונסוס.

20. תובנות לשינוי וחזרה הביתה

החבורה התפזרה, רובי ישב לשוחח עם גוספיוס.

הודיס ג'ולין ודניאל נכנסו למרכז הבקרה, התרווחו על כסאות במקום, ונסוס הצטרף אליהם עומד ומרשים.

והודיס הסביר "שתבינו אנחנו הורסונוסאים יצרנו קשר עם הרבה תרבויות במהלך מסעותינו ביקומים, צברנו מידע רב ויכולת רבה, אבל בעיקר שמרנו על עצמינו ועל מקום מחייתנו".

והוא המשיך "אנחנו יכולים בהחלט לשדרג את יכולתכם בני האדם, משמירה והעצמת הטבע הלוקלי בכוכב ארץ, ועד שדרוג יכולתכם במעברים להתיישבות בפלנטות אחרות" והוא הוסיף בחיוך "לא בשלנו אני מדגיש, יש מספיק מקומות אחרים".

וכאן פניו מאוד הרצינו "אבל, ויש כאן אבל גדול! אתם גזע אינטליגנטי רווי מלחמות והרס עצמי, באמצעות ניצול יתר של סביבתכם, ללא מחשבה לעתיד, אתם מחפשים פתרון לברוח מההרס שיצרתם, ומי מבטיח שהעולם החדש בו תתיישבו לא יעבור את אותה הטלטלה שעבר כדור הארץ שלכם?"

"אתם מבחינתי הנציגים ג'ולין ודניאל, בעלי היכולת לאור הישגכם, האם אתם מסוגלים להעביר את המסר הזה – שהוא די ברור ולא כל כך ניתן ליישום?"

דניאל הגיב "נכון לדאבוני, אי אפשר למחוק את טבע האדם, הוא מושרש בדי אן איי שלנו, אנחנו בני האדם יצורים שורדים בזכות היכולת שלנו להתמודד על ידי מאבקים של כוח, שינוי שלנו הוא לא בהסברה, שינוי שלנו צריך להיות על ידי הטמעה של ערכים פיזיים בחשיבתנו".

הודיס ענה "נכון האבחון שלך, אבל אתה שכחת דבר אחד משמעותי, במוחכם ישנם אותם רכיבי הזיכרון והחישוב הקוונטים המעשירים את היכולת השכלית שלכם, אבל לא את היכולת המנטלית, האופי שלכם לא חשב על זה, ושינוי שלו ייצור התנגדות של מעין שליטה ודיכוי האופי – מה שלא נכון באם יעשה בדרך הנכונה".

ג'ולין הפעם הגיבה "ואתם הורסונוסאים יש לכם את זה, נכון?"

ונסוס התפריץ לשיחה "למה אתם חושבים שכל כך טוב לכם כאן? כי המקום מותאם לאופי של אלה שיצרו אותו, לתת מתוך רצון ולא מכורח".

הודיס הדגיש "כן לנו יש את זה, אלפי שנים, זה מוטמע בנו, יצר התחרותיות שלנו גבוהה, הרצון לדעת ולהשפיע, אבל אנחנו תמיד יודעים שזה למען הכלל, ללא אנוכיות הפרט, החשיבה שלנו קולקטיבית, והיא מונעת מסיעור מוחות כללי, יש לנו תגמול נכון למצליחים, בד בבד עם תמריצים לאלה שרוצים".

והמשיך "וזה הדבר הראשון שעשינו כשהבנו שאנחנו רוצים להשתנות, להיות מומרצים בעלי מוטיבציה וללא אגרסיביות ואנוכיות, לפני כן גם אנחנו היינו דומים לכם, וכן! השינוי בא אחרי אין סוף התנגדויות...".

ג'ולין הדגישה "אתם יכולים לספק לנו רכיב קוונטי, או להגיד לנו איך ליצור אחד כזה אשר יעזן את האופי שלנו?"

הודיס חיך "לספק זה לא הגיוני, המבנה הביולוגי שלכם שונה לחלוטין משלנו, הקשרים העצביים במוח שלכם שונים, עולם האסוציאציות שלכם בנוי אחרת – אנחנו לא אתם".

"אבל אתם, בעזרת המדע שלנו, יכולים לפתח את היכולת הזו – השאלה האם אתם רוצים? כי כפי שהבנו יכולת יש לכם, אבל העזרה שלנו לכם מותנית בכך!"

שקט השתרר, דניאל וג'ולין נראו מהורהרים.

ג'ולין הקשתה "אז איך ונסוס העשיר את יכולתנו? שלי של דניאל ושל דנוור והיתר?"

ונסוס ענה "העשרתי אותכם רק בידע ויכולת להשתמש בו ובי! כי יש ביכולתכם לקלוט מידע רב, לא ביצעתי בכם שום שינוי פיזי!"

ג'ולין התרצתה מהתשובה.

דניאל שאל "אתם תבואו לכדור הארץ?"

הודיס "אנחנו לא, אתם תיקחו איתכם מחשב קוונטי מתקדם שמכיל את כל הידע הטכנולוגי שלנו, התקשור איתו יהיה באמצעותכם, הוא יהיה כמו ונסוס – הולוגרמי, הוא כאן איתי, אתם תהיו הבעלים שלו והמפעילים הבלעדיים שלו, ניסיון להשתמש ביכולותיו למשהו שונה מהייעוד שלו נועד לכישלון, כמו כן התהייה כיצד הוא בנוי לא תצליח – כי הוא בעצם גביש מולקולרי, הבנוי כמעטפת מסביב לגרעין אנרגיה, של תבונה קוונטית".

ונסוס אמר לזוג "יש לכם שבוע, כפי שאמרתם, עכלו את הנושא, וחזרו אלינו עם תובנות, אנחנו נחכה ברצון".

הם יצאו עם הרגשה טובה, אבל מאוד מבולבלת ואתגרית, האנטגוניזם יהיה גבוה מאוד בביתם בארץ.

הם יצטרכו למצוא נוסחה של העברת המסר להסכמה.

החלל המרווח של חדרם ניראה להם פתאום קטן, הם נשכבו על המיטה נאנחים כגוף אחד, עצמו עיניים וחשבו בקול רם.

ג'ולין אמרה שקשה להחליט ללא קבוצת תמיכה או חשיבה, האם לא כדאי שיחזרו ארצה וישאלו את "הנכונים".

דניאל הגיב שהוא חושב שיהיו הרבה שיגידו שהורסונוסאים אולי מנסים להשתלט על בני האדם.

ג'ולין אמרה שהוא מדבר שטויות, הם ממש לא צריכים אותנו כי הם הרבה יותר מפותחים מאיתנו, הם הנותנים ולא המקבלים.

הם רוצים לעזור, השאלה אם אנחנו פתוחים לזה?

"את יודעת מה?" אמר דניאל "בו ונכנס את כל המפוצלים ונעשה דיון פומבי, אל תשכחי כל המפוצלים הם בעצם סורקים ומעצם טבעם, אחרי שעברו את המיונים, נטולי אנוכיות, אופיים חזק ויציב והם בעלי כושר שיפוטי מובהק".

"צודק, אחרי שננוח קמעה נכנס אותם" שמחה ג'ולין.

ההמולה הייתה גדולה.

הם נפגשו כולם ברחבה הפנימית ביו הבניינים.

דניאל וג'ולין בתורות הסבירו את הנושא, וכיצד הוא ישדרג את בני האדם.

הטיעון היה מנצח "אנחנו הסורקים, מה המטרה שלנו? להביא אותנו בני האדם אל ה"מיקום" או ה"מיקומים" שראויים לנו, לא הצלחנו עד כה, עזרה חיצונית תעזור לנו!".

הטיעונים הרגילים עלו, השתלטות, מניעים סמויים, לא מאמינים שיצליח, השתלטות מוחית שה"מתג" לא יוכל לכבות, ועוד ועוד.

הטיעונים חלקם היו לגמרי אמוציונליים, וחלקם כמובן הגיוניים.

הטיעון המנצח היה של מתיוס, בחור שחרחר ומלא אנרגיה.

"מאות שנים ויותר אנחנו מנסים, ומעולם לא ניסינו לשנות, רק לתקן ולשפר, אבל לא לטפל במובהק בבעיה שהיא אנחנו! דת ואמונה רק הרעו את המצב, מתנה כזו גדולה לוקחים!".

כולם הסכימו.

הם אכן ייצאו לדרך הביתה.

עוד כשבוע המפגש, עכשיו הזמן לעכל ולהטמיע.

החבורה התפזרה, והם הוזמנו פעם ראשונה למסיבה, ללא אלוהול לדאבונם.

מסתבר שאפשר לשמוח גם ללא תמריצים כאלה, מוסיקה דינמית ואורות משכרים סיפקו את חווית ההשתכרות וההתפרקות, "ונסוס מלך העולם" שרו כולם ברגעי האקסטזה שנוצרה.

הם זרמו, וכמעט חשבו להישאר במקום....

והזמן עמד לרשותם, שבוע עבר.

והודיס וגוספיוס חיכו להם במרכז.

הם אמרו שהם מסכימים לתנאים שלהם.

גוספיוס, הוציא מקופסת עץ נהדרת מגולפת באורנמנטיקה של ענפים משולבים ועלים, שרשרת זהב יפיפיה, עם ענק מסוגנן תלוי עליה, הוא ענד אותו לג'ולין שהגיבה "תודה, איזה יופי של תכשיט, מפתיע כמה שהוא קל, ממש מרגש, איפוא המחשב שהבטחת לנו?".

הוא צחק.

ואז היא הופיעה, דמות של אשה בוגרת יפה ואצילית, מטופחת ונאה, העוטה שמלה מעוצבת כחולה ועם עגילים ותכשיטים תואמים.

והדמות דיברה "שלום לכם, אני הלנה, אני לשירותכם".

דניאל וג'ולין היו בשוק, וג'ולין אמרה "את-היועצת-שלנו? איך את אנושית?"

הודיס ענה שהם התאימו את הדמות ההולוגרמית לבת אנוש כדי לא ליצור דחייה כל שהיא.

דניאל "ואיפוא המחשב עצמו?".

הודיס ענה "על צווארה של בת זוגתך, הוא פעיל רק שהוא על צווארה או על צווארך...".

הם באמת היו מתקדמים מאיתם בסדרי גודל – רצוי להקשיב להם, חשב דניאל.

הגיע הזמן לחזור עם החברה החדשה, ג'ולין שאלה אם יש לה מלתחה של בגדים נוספים וירטואליים.

הלנה צחקה ואמרה שיש לה חדר ארונות אין סופי.

ג'ולין ודניאל נפרדו מהנוכחים, והודיס וגוספיוס אפילו חיבקו אותם..

הם יצאו לרחבה בין הבניינים ונעלמו בבום כפול.

21. התלבטויות, החלטות, דמוקרטיה, כשלון?

בום החזרה היה מידי לאחר ששמעו את בום ההעלמות, כולם היו המומים מהזמן הקצר של החזרה.

הם התעשתו.

מקס ד'יום מנהל ה"מרכז" והצוות הגדול של "הנכונים" שמו לב לתכשיט המקסים של ג'ולין.

אחת מהם המכונה מריון, שאלה האם זה תכשיט מ"סרה" כי גם היא רוצה כזה.

ג'ולין צחקה ואמרה לה לחכות לסיפור, לא בטוח שהיא תרצה כזה אחרי זה.

דניאל אמר "בוא ונהייה ענייניים, בילינו שם שבועיים בזמן שלהם, יש לנו הרבה מה להעביר לכם".

"קודם כל אנחנו מתים לשתייה שהיא לא מים ומשהו לאכול מקומי, קצת נמאסו עלינו העוגות".

מקס חיך וסימן לאחד מהנוכחים להביא משהו.

הוא חזר לאחר כרבע שעה.

כולם הסתכלו עליהם בעודם אוכלים ושותים המבורגר וקולה.

לא היה להם אכפת מהמבטים, הם היו רעבים מאוד.

"תודה, היינו צריכים את זה" שמח דניאל.

כאשר סיימו, מקס הרעים בקולו כהרגלו ודרש "דברו!".

וג'ולין סיפרה, במשך כשעתיים, לצוות המרותק, את קורותיהם בפירוט רב, כולל את התהליכים למיניהם, היא השמיטה כמובן את הפרטים האינטימיים.

שסיימה לדבר, אמרה "ועכשיו הכירו את הלנה הורסונוסאית הקוונטית" – היא הופיעה, אלגנטית להפליא.

וואו נשמע בקהל.

לזה הם לא ציפו.

היא עמדה לצידה של ג'ולין.

"שלומות בני ארץ, כפי שג'ולין היפה העבירה לכם, המטרה שלנו הורסונוסאים היא לעזור לכם למצוא את ה"מיקום", לצורך כך השינוי המהותי מתבקש, הזמן לרשותכם להחליט, שינוי חיובי יהיה בעזרתך, במידה ותחליטו שלא היכולת שלי תעלם ותתבטל".

המון רעש היה בקהל ה"נכונים", עם הטענות המקובלות.

לאחר שנרגעו הרוחות וחלה הסכמה, דניאל הודה וציטט לפני כולם את מתיוס מכוכב "סהרה" - "מתנה כזו גדולה לוקחים!" – זה המוטו החדש שלנו.

הוחלט שהמועצה העליונה תחליט יחד עם גילדת המדענים ה"מאוחדים", כמו כן יבוצע משאל עם.

זה ייקח מספר שבועות, אבל זה היה בהחלט צעד גדול מאוד.

דניאל וג'ולין שמו פעמיהם אל מיקום בית שילטון ארץ.

על הר גבוה, שחולש על עמק עם אגם יפפה, שסביבתו צחיחה ישבו המחליטים על עתידם של כל תושבי הכדור הדועך.

גרם מדרגות רחב הוביל לתוך בניין לבן ורחב, ראש המועצה ג'וזף עם מזכירתו חיכו להם.

ג'וזף הוביל אותם בכבוד רב לחדר הישיבות ההומה מאדם.

המיקום / יודי מרטון

הם התיישבו על הבמה הפונה לקהל הרב, הלנה הופיעה לצידה של ג'ולין, מרשימה כהרגלה.

קריאות רמות של פליאה נשמעו.

ג'וזף המעודכן הציג את הדילמה, נדרש שינוי אישיותי של כל בני האדם בכדור הארץ כך שבנוסף לספיחי הזיכרון והחישוב הקוונטים שלהם אשר שימשו כהרחבה פנומנאלית של היכולת האנושית של כולם, יהיה גם ספיח אשר ימתן את האופי הלוחמני האגרסיבי הבסיסי שלהם+.

הם יעזרו בורסונוסאים המיוצגים על ידי מחשב העל הלנה.

ההתנגדות של הקהל הייתה מוחלטת.

אנחנו נאבד שליטה.

המוטיבציה תעלם.

התחרותיות שבאופיינו תעלם ותצעיד אותנו לימי קדם.

נשלים עם מצבינו ונדעך.

אנחנו נהייה עדר כבשים נשלט.

ועוד ועוד – המצב היה אבוד מלכתחילה.

ואז בהפתעה גמורה, הלנה גבהה לגובה של יותר משני מטרים, הרימה את ידיה ואמרה בקול רם וגבוה "שקט בבקשה!".

הקריאות השתקו באחת.

"אתם חייבים להבין" אמרה לקהל המופתע "אתם לא יכולים להחליט בצורה כזו, הגדירו צוותי חשיבה רבים, כל צוות ישלח, אחרי מסקנותיו, נציג מטעמו לצוות מרכזי ואז אם הדעות המגובשות תגיעו להחלטה, לא כערב רב וצעקני!"

"אני כאן לצורך עזרה, אנחנו לא מפיקים שום תועלת מכך סיבותינו אינן אנוכיות, אתם מראש לא תנדדו לכוכבים שלנו, לא יהיה לנו קשר והשפעה עלינו מעבר לנוכחות שלי כאן, צאו מעצמכם התעשתו בבקשה!" קולה היה תקיף אבל נעים בקונוטציה שלו.

ג'וזף הראשון שהגיב "אוקיי אוקיי, הבנתי והבנו - "מתנה כזו גדולה לוקחים!"
- נצא לדרך, אנחנו לא מתחייבים לכלום"

חלה הסכמה בקהל הלנה חזרה לממדיה הרגילים, היא חייכה בסיפוק.

כל כך מציאותית חשבה ג'ולין וביקשה מהלנה להעלם, כדי להרגיע את האווירה.

נבנו צוותים והדמוקרטיה יצאה לדרך.

דניאל וג'ולין חזרו לדירתה לאחר כארבע שעות מעייפות, לא עבר הרבה זמן מאז שעזבו, אבל זה היה נראה להם כיובלות.

ג'ולין התפשטה ושמה לב שהתכשיט, שלא שמה לב אליו, בחלק מהזמן שענדה אותו, כי הוא היה קל משקל, לא היה עליה.

"דניאל איפוא תכשיט הלנה? אצלך?" נזעקה ג'ולין.

"לא! מה פתאום, איך זה יתכן שהוא לא עלייך".

"לא יודעת!" אמרה בהיסטריה, "מה נעשה? הוא נפל? נגנב?" ג'ולין החלה לבכות, שנים לא הייתה במצב מלחיץ כזה, מה יעשו? הרבה תלוי בו.

"רגע, תנשמי עמוק, ואנחנו ננסה לשחזר את המהלכים שעברנו מאז שהיית על הבמה" ניסה להרגיע דניאל וליטף את שיערה.

ג'ולין אספה את עצמה, ואמרה בקול חלש "אני ירדתי לקהל, והתחבקתי עם כמה מכירים שלי מה"נכונים" והפרקטיקאים, מישהו מהם אולי קילף ממני את התכשיט, או, יכול להיות, שבזמן שנסענו לדירה הסוגר שלו נפתח והוא נפל ברכב?".

המיקום / יודי מרטון

”לא יתכן, הסוגר שלו הוא ממש מנעול מתוחכם, את זוכרת שרציתי להתבונן בו מקרוב בהתחלה, התפלאתי מאוד על המבנה שלו.”

”אז אולי לא סגרת אותו כמו שצריך, כאשר ענדת אותו לי בחזרה” הגיבה.

”אני כן, סמכי עלי!”

”אבל אם מישהו הוריד אותו ממני, אז הוא הוריד לי אותו מעבר לראש, שזה לא יתכן, כנראה שהוא היה מאוד מתוחכם והבין מיד איך לפתוח אותו בזמן החיבוק” אמרה.

”ובנוסף הוא לא יכול לעשות כלום איתו, רק אני ואתה שולטים בהלנה, נכון?” הדגישה ג'ולין.

”נכון!” אמר דניאל וחיבק את כתפה בעדינות.

הם לא נחו, וחזרו ישירות לבניין הלבן.

ישירות לחדרו של ג'וזף.

הוא היה המום, ואמר שעכשיו הוא מריץ קול קורא לכל המשתתפים שיהיו חייבים להגיע, By hook or by crook...

הקריאה לכולם יצאה, הם לא ידעו במה מדובר.

קול המולה' לאחר כחצי שעה' היה מחוץ לחדרו של ג'וזף.

לאחר כשעה, שחיכו לכולם בחדרו של ג'וזף, המזכירה נכנסה עם בחור מה"נכונים" בשם פייבל, שכולו נרעש ונרגש.

הוא הוציא מכיסו את התכשיט והחל לבכות.

”מה עשית?” צעק עליו ג'וזף ”למה? השתגעת לגמרי? מאיפוא השטות הזו שנפלה עליך?”

"לא יודע" אמר הבחור ההמום "התפתיתי, יש לי חברה חדשה, רציתי להפתיע אותה, לא יודע מה עבר עלי, אני לא כזה, סילחו לי, כבר קיבלתי על הראש מהלנה".

דניאל התפלא "איך הצלחת לפתוח את הסוגר".

פייבל נרגע ואמר "זה היה ממש קל, לא סיפור גדול".

ג'ולין לקחה את התכשיט מידו וענדה אותו בעזרתו של דניאל, הלנה הופיעה ואמרה "לא קרה כלום, אבל אתם מבינים עכשיו כמה חשוב השינוי בכם?"

פייבל המשיך להתנצל, ג'וזף הפסיק אותו "לך תירגע בביתך, אנחנו סולחים לך הפעם, שמור על ידיך וקנה תכשיט מכספך זה יותר מכובד".

ג'וזף יצא החוצה להמולה במבואה הסביר והרגיע את לכולם, החיים לשמחתם חזרו למסלולם.

הם יצאו מהחדר, הלנה התכנסה בחזרה.

כשהגיעו בחזרה לדירה, ביקש דניאל שהלנה תופיע.

הוא זרק להלנה בהתרסה "תרגיל יפה הלנה, אני לא טיפש".

ג'ולין הייתה מופתעת.

דניאל אמר "לא יתכן שפייבל בקלות מיד ידע איך לפתוח את הסוגר, להלנה יש השפעה על החלטות של בני האדם, וזה לא נשמע טוב, היא צריכה להיות מאה אחוז ניטרלית".

הלנה התגוננה "הוא כן התפתה, אני רק העברתי לו את הידע על הסוגר, זה התפקיד שלי, לא שידלתי אותו כי אין לי את היכולת לכך, אני מדגישה! לא הייתה לי היכולת לגרום לו לקחת את התכשיט, זה בנוי באופי שלו וברצונו. מה שכן הופעתי ביוזמתי, הוא התחיל להתנצל ונבהל מעצמו, התוכחה שלי אליו הייתה במקום".

המיקום / יודי מרטון

והיא הוסיפה "האנוכיות וחסר ההתחשבות היא שורש כל רע אצלכם".

ג'ולין פלטה כמו ילדה קטנה "צודקת, אבל את מעצבנת, ממש הלחצת אותי, את ממש לא קונבנציונלית! אל תעשי תרגיל כזה יותר בבקשה".

הלנה הנהנה בראשה ונעלמה.

הם חיו, ושבו נוסף עבר.

נציגי הועדות התכנסו, הדעות היו מרובות אבל ענייניות.

ג'וזף אמר שצריך רק בעד ונגד, ושיאשרו את המגבלות של הספיה האישיותי, היתרונות היו ברורים.

כל נציג שלח את הסיכום שלו מראש, הצוות המוביל דניאל ג'ולין ג'וזף והמזכירה שלו סיכמו אותם לרשימה אחת.

הרשימה הזו תעבור כמסמך מסודר לכל תושבי ארץ, לצורך הצבעה סופית ודמוקרטית.

היה מתח גדול באוויר, ואז אחד מהנציגים, בשם תומס, פנה לג'ולין ואמר "האם את יכולה להציג שוב את הלנה, יש לי שאלה אליה".

ג'ולין אישרה והלנה הופיעה, לבושה יפה כהרגלה.

ותומס עמד ושאל ישירות "אני לא מאמין, כמו רבים מאתנו כאן, האקט הזה ייצור אולי כבשים ממושמצות, אנחנו מודעים לאופי שלנו, אבל למה לכם לפעול עבורנו, מה באמת מסתתר כאן?".

הלנה ענתה "הסתכלו סביבכם, רק מתי מספר מכם נשאר מאוכלוסייה של מיליארדים, אתם גרעין שלא בהכרח הגרעין המשובח ששרד, אתם שרדתם בזכות מזל טוב שהיה לכם, נכון יש לכם מדענים משובחים שיצרו דברים מדהימים כמו הספייחים במוחכם, הפוטומסים, והמעבר בין הכוכבים, אבל הם לא הצליחו לשדרג אתכם כבני אדם לדרגת מעלה גבוהה יותר, מה שנקרא סופר אנושיות – מה שהורסונוסאים מציעים לכם זה עזרה למעבר הזה, ואז תוכלו לעבור לפאזה הבאה של האנושות".

ותומס הקשה "אני מבין, ומה בכל זאת יוצא לכם מזה?".

והלנה אמרה בחיוך אבל בתקיפות "אתם תבינו לאחר שתהיו טובים יותר, גם אתם הייתם עושים את זה לשונים מכם לאחר מכן, אם תרצו - אנחנו, תבינו, פשוט רוצים".

רחשי הסכמה והבנה עברו בקהל.

תומס התרצה וישב מחייך.

כמעט פה אחד אושר השינוי והשדרוג המהותי, עכשיו רק נשאר שהתושבים יקבעו.

עברו עוד שבועיים, ההחלטה הכללית הייתה בעד, האנושות רצתה לעבור הלאה, הטיעונים היו חזקים ומשכנעים.

סוף סוף הם יכולים לעבוד על השדרוג.

...

המעבדה שיצרה את הספיחים הייתה כמרקחה, איך נבצע את זה? מהו מרכיב אישיותי נכון של האדם החדש? מה לנטרל? מה לעדן? מה לשפר? וכמובן מה לחדש?

הצוות הגדול התמודד עם השאלות המכריעות והקשות לביצוע בישיבה ארוכה כל אותו הבוקר.

בצהריים הגיעו דניאל וג'ולין.

"מה עיכב אותכם? אנחנו כאן בכאוס מחשבתי" אמר רוני מנהל המעבדה.

"סליחה, שום תירוץ" התנצל דניאל.

ג'ולין הפעילה את הלנה שהייתה לבושה בחלוק לבן, כעובדת מעבדה.

הלנה אמרה "אוקיי, הסיפור מתחיל באנליזת התנהגות על סמך הרישום הרציף שכבר קיים בספיח הגיבוי של כל אחד".

רוני תמה "מאיפוא את יודעת את זה? זה משהו שנועד רק למקרה קיצון ולא היה בשימוש מעולם"

הלנה הייתה ישרה "שדניאל היה בכוכב "סהרה", כפי שאתם מכנים אותו, במרכז הבקרה הוא חבש על ראשו את קסדת ההפעלה, זה הספיק לנו לעשות סקירת דימות מלאה של המוח שלו ולעשות אנליזה מלאה של כל המרכיבים שלו, סליחה שאני מתהדרת, אנחנו בעלי היכולת שרוצים לעזור להזכירכם"

רוני והצוות התרצו.

והלנה המשיכה "יש לכם יכולת דימות מתקדמת ביותר, אני מבינה, של מיקומיי האגרסיות ההתנהגותיות, אתם מסוגלים על סמך הגיבוי לדעת על הקישוריות המוחית והשפעתה על התנהגות. הנתונים ההתנהגותיים האלה יספקו לכם את הבסיס המייחס מעגלי מוח להבדלים אינדיבידואליים בקוגניציה, תפיסה ואישיות. כמו כן גם תרומתם של גורמים גנטיים ידועים לכם וגורמים סביבתיים על סמך הגיבוי, והם מובילים להבדלים האינדיבידואליים בפעילות המוח וההתנהגות של אותו אדם".

והיא המשיכה "אני אעזור לכם לבנות מערכת עכבות נכונה ושליטה אוטומטית על ידי מערכת אנליזה קוונטית מקבילה בזמן אמת, לצורך כך אלמד את שפת התכנות שלכם ואתאים את המקור שלי אליכם".

רוני אמר שהם בינתיים יגדירו ספיח קוונטי באמצעות המחוללים שלהם, והוא יושלח בנסיין והוא ישלח קנוקנות עצביות לאזורים הרלוונטיים במוח".

דניאל התנדב להיות הנסיין הראשון, ג'ולין התנגדה בהתחלה בתירוץ שהוא אישיות חיונית במערכה למציאת ה"המיקום".

דניאל אמר שהוא והיא הביאו את כל הנושא בעצם לתודעה שצריך לעשות את זה, לכן הם צריכים לקחת אחריות בהתאם.

הלנה הרגיעה ואמרה שהשד לא כל כך נורא, הוא לא יפגע כהוא זה בתפקודו.

הזמן עבר, ולאחר הרבה אינטראקציות עם המודל הקוונטי של מוח האדם הספיח הוגדר.

דניאל יושב בכורסת ניתוח, ודרך הפתח בגולגולתו (פתח בגודל מילימטרים ספורים שהיה לכל בני האדם) הושתל, באמצעות רובוט ניתוח, רכיב הספיח המיניאטורי שגידל ושלח מיד את זרועותיו למקומות הנכונים.

אבל הוא עדיין לא היה פעיל.

דניאל קם והמשיך לתפקד כרגיל, לשמחת כולם, הוא עבר סדרה מתישה מאוד של מבחנים, וכמעט התחרט שהתנדב למשימה.

הוא הוגדר כגיבור העכשווי.

הלנה אמרה שהמשימה כבדה מאוד, הורסונוסאים לדאבונה לא דומים לבני האדם לחלוטין, אבל כללי התנהגות הינם כלליים לכל מין באשר הוא.

התחילו טרוניות של למה נכנסנו לזה, כל הסיפור וההחלטה היו סתם ושאר אכזבות.

שבוע עבר, שכמעט הרימו ידיים, ואז בוקר אחד הלנה הופיעה, כולה נרגשת ונרעשת, "הצלחתי, אתם בני האדם אגוז קשה מאוד, אתם בנויים שכבות שכבות מעל גרעין של אדם קדמון שייצר ההישרדות שלו היה הדבר החזק ביותר שלו, הצלחתי לחדור והגיע לשורש האנושיות שלכם."

לדניאל הולבשה קסדת תקשורת מוחית והתוכנה נטענה לספיח האישייות.

הוא לא הרגיש שום שינוי.

רוני המנהל ניגש אליו, ועשה את הדבר הכי פשוט שאפשר לעשות, הוא הניף את ידו לסטירה לדניאל.

דניאל בלם בהרף עין, הוא חייך בהבנה.

זה לא היה מבחן, אבל התגובה לא הייתה אגרסיבית כמצופה.

קשה היה לכמת את התוצאה, הוא עבר סדרה מעייפת נוספת שנוספו לה מבחנים של הלנה, שהוכיחה מעל כל צל של ספק את ההצלחה.

23. פנינו שוב לכוכבים

תהליך השדרוג של כל תושבי ארץ היה ממושך ולקח זמן רב יחסית, היה יכוח למה לא להמשיך את מסעות החיפוש ללא קשר ליתר האוכלוסייה, והוחלט שקודם גזע האדם ישודרג ולאחר מכן ימשיכו לחפש.

במקביל, בזמן השדרוג, תהליך ההשפשה האנאליטית נוסה בהצלחה על רובוט דמי עם מוח קוונטי בעל תודעה שנשלח למספר כוכבים, ולאחר מספר אובדנים הוכתר התהליך כהצלחה גורפת.

דניאל היה הנסיין הראשון, כפי שהתבקש.

הוא סירב להיות לבד, הוא חייב לעשות זאת יחד עם ג'ולין.

זה היה מאוד מסובך לביצוע זוגי.

הוא ויתר ויצא בגפו.

הפעם לא יצאו גדודי סורקים, אלא רק מתי מספר שיתפצלו ככל שניתן, כי התהליך החדש מיתר אותם.

המערכת הייתה מוכנה, תא ההשפשה האנאליטית היה מעין קופסא מבודדת ומנוטרלת מרעשי הסביבה במעמקי האדמה.

דניאל הפעיל את "התכונה" בנוסף לאנליזת הגב"צ, וגילה עולמות רבים בהמון יקומים שהתאימו לדרישת ה"מיקום" – הוא החליט להתפצל לעשרה מקומות בלבד.

הוא שודר.

המתח היה בשיאו.

מתי הוא יחזור – אם יחזור?

המיקום / יודי מרטון

הזמן עבר, זה יכול לקחת גם שבועות מספר, סבלנות היא תכונה מבורכת, לג'ולין לא הייתה כל כך – היא אפילו למדה לסרוג כדי להרגיע את עצמה.

...

דניאל הופיע באמצע שדה ירוק צהוב, פרפרים משונים ריחפו סביבו, מסביבו במרחב היו עצים גבוהים, האוויר היה צלול וקריר.

הוא הלך לכיוון העצים שהיו בעלי עלווה משוננת וגדולה, עבר בניהם והחל ללכת לכיוון גבעה קרובה כדי שיוכל להשקיף על הנוף שמסביבו.

כוח המשיכה היה כפי שהיה רגיל אליו, הוא הרגיש בבית, האנליזטור הראה שהמקום הייתה מבטיח ביותר.

האם הוא כבר בבדיקה הראשונה ב"מיקום"? האם כבר הגיע?

הגבעה אכן השקיפה על הנוף מסביב, מרחבים גדולים די שטוחים, אגם קטן שהשמיים הכחולים השתקפו בו, לידו רבצו כעשרים חיות גדולות ממדים.

חיים!

החליפה שלבש נתנה לו הגנה טובה, והיה לו כלי שאפשר לו להמם כל יצור חי ללא שום נזק במידה ויותקף.

הוא התקדם במורד הגבעה אל החיות שהיו די משוננות, גוף גלילי כמו פיל בכוכב ארץ, שיער לבן קצר וחלק שעטף את גופם, ארבע רגליים שריריות ארוכות ורחבות, ראש ארוך וצר ללא אוזניים נראות, עיניים גדולות ופה רחב.

אחת מהבהמות הללו הסתכלה עליו בחוסר עניין בולט.

דניאל שם לב לדבר מפתיע ביותר, על שתיים מהחיות היה מעין אוסף רכוס על בטנם.

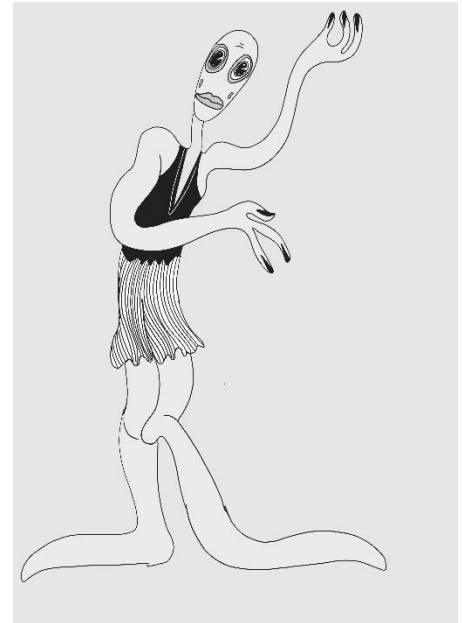
בעלי חיים לא מזיקים בעליל.

ואז הוא ראה אותם מתקדמים בריצה אליו.

דניאל נדרך והתכוונן למפגש.

שתי דמויות לבושות בבגד מוזר סגול אדום, גבוהות מאוד, ידיים עם שלוש אצבעות ורגליים ארוכות כמו של חרגול, עם מפרק בירכיים הפוך, עם כף רגל שטוחה וענקית ללא אצבעות.

הראש היה אליפטי עם עיניים גדולות כחולות פה עם שפתיים בשרניות ושתי חורי נחיריים משני צידי הפנים.

הם הקיפו אותו במעין ריקוד מסביבו בוחנים אותו תוך כדי תנועות ידיים מורכבות וצקצוק בטונים גבוהים ונמוכים בשפתותיהם.

דניאל הושיט ידיו למעלה והצמיד את כפותיו במחווה לא מאיים.

על גבם היה תלויה מעין קשת עם מיתר כפול, מעניין למה זה משמש ללא חיצים, חשב.

אחרי שגמרו את מופע הריקוד שלהם המשונה שלהם, הובילו אותו בתנועות ידיים אל הבהמות המאוכפות, הם טיפסו על אחת מהם והוא לאחר מאמצים גדולים הצליח לטפס ולעלות על החיה הגבוהה השנייה, הסבלנות של המקומיים הייתה ראויה לציון חשב דניאל, כמו כן דניאל מעולם לא רכב על סוס או דומיו.

להפתעתו הרבה בהמות הרכיבה האלה רצו במהירות גבוהה, כל העדר רדף אחריהם בציות למובילים.

לאחר רכיבה של כחצי שעה, שגבו של דניאל כואב מהטלטולים וישבנו כואב מנוקשות האוכף, אשר לא התאים לממדי גופו, הגיעו.

המיקום / יודי מרטון

הישוב היה למרגלות נחל זורם מוקף עצים דמויי ברוש גבוהים וצמודים כחומה, כל המבנים היו חרוטיים עם מעין ארובה בקצה שלהם, אשר מחלקם יצא עשן לבן.

תרבות פשוטה ומפותחת.

ערב רב של חרגוליים, שם שנתן להם בדמיונו, הסתובבו ברחבה המרכזית, גם ילדי חרגוליים נראו.

כולם היו לבושים בלבוש המוזר של הסגול אדום, ריח מתקתק היה באוויר.

הוא קפיץ מהבהמה הגדולה, ונעמד שכולם מניפים ידיים ומצקצקים בהתלהבות למראהו.

הם דיברו בשפת סימנים מורכבת שהייתה משולבת עם הקריאות הלשוניות.

איך יבין אותם.

דמות חרגולית מרשימה עם בגד סגול בלבד וכובע זרדים משולבים פינתה לה דרך בתוך ההמון והתקדמה אליו.

כולם השתתקו, הוא היה כנראה המנהיג.

דניאל השתחוה והושיט ידיו קדימה כמחוה של קריאה לשלום.

המנהיג חיקה אותו.

דניאל אמר "שלום לכולכם באתי בטוב, אתם לא מבינים אותי, אצטרך ללמוד לדבר בשפתכם" וזה יהיה קשה מאוד חשב.

כמובן שלא ניכרה שום הבנה.

הוא הובל למבנה בצבע אדום עז, הפתח היה גם חרוטי וגבוה.

בפנים היו פרושים מעין מזרונים צבעוניים, ובמרכז מבנה מאבן שנראה כתנור חימום ובישול ממנו יצאה ארובה לתקרה החרוטית הגבוהה.

המנהיג סימן לדניאל לשבת.

הוא התיישב מולו, והסתכל עליו ממושכות מרוכז כולו ללא נייע.

הם שתקו זמן ממושך, דניאל היה סבלן וישב בשקט מחכה לבאות, אבל לא הבין את משמעות הסיטואציה.

ואז לאט לאט בגמגום ובמבטא מוזר וגבוה הוא דיבר.

דניאל היה מופתע ביותר.

“ברכה לך, אני מבין עולמך, אני צ'נקולטי”.

דניאל ענה “איך אתה מבין אותי?”

וצ'נקולטי חשב וענה כאילו כל חייו דיבר באנגלית “אנחנו המתבוננים והיודעים, אנחנו מסוגלים לקרוא ולדעת כל חי”.

דניאל ההמום הגיב “לקרוא את מוחי?” הצביע על ראשו.

צ'נקולטי הגיב “כן, השניים שפגשו אותך מיד הבינו שאתה יצור חיובי ובעל מטרה טובה”.

דניאל מיד הבין שהספיח האישיותי במוחו גרם לו לשדר חיוביות ורצון טוב בעצם ההתנהגות שלו.

הוא שאל “מי אתם? ספר לי?”

צ'נקולטי הגיב “קודם אורח, אחרי זה לדעת”.

הוא סימן לדניאל להישאר לשבת, יצא החוצה וציקצק בקולו בקול רם.

נכנסו כעשרה חרגוליים, לפניו הונח מגש עם מה שנראה כעוגות בצבעים שונים, ופירות צהובים בעלי צורה חרוטית, ממש כמו הבניינים שלהם והצורה שלהם חשב דניאל.

השתייה הייתה בספלי חרס – מים טהורים ונקיים.

כשטעם מהמאפה מיד הבין, הורסונוסאים היו פה בשלב כל שהוא של החיים בכוכב.

הם צמחונים, וזה טוב.

ואז החלה המולה גדולה מחרישה אוזניים, צ'נקולטי נפנף בידיים והם הקשיבו.

הם השתתקו ושוב שרר שקט במשך זמן מה.

ואז התחילו לדבר כולם באנגלית.

לדניאל באה התובנה, הספיח האישיותי היה קיים גם אצלם, הוא זה שנתן להם את היכולת, אבל למה הוא לא הבין באותה מידה את השפה שלהם.

הוא פנה לצ'נקולטי "למה אני לא יכול לדבר כמוכם?"

"כי אין לך את היכולת לדבר כמונו, המבנה שלך שונה, לנו יש את היכולת לדבר כמוך, אתה פשוט" אמר.

דניאל חיך בהבנה ולא נעלב – הם חרגוליים גאים.

לאחר הארוחה הטעימה, דניאל הבין שהוא חייב להבין האם זה המקום שמתאים להתיישבות בשיתוף עם המקומיים, בהרגשת בטן הוא הבין שלא.

אבל הזמן במקום ומחקר על ההתיישבות בכוכב יספקו תשובות.

ותשובה ראשונה הוא נתן לעצמו, הורסונוסאים לא נשארו כאן, למה?...

דניאל פנה לצ'נקולטי ושאל "איך אתם קוראים לעצמכם? ואיך נקרא הכוכב שלכם?"

"אדמת הידוע, ואנחנו היודענים".

מעניין למה הם נקראים כך חשב דניאל.

צ'נקולטי הוביל אותו מחוץ למבנה והוליך אותו לבית אורחים קטן בפאתי היישוב, ליד חומת העצים הגבוהים.

ליד המבנה עבר הנחל שזרם בתוך היישוב.

בתוך המבנה היה חלל עם מזרון צבעוני, שמיכות וכריות, תנור האבן, ותו לא.

"זה הבית שלך, אני לא שאלתי אותך איך הגעת אלינו, אנחנו מצפים ממך לדעת, אתה מצפה מאתנו לדעת, אנחנו ואתה אחד עכשיו עד שתחזור".

דניאל מאוד התפלא על הכנסת האורחים הלבבית, יש כאן משהו לא כשר – הוא הרגיש – ואולי לא?

השמש האדומה כדם הייתה בזנית לכיוון השקיעה במערב – כך שיער.

במזרח, החל לצוץ כוכב לבן גדול, ירח? חשב...

דניאל הוריד את החליפה הכסופה והמצוידת ונשאר בבגדיו הרגילים, את הכלי המהמם שם בכיסו, מי יודע?

הוא יצא לסייר בשטח, ילד חרגולי ניגש אליו וכרכר סביבו, הוא נעצר ונעמד מולו מסמן לו לא לזוז.

דניאל חייך וציית.

לאחר כעשר דקות ללא תזוזה, הילד במאמץ גדול דיבר "אני אתה, אתה בוא עם אני, אני קיקולו" אמר בקול גבוה מאוד.

דניאל כבר לא התפלא, הוא הלך עם הילד.

כולם התייחסו אליו כברור מאליו.

ביישוב היה אזור מגורים, אזור תחום של גידול הבהמות, ואסם מספוא גדול.

בפינה אחרת גדלו ירקות מקומיים.

כמה שדומה לחיים בכדור הארץ, נהדר!

הם יצאו מתחום היישוב התחום בעצים, הסביבה הייתה שדות רחבים של כנראה מספוא לבהמות, ונראה גם שדה של גידול כל שהוא.

ליד השדה השני הוא ראה מעין כלי תחבורה משונה, כלי לעיבוד אדמה כנראה, הם מתקדמים, לא פשוטים כפי שחשב.

הם טיילו בשביל המוליך לגבעה הקרובה.

הילד החל לפטפט תוך כדי, הוא היה כנראה מחונן מאוד, שיער דניאל "מאיפוא באת? איך? למה יש לך עיגולים כאלה בראש שלך, למה יש לך שיערות כמו ללאפי שלנו (דניאל הבין שככה קראו לבהמות), ולמה יש לך כל כך הרבה אצבעות? ומה יש לך על הרגליים?".

דניאל חיך, הוא שם לב שאין להם הבעות, תנועות הידיים מביעים רגשות כנראה.

"אני מגיע מכוכב ארץ, רחוק מאוד מכם, אלה הם האוזניים שלי איתם אני שומע אותך, אני שונה ממך כי אני אדם, על הרגליים יש לי נעליים שמגינות עליהם".

היודען הקטן "איך באת? נפלת מהשמיים?"

"לא! אני יודע לדלג ממקום למקום בכוח המחשבה" השיב.

דניאל התרכז במיקומו הנוכחי והריץ במוחשביותו את המיקום ברמה הקוונטית של הגבעה הקרובה, זה היה קשה, מזמן לא עשה את זה לטווחים קרובים.

ואז דילג לשם בבום אוויר.

קיקולו נרתע בבהלה, התיישב על הקרקע מופתע ומכונס בעצמו, ואז התעשת התרומם ורץ במהירות של רגליו החרגוליות אל דניאל שירד במורד הגבעה.

"גם אני, גם אני" קרא בקול נרגש "איך עושה, אני רוצה".

דניאל חייך "אי אפשר, יש לי בגוף משהו שאין לך".

קיקולו פיזז ממש מסביבו, כנראה ריקוד הערצה או שמחה או משהו, בעיקר משהו חשב דניאל.

הילד היה כנראה מצוברת, הוא לא דיבר עד שהגיעו לראש הגבעה.

מרחוק ראו את העיר הלבנה ששכנה ליד ים גדול שנמתח עד לאופק.

דניאל הבין שהם בסך הכול כפר קטן, יש כנראה התיישבות גדולה בכוכב הזה, הוא חייב לשמוע מצ'נקולטי יותר פרטים.

הם חזרו לכפר, קיקולו התגלגל ככדור במורד הגבעה תוך כדי צהלות רמות.

הוא ידע לכנס את גופו ולצנף אותו כקיפוד, תכונת גמישות מעניינת.

שנכנסו לכפר מספר ילדים קיבלו אותם בצקצוקים רמים, קיקולו סיפר להם מי הוא דניאל ומה הוא מסוגל לעשות.

הם עמדו מסביב לדניאל ורקעו בכפות רגליהם בעצמה בקרקע, סוג של מחיאות כפיים חשב דניאל.

הוא הבין, אבל לא רצה לבצע.

שקיקולו ביקש, דניאל סירב בנימוס, החבורה התפזרה באכזבה אמיתית.

קיקולו הוביל אותו בחזרה למבנה האדום.

צ'נקולטי חיכה לו.

הילד סיפר לו בשפתם את הקורות אותם.

24. זה לא זה

צ'נקולטי הושיב אותו שוב על מזרון ופנה אליו:

”קיקולו סיפר לי שאתה יודע לעבור ממקום למקום כשאתה רוצה, נכון?”

דניאל לא הבין למה הוא חותר ”נכון, איך אתה חושב הגעתי לכאן?”

”למד אותי, תן לי מתנה של ידע, אני אעניק לך גם מתנה של ידע”.

”לא יכול, מצטער” הגיב דניאל.

צ’נקולטי נעמד ונופף בידיו ”לא יכול, או לא רוצה?”

דניאל נעמד אף הוא, ממשש בכיסו את כלי ההלם ליתר ביטחון.

והוא הסביר ”אתה יודע שיש חיות בכל מיני גדלים, גם בגודל שאי אפשר לראות בעין רגילה”.

”אני יודע, כמובן שאני יודע, אנחנו קוראים להם קטונים, יש לנו מכשיר שמאפשר לנו לראות אותם.”

הם באמת מתקדמים חשב דניאל.

”אז תחשוב, יש בגופי מיליארדי גופיפים שהם בגודל אלפית של קטון, שנקראים פוטומסים, שהם מלאכותיים ומקושרים למוחי, הם מאפשרים לי להתפרק בזמן אפס ולעבור במרחב למקום אחר ואז להתגבש, ללא הרכיב הזה אין לי אפשרות לבצע מעבר מרחבי”.

צ’נקולטי התיישב והביע אכזבה.

”ספר לי עליכם היודענים” ביקש דניאל התיישב ונרגע.

”מחר בבוקר, עכשיו אנחנו עוברים ללילה מתכוננים לרעש”.

”רעש?” התפלא דניאל.

המיקום / יודי מרטון

"רוחות חזקות מאוד ששוקעת השמש והכוכב הלבן עולה, מערבולות אוויר חזקות שנחסמות על ידי העצים הסובבים אותנו, הרעש חזק, אנחנו אוטמים את עצמינו לרעש".

דניאל הבין עכשיו למה אין להם אוזניים, הם פנימיות עם מנגנון השתקה רצוני.

הוא יסבול כנראה.

צ'נקולטי יצא וחזר עם כיבוד של ארוחת הערב.

ואחרי זה ליווה את דניאל למבנה שהוקצה לו.

לאחר שהלך, דניאל התרחץ בנחל ושטף את גופו במים הקרירים, הם שמרו על כבודו ולא הפריעו לו.

הוא מצא בור צרכים מאחורי המבנה, נוח מאוד ומתחשב חשב.

הלילה ירד, הירח הלבן האיר את הסביבה באור דמדומים רך.

ואז לאט הרעש החל.

והגיע לשריקות רוח מחרישות אוזניים.

דניאל לא ידע מה לעשות.

אם זה ימשיך כך כל הלילה הוא ישתגע.

הוא החל לחפש פתרון, בסוף חתך בסכין, שהיה לו בערכת הסרבול, פינה במזרון מסתבר שהיה בו מעין צמר, הוא דחף לאוזניו וחש הקלה גדולה.

האינסטינקט שלו היה לברוח מהכוכב, מי רוצה לגור כאן חשב, מעניין איך הם פתרו את זה בעיר, זה משהו שקיים בכוכב מזה עידן ועידנים.

הוא התעשת...

הוא בסופו של דבר נירדם והתעורר עם אור ראשון.

בחויץ הייתה כבר המולה של פעילות, הוא ראה שהזוג שהביא אותו למקום יוצא עם הלאפים למרעה.

לא היו ילדים בסביבה, האם הם כבר לומדים עכשיו? ממש מוקדם.

בכוחות עצמו חזר למבנה האדום, היום זה יהיה יום הידיעה של המקום.

המנהיג חיכה לו ולידו עמדה דמות עם מבנה עגלולי יותר, שפתיה היו צבועות בצהוב עז, נקבה הבין דניאל.

צ'נקולטי הציג את בת זוגו "זו המחוברת שלי, צ'יקרה, היא לא יכולה לדבר כמוני, רק כמוני יכולים".

הפרדה מעניינת, חשב דניאל, שוביניסטים?

צ'נקולטי כנראה הבין את השתיקה שלו "אנחנו מחלקים ידע, לנו יש חלק אחד, ולמחוברת שלי ידע משלים, ללא מחוברת אנחנו לא שלמים, צאצאים נולדים מהשלם".

נשמע טוב, חשב דניאל.

צ'יקרה נגשה אליו ומיששה את גופו, דניאל הרגיש נבוך, הוא הבליג ולא התנגד, אולי זו הדרך שלהם להרגיש קירבה עם אורח.

היא העבירה מסר כל שהוא לבן הזוג שלה בשפתם.

צ'נקולטי הבין משום מה את המצוקה הרגשית שלו ואמר "המחוברת שלי אומרת שאתה לא לוחם ולא מזיק, האם אני צודק?"

דניאל הגיב "נכון, אבל אני קודם כל רוצה לשמוע את סיפור המקום כפי שהבטחת".

והוא סיפר:

”אדמת הידוע קיימת אין ספור מחזורי המאירה הגדולה, אנחנו התפתחנו מעולם של מלחמות אין סופיות של כבוד שהיה הדבר הכי חשוב, כול ההוויה שלנו הייתה אותו כבוד, פגיעה באחר והעלבות הטוטלית דיללו אותנו ואת כוכבינו.

ואז הגיעו הורסונוסאים, השתיקו אותנו, בלמו אותנו, שיקמו אותנו במשך דור שלם, והגדירו אותנו מחדש, ואנחנו התחלנו לחיות.

והם העניקו לנו ידע ויכולת, אנחנו משתמשים בו במידה שאנחנו רוצים, טוב לנו עכשיו.

בעיר הגדולה יש חיי קהילה פוריים, אדמת הידוע פורחת.

הם השאירו לנו מתנת נצח, את עוגות השלום, יש לנו בכל ישוב מתקן הזנה שמפיק אותן, עד היום אין לנו מושג איך הוא עובד, הוא קדוש לנו.

אני אקח אותך אליו, אני אתן לך לבחור לעצמך את העוגה האישית שלך.

אין לכם מה לחפש פה, כי הבנתי שזה מטרת המסע שלך אלינו, העולם הזה הוא שלנו, והוא יישאר שלנו, נשמח לארח אתכם, אבל לא יותר מזה.”

דניאל לא היה מאוכזב, ה”מיקום” חייב להיות ייחודי לבני האדם, זה ברור מאליי.

הוא קם וקד קידה עמוקה ואמר ”אני מכבד אתכם את אדמת הידוע ותושביו היודענים מכנסיי האורחים, תן לי לסייר בכוכב שלך ואז אלך לדרכי”.

צ’נקולטי קם וליווה את דניאל, הוא הוליך אותו אל מה שנראה כמו קיוסק ללא מישהו שמפעיל אותו.

מכל צדדיו היו חלונות קטנים, צ’נקולטי הרים אחד מהם, חיכה קלות, והוציא עוגה ואכל אותה, ”טעים מאוד, בדיוק מה שאני אוהב”.

דניאל המופתע נגש לחלון הרים אותו, וקיבל עוגה, לאחר דקה בערך, אחרי שאכל אותה אמר ”וואו, בטעם אוכמניות, מזכיר לי את האפייה של אימא שלי”.

צ'נקולטי עזב אותו במקום, דניאל הלך לבית האורחים, לבש את החליפה שלו, הלך לגבעה קלט את המרחב הקוונטי, ודילג לפאתי העיר הלבנה למרגלות הים.

25. העיר הלבנה והתפכחות התודעה

כל העיר הייתה מוקפת חומה לבנה גבוהה, כנראה להגנה מפני הרוחות, הוא הסתובב סביבה עד שמצא את השער.

שומר חרגולי עמד בפתח, הסתכל על דניאל והנהן בראשו מתווה לו בידו שיכנס.

הוא לא התפלא שראה אותו, צ'נקולטי העביר לכל התושבים את עצם קיומו וזה שהוא בא בטוב, חשב.

העיר הייתה מרוצפת באריחים משולבים בצבע טרקוטה, הבתים היו לבנים עם חלונות ודלתות בשלל צבעים, ממש יפה חשב דניאל.

ההתנהלות של התושבים הייתה רגועה, הם סימנו לו בראשם לשלום.

אין לו מה לעשות כאן הבין.

דניאל הלך בשדרה המרכזית והגיע לחוף הים, סירות רבות עגנו במעגן.

ללא מפרשים ובצורה ההידרודינמית המקובלת.

הם לא דגים דגים הם הרי צמחונים, ממה הם חיים? מה הם עושים?

למה בעצם זה מעניין אותי? לא נגיע לכאן, זה לא ה'מיקום'...

הוא חזר והידע שלו התמזג עם דניאל המקורי שהיה אצור בלולאה האין סופית...

....

...דניאל נחת בעמק ירוק...

...דניאל נחת על ראש ההר..

...דניאל הגיע לאמצע מסיבה רועשת של ?

...דניאל, דניאל, דניאל....

בכולם ביקרו הורסונוסאים. המקומיים היו שייכים, דניאל לא! הם שיפרו ועזבו את המקום.

כל הדניאלים המפוצלים התאחדו עם לולאת דניאל.

לאחר כשבועיים הוא חזר והתגבש.

דניאל יצא מהתא עם חיוך גדול על פניו.

ג'ולין שלו בכתה משמחה מחבקת אותו.

הוא ידע שהצליח למצוא מקומות שהם טובים ולא רלוונטיים, כי ה"תכונה" לא הספיקה, העבודה עדיין מרובה.

האנליזה החלה והתיאורים הוצגו, הורסונוסאים כבר ביקרו בכל המקומות.

הם חייבים למצוא מקום ריק, מקום פרימיטיבי וטוב, מקום שלהם.

ג'ולין קראה להלנה וגערה בה "למה נוצר המצב שהחיפוש של דניאל הניב מקומות שאתם כבר הייתם בהם ולא נשאתם בהם, מה ציפית מאתנו שנעשה? שנכבוש את המקום? זה כבר לא באופי שלנו, לשמחתי".

הלנה חייכה בהבנה "לא! רק שתדעו שהמנגנון המשולב שלכם ושלנו עובד מצוין, אתם חיפשתם רק בעשרה מקומות, יש אין ספור מקומות ביקום הזה ובאחרים, אנחנו משיגים אתכם רק בכמה אלפי שנים, הספקנו המון, אני מצטערת".

הם הבינו שהיא ציניקנית וצודקת.

חייבים לגלות שיטה חמישית, או שלא, החיפוש מניב תוצאות נכונות, בסוף הם ימצאו אותו או אותם.

דניאל אמר שהוא חייב לנוח.

